Michel Zevaco

Michel Zevaco

Doamna în Alb, Doamna în Negru

CUPRINS:

Capitolul I La Montcapet – 1 -
Capitolul II Roata infernală – 5 -
Capitolul III Sala armurilor – 8 -
Capitolul IV Clipe de fericire – 12 -
Capitolul V Ragastens organizează casa prinţesei – 17 -
Capitolul VI Polo şi Fringo – 22 -
Capitolul VII Unde apar doi Pinacle – 25 -
Capitolul VIII Milord Gendarme şi Marasquin – 29 -
Capitolul IX La Courtille – 34 -
Capitolul X Guise şi Sorrient?s – 35 -
Capitolul XI Haita lui de Guise – 38 -
Capitolul XII Copoiul doamnei în gri – 39 -
Capitolul XIII A doua întâlnire dintre Ragastens şi Pompignan – 43 -
Capitolul XIV Sorrient?s intervine – 47 -
Capitolul XV Acasă la Gyl-le-Loup – 53 -
Capitolul XVI Capcana – 57 -
Capitolul XVII Ragastens este mort! – 62 -
Capitolul XVIII Pompignan se supără – 67 -
Capitolul XIX Cain! – 69 -
Capitolul XX O misiune delicată – 74 -
Capitolul XXI Acasă la Pinacle – 77 -
Capitolul XXII Două vechi cunoştinţe – 81 -
Capitolul XXIII Guise pregăteşte capcana – 84 -
Capitolul XXIV Concedierea – 86 -
Capitolul XXV Şi ducesa de Guise? – 88 -
Capitolul XXVI 21 iulie – 90 -
Capitolul XXVII După asasinat – 93 -

Capitolul XXVIII Otrava lui Pinacle – 94 -
Capitolul XXIX O aventură a lui Polo – 98 -
Capitolul XXX Înlocuitorul lui Gyl-le-Loup – 101 -
Capitolul XXXI Gyl-le-Loup – 103 -
Capitolul XXXII Cele două doamne în gri se confruntă din nou – 106 -
Capitolul XXXIII Pregătiri dubioase – 109 -
Capitolul XXXIV Trombafior acţionează – 111 -
Capitolul XXXV Întâlnire neplăcută – 115 -
Capitolul XXXVI Casa călăului – 116 -
Capitolul XXXVII Conspiraţia lui Guise – 119 -
Capitolul XXXVIII Conspiraţia lui Sorrient?s – 126 -
Capitolul XXXIX Ajunul lui 10 august – 130 -
Capitolul XL 10 august – 138 -
Capitolul XLI Pinacle vorbeşte – 143 -
Capitolul XLII Prăbuşirea – 147 -
Epilog – 151 -

Capitolul I.
La Montcapet.

Bogăţia prinţului de Montcapet a stârnit cupiditatea a două femei misterioase, două surori care semănau până într-atât încât nu puteau fi deosebite una de alta: Jocelyne de Hautfort, soţia ducelui de Sorrient?s, puternic senior spaniol şi sora sa, Dalila de Hautfort, cunoscută şi sub numele de Hermosa, doamna în alb şi doamna în negru. Una dintre ele dar care? Nimeni nu ştia a pus la cale asasinarea prinţului de Montcapet de către contele Richard de Pompignan-Ragastens şi răpirea Rolandei de Montcapet, copil delicios de opt ani şi unică moştenitoare a Montcapeţilor, de către un aventurier, Gaspard Pinacle, vinovat deja de moartea domnului Laurent din Archelles, la care era secretar şi căruia i-a furat testamentul prinţului. Familia Sorrient?s moşteneşte imensa avere a

Montcapeţilor şi Rolande, care se credea că este moartă, salvată din mâinile lui Pinacle de către Hubert de Ragastens, cade în mâinile ţiganilor.

Au trecut ani. Rolande este o tânără încântătoare ea se numeşte acum Rayon d'Or. Întâmplarea o conduce la Paris; şi iat-o absorbită în intrigi tenebroase. Ducele de Guise, râvneşte la tronul Franţei, el vrea să-l facă să dispară pe Henri al III-lea. Ducele de Sorrient?s, prieten apropiat, ambasadorul Spaniei la curtea Franţei, pregăteşte comploturi sumbre. El a răpit-o pe Rolande şi a trimis-o sub pază bună la Montcapet. Puţin câte puţin, memoria Rolandei se pare că se trezeşte. Ea recunoaşte locul unde, foarte tânără, a trăit, acolo unde, copil fiind, l-a cunoscut pe Hubert de Ragastens, salvatorul ei. Ea este sigură că Hubert o va elibera încă o dată.

Cât despre Hubert de Ragastens, scăpat providenţial din cursă întinsă de Sorrient?s, el se gândea, mergând:

„În fond, nu am de ce regreta orele mai curând neplăcute pe care acest cumsecade duce de Sorrient?s m-a făcut să le petrec în închisoarea sa. Acum văd limpede în toată această afacere şi deţin mărturia a doi vinovaţi. Mai mult, ştiu că una dintre cele două surori nu este deloc complice… deoarece ea mi-a salvat viaţa… În ceea ce o priveşte pe Rolande, ei sunt prea abili pentru a comite greşeala de a o lovi. Sunt deci aproape sigur că ea este în viaţă. Pe de altă parte, m-am purtat ca un prost mergând s-o caut în bârlogul lor. Nu la palatul Sorrient?s trebuie s-o fi ascuns ei. Dar unde?"

Gândindu-se la asta, ajunse în strada Truanderie şi se opri în faţa tavernei Grand-Duc, întrebându-se dacă să treacă prin intrarea din strada Montedour pentru a ajunge direct la mansarda sa sau să intre în tavernă. El îşi zise:

„Pe Dumnezeu! După lungul post ce mi-a fost impus de către acest infam măscărici care poartă numele de Sorrient?s, o masă copioasă, stropită cu un vin bun, este tocmai ce-mi trebuie. Dar eu trebuie să fiu mort pentru

toată lumea!… Ei bine! Frumoasa Mauviette, vrednica mea proprietăreasă, îmi va aduce ea însăşi totul în camera mea şi sunt sigur că ea nu mă va trăda.”

Şi el intră hotărât în sala de mese.

Într-un colţ, Gyl-le-Loup, temutul tâlhar, era aşezat la masă cu cei trei acoliţi ai săi: Putois-l’Altesse, Maclou-la-Foudre şi Ribaud-l’Ardeur. El nu atrase atenţia lor. Dimpotrivă, ei, care trăiau în luptă deschisă cu societatea, bănuitori de nevoie, se străduiră să nu-l privească cu insistenţă. De altfel, cum el nu făcu decât să traverseze sala şi dispăru imediat în bucătărie, ei nu se ocupară de el.

În bucătărie, el şopti câteva cuvinte la urechea Mauviettei Gueule d’Or, frumoasa şi enigmatica stăpână a casei care deveni imediat atentă. Şi, prin uşa din spate, el urcă în mansarda sa.

Milord Gendarme şi Marasquin nu erau acolo: Ragastens plecase spre palatul Sorrient?s fără să le spună nimic. Ei îl aşteptaseră. Văzând că nu se întoarce, neavând o pară în buzunar, conform obiceiului lor, plecaseră la vânătoare: trebuia să-şi procure hrana zilnică. Cât despre a presupune că domnului cavaler i se putea întâmpla o nenorocire, la asta nu s-au gândit.

Ragastens îi cunoştea prea bine pentru a se nelinişti de soarta lor.

După câteva minute, Mauviette Gueule d’Or apăru. Purta un coş enorm pe care, în pofida aparenţei sale plăpânde şi delicate, părea să-l ducă fără efort. Ea vorbi prima, etalând proviziile pe masă, cu înfăţişarea sa serioasă care impunea atât de puternic turbulentei sale clientele:

Sunteţi foarte palid. Pariez că, aşa acoperit de răni cum sunteţi, aţi făcut nebunia să vă bateţi încă o dată.

În ciuda aerului său dojenitor, se simţea că nu este atât de indiferentă pe cât voia să apară. El se apără râzând cu râsul său limpede: Nu, nu, frumoasa mea gazdă. Să mă bat, eu! Nu, dar voi veţi spune imediat că sunt un păgubos căutător de gâlceavă!

Dar nu vă feriţi deloc, în orice caz.

Nu este acelaşi lucru. Eu nu caut pe nimeni. Dar cine mă caută, mă găseşte.

Aţi fost căutat deci încă o dată, căci vă văd într-o stare jalnică?

Nu. Dar mi s-a jucat o festă, de care-mi voi aminti. Şi privitor la asta trebuie să vă spun: este probabil că mă cred mort. Prin urmare, dacă vin să se intereseze de mine, vă rog să spuneţi că nu m-aţi văzut de mult timp şi că nu ştiţi ce am devenit.

El avea aerul că glumeşte, potrivit obiceiului său şi nu dădea nici o explicaţie. Ea nu puse întrebări şi nu păru să se mire. Ea înţelese bine că era vorba totuşi de ceva serios. Şi, privindu-l cu oehii ei albaştri, grav, îl asigură:

Contaţi pe mine. Mauviette Gueule d'Or n-a trădat niciodată pe nimeni. Ea nu va începe cu dumneavoastră. În timp ce veţi rămâne aici, eu voi face în aşa fel încât nimeni să nu bănuiască prezenţa voastră.

El mulţumi:

Este mai mult decât îndrăzneam să vă cer, vă mulţumesc foarte mult. Sunteţi perla proprietarilor, aşa cum sunteţi cea mai frumoasă şi cea mai serioasă dintre cabaretierele Parisului.

Ea nu surâse. S-ar fi putut spune că n-auzise complimentul. Ea salută din cap şi, cu aerul său serios, spuse:

Dumnezeu să vă păzească, domnule.

Şi dispăru.

Ragastens era probabil obişnuit cu felul ei de a fi, căci nu-i acordă mare atenţie. El se aşează imediat la masă şi acordă toate onorurile bucatelor pregătite de Mauviette Gueule d'Or pe care le stropi copios. Îşi acordă apoi două ore de odihnă.

După care, se înfăşură în manta şi ieşi. Nu ştim să spunem încotro mergea. Probabil pentru a da târcoale în jurul

palatului Sorrient?s. Ceea ce este sigur, este că dimineaţa, la el acasă, îşi spunea:

„Montcapet! Pe Dumnezeu! Acolo o ţin prizonieră! Şi eu nu sunt decât un neghiob pentru că nu m-am gândit mai devreme!”

Şi el hotărî imediat:

Voi merge deci la Montcapet! Şi asta chiar astăzi.

De-abia atunci chibzui:

Voi merge, voi merge… Să vedem starea pungii noastre.

El verifică. Avu o strâmbătură de necaz: poseda în total zece écu1. Asta îi mai rămăsese din bogăţia sa efemeră, din timpurile când făcea parte din casa ducelui de Guise.

Începu să meargă agitat prin mansarda sa. Zece écu, era cam puţin. Şi lui îi trebuia un cal pentru a se duce la Montcapet. Avusese doi pe care-i primise de la Guise. Dar ei rămăseseră în grajdurile ducelui. Şi zău, nu se putea duce să-i ceară. Nu se mai gândi la asta.

După un sfert de oră de du-te-vino în camera sa, se linişti. Trebuie că găsise o soluţie, căci surâsul îi revenise pe buze. El se înfăşură în manta şi ieşi. O oră mai târziu era din nou acasă. La un negustor pe care-l cunoştea şi care se ocupa cu de toate, găsise un cal de închiriat. Numai că acest cal nu i-l putea pune la dispoziţie decât a doua zi.

Fără să se preocupe de Milord Gendarme şi de Marasquin, care nu reveniseră, a doua zi plecă la drum la prima oră. Acontul vărsat pentru chiria calului, cheltuielile sale reglate cu Mauviette Gueule d’Or, au făcut să-i rămână doar doi écu, drept întreaga sa avere.

Aşadar, Rayon d’Or îl văzu învârtindu-se în jurul zidului care împrejmuia castelul. Ea îl aştepta. Dar nu numai ea îl aştepta. Gaspard Pinacle se ascunsese într-un turn unde îşi amenajase un observator. El nu se gândea deloc la Ragastens, pe care-l credea îngropat în temniţa palatului Sorrient?s. Dar Pinacle era un om prevăzător. El îşi pregătise acest post ridicat de observaţie de unde putea cuprinde o mare întindere din împrejurimi. Şi cum el se

plictisea în imensa singurătate a castelului, cum nu ţinea să se afle fără întrerupere în prezenţa prizonierei sale, îşi petrecea câteva ore în acest post unde se simţea bine ascuns şi unde avea cel puţin slaba distracţie de a vedea ce se petrece în jurul castelului.

Ragastens uitase oare că hotărâse să facă în aşa fel încât să fie crezut mort de către Sorrient?s şi ai săi? Se lăsa constrâns la precauţii care nu erau în firea sa? se gândea că dacă dorea să fie recunoscut de Rolande, nu trebuia să se ascundă, chiar dacă ar fi recunoscut de alţii? Oricum, el era cu faţa neacoperită şi Pinacle îl recunoscu imediat.

În primul rând, acesta fusese stupefiat. El nu putea să-şi creadă ochilor. Dar a trebuit să cedeze în faţa evidenţei: era chiar cavalerul de Regastens în carne şi oase, pe care-l vedea dând târcoale zidurilor castelului.

Pinacle ştia că micul cavaler Hubert fusese acela care-i descărcase în plină figură pistolul încărcat numai cu pulbere şi care făcuse din el un monstru. Venise să-i vorbească despre asta cavalerului. Se părea că nu pretinde nimic: se putea dori răul unui copil care acţionase fără discernământ? Nu, părea să spună.

Cu toate acestea, de cum îl recunoscu pe Ragastens, el se redresa. Şi figura sa păru şi mai hidoasă, crispată cum era de o ură înspăimântătoare. Şi el mârâi:

Ah! El n-a murit!… Din infern, Satana mi-l trimite!… În fine, voi putea să-l fac să plătească focul de pistol care a făcut din mine o fiinţă de care oricine se îndepărtează cu groază!

Şi se rostogolise pe scară, câte patru trepte o dată, ca un nebun. Se năpustise în acea dărăpănătură pe care am văzut-o la intrarea castelului şi unde trăia un paznic solitar.

În acest timp, Ragastens continua să facă turul zidurilor castelului. El credea că există numeroase spărturi pe unde i-ar fi fost uşor să intre. Dar toate aceste spărturi fuseseră astupate de curând. Sorrient?s, dacă ne amintim, venise el însuşi să supravegheze aceste reparaţii, precum şi

montarea de bare de fier cu care erau prevăzute acum toate ferestrele de la parter.

Necăjit şi furios, el reveni spre intrare. El se gândea la acel paznic, care, în schimbul câtorva monezi de aur, n-ar fi ezitat să-i încredinţeze cheile castelului, lăsându-l să viziteze totul în voie.

El revine deci în apropierea intrării. Îşi aminteşte atunci că nu mai are bani. Se decise, fără să ezite, ca, încă a doua zi, să vândă tot ce va găsi bun de vânzare în săraca sa locuinţă. Va scoate astfel o sumă suficientă pentru a-l tenta pe paznic -şi a-i cumpăra complicitatea.

Dar aşteptând, el nu părăsi locurile. Conta pe o întâmplare care să-i permită să intre chiar azi. Apoi îşi spuse că paznicul va ieşi mai devreme sau mai târziu, pentru a face cumpărături şi el vroi să fie acolo să intre în vorbă cu el, să-l încerce şi, cine ştie? Să-l decidă printr-o simplă promisiune.

Şi el rămase.

Podul mobil nu mai funcţiona de mult timp. Şanţul fusese acoperit. Poarta cea mare, armată în fier, era închisă de ani de zile. Alături de această mare poartă exista una mai mică. El merse s-o studieze de aproape. Nimic de făcut, era prea solidă. Se plictisi să rămână în faţa acestui zid care-l împiedica să vadă ce se petrece înăuntru. Se caţără într-un copac, se instala cât mai bine călare pe o ramură groasă. De acolo vedea foarte bine.

Rămase liniştit timp de câteva ore. Castelul părea pustiu. Se gândea că trebuie totuşi să fie locuit: Rolande se găsea acolo, deci şi careva care o păzea. Totuşi, nimeni nu ieşea. Reflectând, îşi spuse că aici locuia foarte puţină lume. Poate nu mai mult de o persoană sau două. El se felicită:

Cu atât mai bine. Treaba va fi mult mai uşor de îndeplinit.

Ajunsese să creadă că va fi prea uşor. Puţin pericol nu i-ar fi displăcut. Dimpotrivă: pericolul îl stimula. El se convingea că cel mai dificil va fi să intre în castel. Restul devenea o joacă pentru el.

Începea să cadă noaptea atunci când văzu în fine o uşă de serviciu deschizându-se şi un bărbat apăru pe prag, unde rămase un moment.

Îl recunoscu imediat: era paznicul pe care-l pândea cu răbdare de atâtea ore. El aşteptă pentru a vedea ce va face. Paznicul se decise să părăsească pragul uşi şi, nepăsător, se îndreptă spre intrare.

Cu tot întunericul care creştea tot mai mult, Ragastens observă că nu închisese uşa: se mulţumise s-o tragă în urma lui. De la înălţimea unde se afla, el râse liniştit, spunându-şi: „Dacă deschide poarta exterioară, eu intru cu orice preţ, deoarece a avut grijă să-mi lase uşa casei deschisă. Dar să vedem, vine la poartă sau merge la el acasă?”

El stabili repede: paznicul se îndrepta spre poartă şi, mergând, se juca cu cheia, învârtind-o în jurul degetului.

Ragastens se lăsă repede să alunece din pom şi se ghemui în spatele unui tufiş, în apropierea porţii care nu întârzie să se deschidă. Paznicul apăru pe prag unde se opri um moment, aşa cum făcuse pe pragul casei. Părea că ieşise să ia aer, atâta tot.

Ragastens simţea o poftă nebună să sară asupra lui, să-l doboare cu o lovitură de pumn şi să intre. Dar lui îi displăcea să folosească violenţa împotriva unui pârlit.

Capitolul II Roata infernală.

Din câteva salturi suple şi uşoare, Ragastens ajunsese la casă. Intră. Şi începu să râdă uşor spunându-şi:

„S-ar putea crede că poarta a fost lăsată deschisă special pentru mine”.

Căzuse noaptea. În interiorul casei, întunericul şi liniştea erau stăpâne. Pe dibuite, el se îndreptă spre acea parte a castelului unde o văzuse pe Rayon d’Or. Era din ce în ce mai convins că în casă nu era decât o persoană sau două.

De-abia se îndepărtase, când o umbră alunecă spre uşă, o încuie fără zgomot de două ori, făcu să dispară cheia şi se furişă în spatele lui.

Această umbră era Pinacle care, cu ochii scânteind de ură, ascuns după o ladă, îl văzuse intrând şi care acum îl urmărea pas cu pas.

Ragastens făcu greşeala de a continua să înainteze în întuneric. După câteva momente el îşi pierduse complet orientarea. El ştia bine, totuşi în ce direcţie trebuie să înainteze.

Cu tot întunericul, el şi-ar fi atins cu uşurinţă scopul. Dar el avu marea neşansă, şi nu acordă atenţie acestui fapt de a găsi frecvent uşi închise în calea sa. Neputând să le deschidă, el continuă totuşi să înainteze, fără să se gândească la faptul că în felul acesta se îndepărta probabil de scopul său în loc să se apropie.

Şi în felul acesta, fără a-şi da seama, el trecu pe acolo pe unde voia Pinacle să-l conducă. El credea că merge la întâmplare: el mergea însă acolo unde Pinacle voia să-l aducă.

Totuşi, la un moment dat, el avu vag senzaţia pericolului spre care se îndrepta. El înţelese că era pierdut în această încâlceală de săli, culoare, scări de urcat şi de coborât. Vru să se întoarcă.

Chiar în acest moment, în fundul culoarului observă o lumină, dar nu putu distinge cine purta această lumină.

Aşadar el urcase şi coborâse atâtea scări încât n-ar fi putut spune dacă se afla la etajul al doilea sau la parter. Dorea neapărat să ştie unde se găsea. De altfel, înţelegea că nu putea să se retragă. Bărbatul care purta lumina căci acum putea desluşi că este un bărbat îl zărise fără îndoială. Şi el nu voia să lase impresia că fuge. Continuă deci să înainteze.

Ajunse până la acel bărbat. Era Pinacle care făcuse în aşa fel încât să apară în faţa lui Ragastens în momentul dorit.

Cum îl vedea deci singur, el se opri la doi paşi de cavaler. Ridică lumina şi cu o voce foarte calmă, deşi puţin aspră, întrebă:

Cine sunteţi?… Ce faceţi aici? Ce doriţi?

Ragastens observă atunci că bărbatul care îi vorbea pe acest ton de stăpân purta o mască roşie.

Cine sunt? Cavalerul Hubert de Ragastens.

Este adevărat. Vă recunosc.

Şi cu o ironie abia ascunsă:

Ei bine! Domnule cavaler Hubert de Ragastens, ce faceţi în această casă care nu este a voastră şi unde, după părerea mea, aţi intrat ca un hoţ?

Domnule, eu v-am spus numele meu şi m-am prezentat fără gânduri ascunse. Vreau să ştiu cine sunteţi. Sunt curios să ştiu dacă sub această mască se află figura unui om cinstit. Lucru de care mă îndoiesc. Jos masca, domnule.

Şi cu o mişcare mai iute ca trăsnetul, el smulse masca.

Ia te uită!… Deşi nu se poate spune că este o faţă umană, vă recunosc. Da, într-adevăr.

Înaintând doi paşi, cu degetul, spre pieptul său, el încheie:

Sunteţi Gaspard Pinacle.

Cu o răceală de gheaţă, Pinacle recunoscu:

Eu sunt.

Bărbatul, reluă Ragastens cu o voce care deveni tăioasă, pe care l-am surprins aruncând în apă corpul Rolandei de Montcapet pe care credea că o sufocase şi pe care eu l-am doborât pe puntea peste Oise, cu un foc de pistol încărcat numai cu pulbere.

Eu sunt, repetă Pinacle.

Şi el adăugă, arătând rana hidoasă care era figura sa:

Iată ce a făcut din mine focul vostru de pistol.

Bărbatul care şi-a asasinat binefăcătorul, maestrul Laurent din Archelles, în scopul de a lua cunoştinţă de testamentul prinţului de Montcapet.

Eu sunt.

Bărbatul care a devenit aici temnicerul şi călăul Rolandei şi care speră să termine sinistra treabă pe care n-a putut s-o ducă la bun sfârşit acum doisprezece ani.

Eu sunt.

Dumnezeule! Acest ticălos neruşinat pare să se mândrească de crimele sale!... Ah! Tu eşti aici pentru a o asasina din nou pe Rolande! Şi tu îndrăzneşti să mi-o spui în faţă!... Ei bine! Tu nu vei mai asasina niciodată pe nimeni, căci te voi sugruma.

Spunând aceste cuvinte, Ragastens întinse mâinile pentru a-l apuca pe Pinacle de gât.

Pinacle îl urmărea foarte atent. Brusc, el suflă în lumânare şi sări într-o parte.

În întunericul de nepătruns, mâinile lui Ragastens nu întâlniră nimic. În acelaşi timp, el auzi vocea lui Pinacle care-l ironiza:

Tu nu vei sugruma pe nimeni. În schimb eu te voi face să plăteşti focul tău „de pistol de odinioară.

Vocea părea să vină dintr-o altă cameră prin uşa întredeschisă de unde se zărea un firicel de lumină şi prin care venise Pinacle. Ragastens se întoarse ca o furtună spre această uşă şi pătrunse dintr-o săritură în această cameră.

Or, Pinacle nu era acolo.

Ragastens auzi zgomotul uşii care se închidea în spatele său. El înţelese că a căzut într-o cursă.

El se întoarse şi sări asupra uşii: prea târziu.

Sunt prins!

Şi imediat se certă:

Nu am decât ceea ce merit. Nu eşti neghiob, prostănac până într-atât! Acum iată-mă închis. Păcatele mele, ce mi se va întâmpla? Probabil că mă va lăsa să mor de foame şi de sete. Aşa-mi trebuie şi la dracu! Dacă voi mişca un deget să ies de aici!

El era foarte sincer certându-se şi jignindu-se în felul acesta. Dar imediat îşi reaminti de Rolande şi-şi puse problema:

Să vedem mai întâi unde mă aflu.

În acest moment lumina se stinse. Pe dibuite, el încercă să-şi dea seama. Constată că se găsea într-o încăpere pătrată, destul de mare, în care nu exista nici o mobilă. El nu găsi

vreo fereastră şi nici uşa pe unde intrase. Parchetul şi pereţii pe care le cercetă scoteau un sunet metalic.

Plictisit de a se învârti şi a se reîntoarce, se aşează pe vine într-un colţ şi aşteptă. Această aşteptare se prelungi numeroase ore care i se părură interminabile. La un moment dat, camera se lumină brusc. Lumina, albă, cădea din plafon şi din cele patru colţuri ale camerei.

Sări imediat în picioare. El văzu că nu se înşelase: se afla într-un fel de mare cutie de fier. Numai că, el văzu de asemenea ceea ce nu văzuse în întuneric, ceea te poate că nu exista puţin mai înainte: el văzu o scară de fier. Sau, mai bine spus, o succesiune de trepte de fier care porneau de la parchet pentru a ajunge la tavan.

Atâta doar că acest fel de scară avea o formă ciudată. Ea nu urca vertical. Ea mergea în arc. În aşa fel încât treptele din mijloc depăşeau camera, în timp ce treptele de sus şi cele de jos păreau că se înfig în pereţi. El înţelese de prima dată cu ce se asemăna aceasta, căci murmură:

„Ce maşină diabolică este asta? S-ar spune că este o porţiune de roată”.

El vru să vadă de aproape. După ce făcuse doi paşi, auzi în spatele său ceva ca zgomotul unui declic. Toată partea de parchet pe care se găsise puţin înainte se prăbuşise pe balamale invizibile. Avea în faţa lui o groapă neagră care părea de o adâncime insondabilă. Înţelese încă o dată, căci el ironiza:

Se pare că pe această porţiune de roată vor să mă facă să merg. Ei bine! Să nu ne mişcăm, iată totul.

Era foarte simplu, într-adevăr.

Numai că, în acelaşi moment, el simţi podeaua de fier clătinându-se sub picioarele sale. Abia avu timpul să facă un salt înainte, fără care putea fi înghiţit de cine ştie ce abis. Încă o dată, el vru să reziste. Încă o dată podeaua de sub el cedă. El ajunse astfel până la trepte Din tot planşeul nu mai rămăsese decât o fâşie îngustă, lată de numai un picior, pe care se ţinea.

Atunci, abisul care se găsea sub picioarele sale se lumină. I se zbârli părul la vederea unei mulţimi de lame ascuţite şi tăioase dispuse în toate direcţiile. Mai avu forţa să glumească:

Drace! Ce tocană aş deveni, dacă aş cădea acolo!

În acest moment, deasupra capului său el auzi o voce înăbuşită care cerea ajutor pronunţând numele său. Şi această voce era vocea Rolandei.

El răcni:

Iată-mă...!

Şi fără să se gândească, apucă prima treaptă pentru a urca până la plafon. El urcă rapid două sau trei trepte. Şi deodată simţi că maşina de care se agăţase începea să se învârtească. Şi el era acela care, urcând treaptă după treaptă o făcea să se învârtească. Îşi folosea forţele în acest înspăimântător efort fără să avanseze deloc. El înţelese prompt. Vru să-şi dea drumul, să pună din. Nou piciorul pe îngusta fâşie de planşeu care rămăsese. Din fericire pentru el, avu prezenţa de spirit să privească înainte de a face mişcarea.

Podeaua dispăruse complet. În locul său nu mai rămăsese decât acea enormă groapă care era în continuare luminată pentru ca el să poată vedea ce-l aşteaptă dacă se lasă să cadă.

Atunci el îşi spuse că, deoarece el era acela care acţiona roata, n-avea decât să se menţină agăţat de trepte, fără să se mişte. Cel puţin nu-şi va mai irosi forţele inutil. Dar roata infernală, pusă în mişcare, continua să se învârtească singură. Se simţi aruncat spre perete. El înţelese că, prins între acest perete şi enorma masă de fier ce se învârtea, corpul său va fi turtit, strivit, zdrobit.

Trebuia, cu orice preţ, să urce din treaptă în treaptă.

Şi el continuă să se rotească pe loc, fără să avanseze, suspendat deasupra unui abis presărat cu lame ascuţite, spunându-şi că, atunci când va fi la capătul puterilor, nu-i va

mai rămâne decât să aleagă: să se lase ciopârţit în fundul gropii sau să fie zdrobit între perete şi masa de fier.

Capitolul III Sala armurilor.

Văzând că Ragastens o regăsise în sfârşit, Rayon d’Or încercase o bucurie atât de mare încât îşi pierduse puţin capul. Ea se repezi, fără să se gândească, spre una din porţile exterioare, închipuindu-şi că-şi recăpăta libertatea fără întârziere. Apoi îşi spuse că în timp ce ea aştepta într-o parte, Ragastens putea foarte bine să intre prin altă. Ea alergase deci la o altă poartă.

Apoi, revenindu-i sângele rece, se gândi că Ragastens va intra cum va putea şi se va îndrepta spre acea parte a castelului unde el o observase. Cel mai bun lucru pe care-l avea deci de făcut era să-l aştepte acolo încercând să-şi stăpânească nervii. Şi porni spre camera sa hotărâtă să nu se mişte de acolo.

Pentru a ajunge la camera sa, cel mai scurt drum era prin sala armurilor. Aceasta era o sală mai mult lungă decât lată. Ea avea două uşi la fiecare extremitate, în total deci patru uşi plasate faţă în fată. Rayon d’Or intră în această sală puţin înainte de căderea nopţii, adică în momentul în care Ragastens, călare pe creanga copacului, pândea paznicul care nu va întârzia să apară.

Ea traversă această sală, în toată lungimea ei, aruncând o privire distrată asupra armurilor şi strămoşilor săi care păreau un şir de persoane la trecerea ei. Şi se îndreptă direct spre uşa din faţa celei prin care intrase.

Găsi uşa închisă cu cheia. Ea merse repede la celelalte uşi. Toate erau închise cu cheia, chiar şi aceea prin care intrase.

Închisă singură, la căderea nopţii, în această sală vastă, populată cu statui de fier care, în semiobscuritate căpătau aspecte fantomatice, ea nu se putu împiedica să se gândească la acea voce misterioasă care o speriase până la pierderea cunoştinţei. Şi îşi spuse că o va mai auzi în mod sigur şi că, de această dată, i se vor întâmpla lucruri teribile.

Rând pe rând, numeroase lumini se aprinseră pe tavan. Vasta sală era acum suficient luminată pentru ca ea să poată observa şi cele mai îndepărate colţuri. Acesta lumină trebuia s-o liniştească.

Ea nu făcu decât să-i sporească groaza. De ce? Pentru că această lumină nu era obişnuită: ea avea nuanţe verzui care dădeau obiectelor un aspect straniu, neliniştitor.

Şi începu o scenă halucinantă.

Se auziră mai întâi plânsete, gemete, hohote de plâns sfâşietoare care păreau să iasă, cel puţin aşa credea, când dintr-o armură, când din alta. Apoi râsete îngrozitoare alternau cu plânsete. Şi deodată o armură chemă:

Rolande!… Rolande…!

Vocea era înăbuşită, îndepărtată, cu vibraţii ciudate, dar totuşi foarte distinctă. Ea văzu foarte bine din ce armură se auzea. Cu toată groaza, ca împinsă de o forţă irezistibilă, ea se apropie de această armură privind-o cu ochii măriţi de spaimă. Cu toate acestea ea se zbătea. Nu dorea să se apropie de această armură care o chema. Şi totuşi mergea.

Armura, cu o voce lugubră, înspăimântătoare, repetă:

Rolande, vino, fiica mea!

Groaza făcu ceea ce foamea şi setea făcuseră deja o dată: ea declanşa memoria. Rolande, înnebunită, îşi aminti brusc şi strigă numele armurii care o chema:

Monseniore Huges, voi sunteţi deci cel care mă chemaţi?

Şi se sperie văzând că numele ţâşnise spontan de pe buzele sale crispate.

Atunci, o a doua armură rânji:

Vino la mine, Rolande.

Monsenior Robert! horcăi Rayon d’Or, numind fără să se înşele a doua armură.

Vino cu noi! Vino! Locul tău nu este între cei vii!

Scrâşniră mai multe armuri unele după altele. Iar altele repetară sinistra frază: Locul tău nu este între cei vii!

Rayon d’Or era în acest moment în culmea groazei. Fără să ştie ce face, se întorcea şi se reîntorcea mereu pentru a

face faţă armurilor care îi vorbeau. Creierul său exaltat atinsese acel moment de tensiune acută unde un nimic ajunge să o prăbuşească în nebunie.

Ea se repezi asupra uneia dintre armuri şi ridică viziera coifului.

Şi se găsi în prezenţa unei figuri hidoase, care nu mai avea nimic omenesc şi care, cu ochi strălucitori, ochi vii, o privea cu un rânjet teribil.

Ea nu ştia, nu putea să ştie că aceasta era înfăţişarea lui Pinacle, care îşi ridicase masca, barba şi mustaţa false şi care, profitând de întuneric, se strecurase într-una din aceste armuri şi de acolo, cu un talent de imitaţie remarcabil, o scotea din minţi cu chemările sale pe care ea le credea venite din altă lume.

Ea nu văzu decât acest lucru monstruos şi un lung ţipăt de groază ţâşni de pe buzele sale. Pe jumătate înnebunită, fără a şti ce face, ea ridică o altă vizieră şi se găsi în faţa unui cap de mort.

Din instinct, fără să ştie, ea urlă:

Ajutor, Ragastens! Ajutor!

Şi cavalerul, care se găsea dedesubt, auzise această chemare, se precipită asupra treptelor de fier, acţionând astfel roata infernală pe care era condamnat s-o facă să se învârtească până într-atât încât, la capătul forţelor, el s-ar fi lăsat să cadă şi să fie ciopârţit de lamele ascuţite care garniseau groapa căscată sub roată.

Din momentul în care ea se găsi faţă-n faţă cu acest cap de mort, Rayon d’Or nu mai avu cunoştinţă de nimic. Ea începu să alerge ca o nebună, lovindu-se de armuri şi fără să înceteze să scoată lungi urlete.

Pinacle, care continua s-o îngrozească prin imitaţiile sale sinistre, părăsi” armura, se strecură spre uşă şi ieşi. Îşi puse la loc barba, mustaţa şi masca. El acţiona un resort şi imediat lumina din sală îşi reluă culoarea albă obişnuită.

Lucrurile îşi pierdură acea înfăţişare fantastică pe care o avuseseră până acum. Fu un moment de răgaz pentru

Rayon d’Or de încetare a groazei nebune care o agita. În momentul în care era pe punctul de a se prăbuşi în nebunie sau de a cădea fulgerată de teamă, ea respiră şi avu o sclipire de luciditate.

Ea se găsea în acest moment aproape de armura care conţinea un cap de mort. Ochii săi căzură asupra acestui cap de mort. El nu-i mai făcu aceeaşi impresie că atunci când era luminat de lumina verzuie. Ea avu curajul de a întinde mâna şi de a apuca acest cap de mort.

Era o bucată ordinară de carton pe care fusese vopsit destul de grosolan un craniu. Merse repede la armura următoare, ridică viziera coifului şi găsi o bucată de carton asemănătoare. Ea căută din ochi cumplitul cap pe care-l văzuse într-un alt coif. Coiful era gol. Şi Pinacle nu se gândise să coboare viziera.

Asta fu sfârşitul. Ea înţelese că a fost înşelată.

„Au vrut să mă înnebunească”, îşi spuse ea.

Dar şocul fusese prea puternic. Ea tremură încă din toate încheieturile atunci cânt Pinacle apăru, cu un sfeşnic în mână. El crezu că ea era încă înnebunită de spaimă. El înainta încet spre ea, fixând-o cu ochii săi reci şi spuse, cu o voce de gheaţă:

Ce înseamnă aceste ţipete îngrozitoare?… Ce dracu faceţi aici?… Locul vostru nu este aici, o ştiţi bine.

Rayon d’Or nu se mai temea. Ea ironiza:

Unde este deci, locul meu?

În mormânt, răspunse Pinacle cu o voce sinistră.

Şi el mârâi:

Întoarceţi-vă deci în mormântul vostru, voi nu aveţi ce căuta între oamenii vii… Căci voi sunteţi moartă, moartă de doisprezece ani… Ştiţi bine că sunteţi moartă.

Voi vreţi să mă înnebuniţi prin teroare. Era cât pe ce să reuşiţi. Acum este prea târziu.

Fie, recunoscu Pinacle cu acel cinism deconcertant pe care-l arătase deja vizavi de Ragastens, vom căuta altceva. Veţi fi totuşi zdrobită.

Vă înşelaţi. Voi fi salvată, fără voia voastră. Voi fi smulsă din ghearele voastre.

Ştiu, contaţi pe viteazul vostru, cavalerul de Ragastens. Ei bine! Priviţi unde l-am pus pe cavalerul vostru.

El apăsă cu piciorul pe o porţiune a parchetului. O trapă se deschise lângă o armură. Trapa descoperi o deschizătură exact atât de largă cât pentru a permite unui om să treacă, cu condiţia să nu fie prea gras. El se aplecă asupra acestei deschizături şi, cu o voce aspră porunci:

Priviţi şi spuneţi-mi dacă acela este cel care va putea să vă smulgă din ghearele mele, aşa cum spuneţi.

O apucase de încheietura mâinii şi o trăgea spre deschizătura pe care i-o arăta cu degetul.

Cu o smucitură, ea se eliberă. Se aplecă la rândul ei şi privi.

Cuşca de fier era luminată. Prin faţa deschizăturii se vedeau trecând treptele de fier una după alta. Ele treceau destul de repede şi recădeau cu un uşor scârţâit. La oarecare distanţă se vedea capul lui Ragastens. El era în continuare încleştat de trepte şi continuă, fără voia lui, toate mişcările unei ascensiuni. Numai că el rămânea pe loc, fără să înainteze. Enorma risipă de forţe se efectua în gol, fără a da nici un rezultat.

Ragastens auzise. El săltă capul. Gâfâia. Avea faţa congestionată, lac de transpiraţie.

Rayon d’Or, răvăşită, îşi simţi inima zvâcnind. Într-un suspin sfâşietor, ea strigă:

Ragastens! Oh! Ragastens… Pentru mine!… Curajos până la capăt, el încercă s-o asigure:

Curaj!… La dracu, voi ieşi din această groapă infernală!

Rayon d’Or nu putu să privească mult timp pe alesul inimii sale zbătându-se disperat în această poziţie îngrozitoare în care ajunsese pentru ea. Lividă, gâfâind, scuturată de hohote convulsive pe care nu şi le putea înăbuşi, ea se trase înapoi. Şi ar fi căzut dacă mâinile ei n-ar fi întâlnit armura de lângă trapă.

Ea se agăţă maşinal de această armură. Şi tresări. Fu ca o lumină orbitoare care-i străbătu creierul. Privi obiectul de care mâinile sale se agăţase din întâmplare. Şi ea văzu că acest obiect era o ghioagă de fier agăţată de centura armurii.

Fără ca Rayon d'Or să-şi fi dat seama, ghioaga de fier se găsea desprinsă, ţinută solid de coadă de mâinile sale.

Pinacle nu se ocupa de ea. El încerca nevoia irezistibilă de a-şi savura cumplita răzbunare, bătându-şi joc de nenorocirea învinsului. Cu o bucurie sălbatică, el scrâşni:

Ei bine! Ce spui de mica mea maşină? Eu sunt cel care a inventat-o, în onoarea ta. Eu sunt cel care, în secret, am instalat această roată pentru tine. Am aşteptat doisprezece ani. Dar ura este răbdătoare. Ştiam că va veni o zi când vei fi în puterea mea…

El nu putu să spună mai mult.

Simţi în ceafă un şoc înspăimântător, ca şi cum grinda principală a tavanului se abătuse deodată asupra lui. Şi el căzu de-a curmezişul deschizăturii, unde rămase fără să mişte, leşinat, poate mort.

Rayon d'Or, simţind minerul ghioagei în mâinile sale, fără să ezite, cu un gest maşinal, ridicase mâinile şi o abătuse asupra capului mizerabilului.

Ragastens văzu corpul lui Pinacle căzând. El înţelese pe loc ce se întâmplase. El scoase un răcnet de bucurie.

Din nenorocire, roata infernală continua să se învârtească implacabil. Iar Ragastens, ale cărui forţe se epuizau, horcăia.

Atunci, ea îşi pierdu capul:

Această maşină! Această înspăimântătoare maşină cum s-o opresc?

Ragastens fu acela care-i sugeră manevra posibilă văzând că ea se sprijinea de ghioagă.

Ghioaga! spuse el. Introdu ghioaga între trapă şi trepte!

Ea se supuse imediat.

Ghioaga plasată de-a curmezişul deschizăturii opri prima treaptă care o lovi. Maşina nu voia să-şi lase prada: ea rezista, forţa, gemea. Dar ghioaga ţinu bine. Se auzi un puternic declic, ca zgomotul unui mare resort care se destinde şi sare. Maşina şovăi, avu câteva tresăriri şi, în sfârşit, se opri.

O secundă mai târziu, Ragastens sări din înspăimântătoarea cuşcă de fier, de unde crezuse că nu va mai ieşi viu niciodată.

Fără să se gândească, într-un gest spontan, de o inocenţă adorabilă, Rayon d'Or se aruncă emoţionată la pieptul lui şi îi întinse buzele murmurând:

Dacă mureai, Hubert, aş fi murit, de asemenea şi eu.

Şi astfel, în faţa celor două rânduri de armuri, care reprezentau întreaga descendenţă ilustră a Montcapeţilor, îşi acordară primul lor sărut: sărutul de logodnă.

Capitolul IV Clipe de fericire.

Rayon d'Or se desprinse încetişor. Ei rămăseseră un moment faţă în faţă, ţinându-se drăgăstos de mâini, ea roşie toată, el foarte palid, la fel de emoţionaţi şi unul şi altul.

El reveni primul la realitate. Redresându-se, cu o privire maliţioasă şi un zâmbet ironic pe buze, remarcă:

Jalnic cavaler aveţi în persoana mea. Vin să vă salvez şi voi sunteţi cea care mă salvaţi.

Pentru mine aţi ajuns în această situaţie îngrozitoare. Nu sunt eu cea care v-a salvat.

Aş!… Nu este deci această mică mână în care eu am văzut acea ghioagă grea?

Da, răspunse ea cu aceeaşi gravitate, dar cine a pus-o în mâna mea?

Ea se întoarse spre armură:

Este monseniorul Bertrand. Pentru că voi nu ştiţi. Eu îi recunosc pe toţi cei din familia Montcapet a căror urmaşă sunt. Şi acesta, care mi-a pus ghioaga în mâini şi care mi-a poruncit să lovesc, fără teamă şi fără milă, acesta este Bertrand, al cincilea Montcapet, străbunicul meu.

Ah! strigă Ragastens vesel, deci acum vă amintiţi? Memoria v-a revenit, în fine?

Da, răspunse ea şi pot, fără teama de a mă înşela, să vă spun: cavalere de Ragastens, fiţi bine venit în casa părinţilor mei, în „casa” mea.

Fără să-şi dea seama, ea adoptase o ţinută plină de nobleţe. Una din acele ţinute care o îndreptăţea să fie considerată prinţesă de cei în faţa cărora se afla. Şi era imposibil să-ţi închipui o prinţesă mai frumoasă, mai graţioasă.

Şi fără să-şi dea seama, el adoptă o atitudine deferentă, cum se cuvenea unui simplu cavaler în faţa unei înalte, puternice şi foarte bogate prinţese.

Ea nu dădu atenţie acestei atitudini şi vru să-l pună în mişcare spunând:

Veniţi, cavalere, să nu mai rămânem aici.

Un moment, doamnă, vă rog, spune el. Trebuie să mă conving de un lucru care m-a intrigat… Trebuie să văd dacă nu m-am înşelat. Şi în primul rând, să luăm aceste chei pe care le văd agăţate de această centură.

Vorbind, el mersese la Pinacle care nu dădea semne de viaţă. Îi luă o legătură de chei pe care o purta la centură. El le puse în buzunar, apoi, cu o mişcare, rapidă, îi ridică masca. După aceea, duse mâna la barba acestuia şi trase puternic. Barba şi mustaţa rămaseră în mâna sa.

Cu un frison de groază, Rayon d’Or recunoscu masca hidoasă care, sub coiful unuia dintre strămoşii săi, îi apăruse câteva momente şi o înspăimântase.

Ragastens începu să râdă privind barba falsă şi spuse:

Este chiar aşa cum mi se păruse.

El se ridică şi spuse, arătând corpul întins la picioarele sale:

Iată corpul omului care v-a răpit odinioară şi v-a aruncat cu sânge rece în Oise, de unde mi-a fost atât de greu să vă scot.

Şi, cuprins subit de mânie la amintirea acestui josnic asasinat, el se aplecă din nou, prinse corpul în braţe şi-i dădu drumul în groapă, spunând:

Ah! Tu ai construit această oribilă maşină special pentru mine! Ei bine! Mi se pare drept să te fac s-o încerci la rândul tău. De altfel; ţi-am spus că nu vei mai asasina pe nimeni. Du-te să vezi cum arată fundul gropii tale. Apoi închise violent trapa peste el. Iar pentru Rayon d'Or, el explică:

Acest mizerabil probabil nu murise. Într-o zi sau alta, aţi fi putut fi victima sa. Iată-vă scăpată pentru totdeauna.

Ei părăsiră sala armurilor. Ragastens dorea s-o conducă pe Rayon d'Or la locuinţa sa, fără să mai întârzie.

Ea refuză. Acum, când se dovedise că ea era prinţesa de Montcapet, fabulos de bogată, Ragastens încerca fără voia lui o anumită timiditate în faţa ei. Iar atitudinile de mare prestanţă pe care ea le lua în mod natural, fără să se gândească, nu erau de natură să-l ajute să-şi învingă această timiditate. El nu îndrăzni să insiste.

Însă, deoarece ea dorea să încheie această noapte în „casă" ei, cum spunea cu un naiv orgoliu, el îşi regăsi întreaga siguranţă pentru a declara că trebuie să se asigure că n-o mai ameninţă nici un pericol.

Împreună, Rayon d'Or purtând sfeşnicul pentru a-i lăsa lui libertatea mişcărilor în caz de pericol, ei vizitară castelul.

Îi aştepta o surpriză plăcută: găsiră o mare cantitate de mâncare de toate felurile şi nenumărate sticle acoperite de un strat respectabil de praf.

Foamea fiind potolită, se abandonară cu plăcere flecărelii. Ea povesti cum fusese răpită din capela ducelui de Guise, ceea ce el aflase după aceea şi cum memoria i-a revenit puţin câte puţin.

El povesti despre ieşirea din castelul Guise şi diferitele sale aventuri până în momentul când ea îl descoperise agăţat de treptele de fier. Numai că, în această povestire

făcută cu acea vervă ironică ce-i era proprie, el avu grijă să treacă repede peste pericolele prin care trecuse.

După ce au schimbat multe confidenţe, ei făcură planuri de viitor. Cu alte cuvinte, ehschiţă un plan vag al campaniei pe care intenţiona s-o întreprindă cât mai repede pentru a o face să-şi recapete numele şi averea. Ei vedeau viitorul în roz şi nu se îndoiau deloc de succesul acţiunii.

Rayon d'Or observă prima că soarele se ridicase deja. Pe neaşteptate, ea puse această întrebare:

Pentru a duce bine această campanie, va fi nevoie de bani, de mulţi bani. Îi aveţi?

Ragastens se trezi aruncat brutal din înălţimile diafane ale visului pe tărâmul aspru al realităţii. Tulburat, el mormăi:

Bani!… La dracu! Uitasem de asta!… Este adevărat că va fi nevoie de bani.

Îi aveţi? repetă Rayon d'Or cu o uşoară încăpăţânare.

Nu, recunoscu Ragastens, n-am o para.

El se ridică şi începu să meargă agitat. Şi mergând, izbucni:

Bani!… ce lucru nenorocit este existenţa!… Pe cuvântul meu, în această lume mizerabilă, nu poţi să spui nimic şi nu poţi să faci nimic fără să te izbeşti de acest cuvânt: bani!… să-l sugrume ciuma pe cel care a găsit acest cuvânt! Să-l macine frigurile pe cel care a inventat acest lucru searbăd şi de nimic căruia i se spune bani!… Bani! La dracu, nu, nu-i am!… Dar unde va fi meritul dacă voi porni campania cu buzunarele pline de bani? Bani!… Vom avea cu duiumul când voi duce cu bine la capăt această misiune, căci o voi duce cu bine, chiar fără bani, nu vă îndoiţi de asta.

Ea nu se îndoia. Butada şi mai ales tonul cu care fusese spusă, o făcură să râdă din toată inima.

Ca un ştrengar fericit, începu şi el să râdă împreună cu ea şi mai tare decât ea. El credea că îndepărtase problemă căreia îi înţelegea foarte bine importanţa şi care-l preocupa mai mult decât lăsa să se vadă. El încă nu scăpase. Ea-şi

reluă aerul serios şi ridică o nouă obiecţie, de altfel foarte raţională:

Totuşi, va trebui să trăim de acum încolo.

Este adevărat, pe coarnele diavolului, nu m-am gândit la asta, recunoscu el cu ciudă. Şi cu aerul său cel mai naiv:

Ei bine! Vom trăi… Spuneţi-mi de ce nu vom putea trăi?

Cum, dacă nu avem bani?

El văzu că nu putea evita incomoda problemă: ea nu cedă.

Atunci el mormăi:

Din nou acest cuvânt mizerabil.

Şi cum nu ştia la ce sfânt să se închine, în mintea lui ţâşni o bună inspiraţie.

Exista locuinţa lui Ragastens. Această locuinţă aparţinea de drept lui Pompignan, care era mai mare. Dar Pompignan, într-o perioadă în care era sigur că va face avere, cedase drepturile sale lui Ragastens, asupra cărora primise actele în ordine care făceau din el unicul proprietar a tot ce mai rămăsese din bogăţia din trecut a familiei. El putea deci să dispună de ea după bunul său plac. Dacă nu se folosise niciodată de dreptul său, era pentru că hotărâse să nu accepte acest dar frăţesc şi să nu permită vânzarea locului unde murise tatăl său. Şi deodată Ragastens îşi amintise de această biată casă de care el hotărâse să nu se despartă niciodată. Deja, îşi spunea:

„Oricum, vânzarea acestei case vă aduce trei sau patru mii de livre. Pot să fac acest sacrificiu pentru ea. Căci ea are de o sută de ori dreptate: fără bani nu voi reuşi nimic.”

Luând această hotărâre, care reprezenta pentru el un sacrificiu dureros, el o asigură pe tânăra:

Fiţi liniştită. Voi căuta banii necesari… şi îi voi găsi.

Nu căutaţi, este inutil. I-am găsit eu. Veniţi.

El o urmă uluit, întrebându-se unde putuse ea descoperi aceşti bani indispensabili. Şi urmând-o, el o admira:

„Este o adevărată prinţesă. Cea mai frumoasă, cea mai fermecătoare şi cea mai distinsă din câte se poate visa. Iar

aceasta nu reprezintă nimic uimitor, deoarece ea este Rolande de Montcapet.”

Ea îl conduse într-o încăpere care, în timpul vieţii sale, fusese cabinetul prinţului de Montcapet. Se opri înaintea acelor lambriuri de lemn pe care am văzut-o admirându-le mult timp şi de aproape. Ea apăsă pe o floare. O parte din lambriuri se dădură la o parte dând la iveală un mic dulap de fier încastrat în zid.

Dulapul conţinea şase saci pântecoşi aliniaţi unul lângă altul şi o casetă de argint cizelată, o adevărată capodoperă, semnată Benvenuto Cellini.

Iată banii, spuse veselă Rayon d’Or arătând sacii.

Ragastens luă unul şi-l cântări în mână. Cu un fluierat de admiraţie, el aprecie:

Conţine pe puţin zece mii de livre! Şi sunt cu totul şase le fel. Asta înseamnă în total şaizeci de mii de livre! Este o sumă enormă!

Va fi suficient?

Eu n-aş fi putut găsi mai mult de două sau trei mii de livre.

Şi aţi fi reuşit cu o sumă atât de mică?

Fără îndoială.

Pentru moment, luaţi aceşti doi saci.

Ce doriţi să fac cu ei? Jumătate dintr-unul din aceşti saci va ajunge cu prisosinţă.

Nu, luaţi-i pe amândoi… Eu nu mai sunt Rayon d’Or. Eu sunt prinţesa Rolande de Montcapet. Şi prinţesa de Montcapet nu se poate mulţumi cu ceea ce-i ajungea lui Rayon d’Or. Trebuie să duc o viaţă convenabilă, până îmi voi recăpăta rangul la care am dreptul prin naştere şi avere.

Cu acelaşi aer grav, ea adăugă:

Voi înşivă va trebui să puteţi să vă ţineţi rangul potrivit viitorului soţ al prinţesei de Montcapet.

Şi, pronunţând aceste cuvinte care lui i se păreau foarte fireşti, ea roşi şi rămase jenată în faţa lui.

El se aplecă deasupra mâinii ei depunând un sărut timid în care-şi puse tot sufletul iubitor şi sincer. Îndreptându-se, cu

o ridicare a umerilor, gândindu-se la acest titlu de viitor soţ pe care ea i-l dăduse, îşi spuse:

„De ce nu?… Să facem ce este de făcut, cât despre rest… vom trăi şi vom vedea.”

Şi îşi reluă obişnuitul său aer nepăsător.

Rayon d’Or deschise caseta… Deasupra se aflau câteva documente. Ea le ridică. Şi atunci apărură uimitoare pietre preţioase fixate în monturi minunate de aur şi argint. Diademe, coliere, brăţări, inele, agrafe, erau acolo de toate. Şi ele reprezentau o avere cel puţin egală cu cea pe care o conţineau sacii.

Cu o voce pe care emoţia o făcea să tremure, ea destăinui:

Acestea sunt bijuteriile mamei mele. Vorbind despre această mamă pe care ea nu-şi amintea s-o fi cunoscut, lacrimi umezeau frumoşii ei ochi, atât de albaştri încât puteai crede că vezi un colţ de cer.

Dorind să-i schimbe gândurile, el întrebă:

Cum aţi reuşit să descoperiţi această comoară?

Ea îi povesti cum tatălui său, foarte bun şi foarte indulgent cu ea, îi plăcea s-o vadă jucându-se în această cameră care era cabinetul lui, în timp ce el, aşezat la masă sa de lucru citea sau scria. Copiii sunt curioşi şi buni observatori. Ea îl văzuse adeseori folosindu-se de acest dulap secret pentru a lua sau a depune mari sume şi n-a trecut mult timp până a observat cum se procedează pentru a-l deschide. Acesta, ca şi restul se ştersese din memoria ei amorţită. Apoi, când memoria începuse să-i revină, îşi amintise vag că exista acolo ceva care o interesa odinioară. Şi ea începuse să caute.

Oh! A trebuit să bâjbâi mult timp, spunea ea terminând. Nu reuşeam să regăsesc floarea în care se ascundea resortul care permite deschiderea acestui dulap. Cu toate acestea, până la urmă am reuşit s-o descopăr. Gândiţi-vă la încântarea mea văzând că dulapul secret nu fusese atins şi că în el se mai găsea o mică avere.

Trebuia să vezi cu ce aer detaşat pronunţa aceste cuvinte: o mică avere.

Drace! făcu Ragastens râzând, se vede bine că aţi redevenit în întregime prinţesă de Montcapet! Ştiţi că această mică avere, cum îi spuneţi, mie îmi pare, bietul de mine, ca o avere enormă? Şi nu vorbesc decât despre conţinutul acestor saci rotofei care cânta un cântec atât de plăcut de ascultat.

Spunând aceste cuvinte, el lovi în sac şi acesta scoase sunetul clar al aurului ciocnit!

Ei izbucniră în râs: erau tot atât de copii şi unul şi celălalt, la fel de fericiţi că sunt îa viaţă şi că sunt împreună.

Capitolul V Ragastens organizează casa prinţesei Rayon d’Or îi arătă lui Ragastens mecanismul care permitea deschiderea dulapului secret: era stabilit că dacă el va reveni, să poată lua bani dacă va fi nevoie. El se împovăra cu cei doi preţioşi saci, ea luă caseta încă mai preţioasă şi plecară, îndreptându-se spre locuinţa lui Ragastens.

Aici rămaseră puţin: timpul necesar pentru a procura un cal pentru Rayon d’Or. Apoi reluară drumul spre Paris, flecărind vesel sub soarele strălucitor care le zâmbea.

Ragastens se opri într-un cartier periferic al capitalei, descoperi şi închirie o casă mobilată, ascunsă în verdeaţă, care-şi ridica pereţii acoperiţi cu ghirlande de iederă între o grădină veselă şi înmiresmată de o abundenţă de flori de diverse culori şi o livadă unde se vedeau numeroşi pomi încărcaţi de fructe. Totul era împrejmuit de un zid de piatră înalt şi solid.

Era acolo tot ce trebuia: grajd, staul de vite, curte de păsări. Toate populate cum se cuvine cu o mică lume cu pene şi păr. Ceea ce o făcu pe Rayon d’Or să spună:

Ah! Ce fericiţi ar fi aici bunul meu Polo şi bietul meu Fringo. Şi suspină.

Ragastens nu luă seama la acest suspin. El chibzuia: ţăranca robustă însărcinată cu servirea stăpânilor şi îngrijirea animalelor îi făcuse impresia unei femei de

treabă. Din acest motiv o angajase. Dar, în definitiv, el nu o cunoştea şi nu dorea s-o lase pe prinţesă la discreţia ei.

Să vedem, spuse el deodată, v-ar displăcea să fie aici, cu voi, cele trei frumoase fete pe care le-aţi cunoscut în strada Truanderie?

Bergamote, Saphir şi Muscade! strigă bucuroasă Rayon d'Or. Cele care au fost atât de bune cu mine. Cele care s-au îngrijit de voi şi de însoţitorii voştri. Ah! Hubert, cum poţi să mă întrebi dacă mi-ar displace să le am lângă mine? Repede, Hubert, du-te şi le caută.

Ragastens plecă. El se îndreptă spre strada Truanderie. Trecu mai întâi pe la locuinţa sa, la Mauviette Gueule d'Or. Se gândea la Milord Gendarme şi Marasquin. I se părea cea mai sigură gardă pe care o putea găsi pentru a veghea asupra Rolandei.

Mauviette Gueule d'Or nu-i zărise nici măcar o singură dată în tavernă.

Ragastens nu se miră şi nu se nelinişti. El ştia că până la urmă, într-o zi, vor reveni. Dacă întârziau prea mult, va trebui să pornească în căutarea lor şi ştia că-i va găsi. El se ocupă de cele trei frumoase fete.

Trecu să arunce o privire casei „Patroanei". Dar, văzând jaluzelele dormitorului lor lăsate, el înţelese că era încă prea devreme: cele trei curtezane, care uneori nu se întorceau decât la revărsatul zorilor, frânte de oboseală, nu se sculau din pat înainte de prânz.

Ragastens, neavând altceva mai bun de făcut, duse înapoi calul pe care-l închinase şi plăti restul chiriei. După care el reveni la locuinţa „Patroanei". De această dată el fu mai norocos. În mai puţin de un sfert de oră el era instalat la o masă într-un separeu din taverna Grand Duc cu Muscade, Saphir şi Bergamote.

Primul cuvânt pe care Ragastens li-l adresă fu acesta:

Prinţesa va fi fericită să vă vadă.

După ce le liniştise în ceea ce o priveşte pe mica lor prietenă, le spuse despre ea destul pentru a le dezlănţui

bucuria şi admiraţia. Ele strigară în cor:

Este deci, într-adevăr, prinţesă?

Este prinţesa Rolande de Montcapet, repetă Ragastens. Ea are sânge regal în vine.

Sânge regal! repetă grav dulcea Muscade dând din cap.

Şi ea a fost camarada noastră! strigă Saphir cu mândrie.

Iar eu am tutuit-o, am vrut s-o fac cu ou şi cu oţet, se plânse cu amărăciune Bergamote.

Şi ea îşi mai aminteşte de noi? întrebă cu naivitate Muscade.

Ea a binevoit să uite răutatea mea? se nelinişti Bergamote.

Ea vrea să ne vadă? se minună Saphir.

Ascultaţi, eu v-am văzut la treabă pe toate trei. Sunt convins că nu sunteţi făcute pentru viaţa mizerabilă pe care o duceţi. Eu cred că sunteţi trei femei de treabă pe care mizeria, sfaturile proaste constrângerea poate…

Spuneţi constrângerea cu siguranţă, întrerupse Bergamote cu o înfăţişare crâncenă. Constrângerea este cea care ne-a obligat să ajungem la această tristă meserie.

Saphir şi Muscade, pe care Ragastens părea să le întrebe cu privirea, confirmară aceste cuvinte cu o mişcare a capului. Şi Muscade explică:

Ghinionul, domnule. Amăgeşti o fată cinstită. Şi când ea se trezeşte, este dezonorată.

Aşadar, ce să faci? murmură visătoare Saphir. Te rostogoleşti în şanţ… şi acolo rămâi.

Aşa ar fi ajuns şi doamna prinţesă, destăinui deodată Bergamote, dacă noi nu eram acolo.

Ragastens se cutremură la această destăinuire neaşteptată. Recunoştinţa sa crescu faţă de bietele fete cărora le era îndatorat pentru acest serviciu de nepreţuit.

Cu toate acestea, spuse el, cu puţină voinţă, îmi pare că aţi fi putut…

Ce greşeală! îl întrerupse din nou Bergamote.

Şi, ridicând din umeri:

Credeţi că „Patroana” nu şi-a luat măsuri de precauţie? Din prima zi, domnule, noi am fost debitoarele ei. Oricând vrea, ea poate să ne arunce în închisoare, pentru datorii.

Şi închisoarea, suspină Muscade, va fi permanentă pentru bietele fete incapabile să plătească.

Îi datoraţi deci o sumă mare? se informă Ragastens.

O mare, o foarte mare sumă pentru noi, spune Bergamote. Pentru partea mea, îi sunt datoare o sută cincizeci de livre.

Eu cam tot atât, spune Saphir.

Şi eu la fel, spune Muscade.

Şi adăugă:

Cum credeţi că ne vom putea vreodată achita, când ea ne curăţă până la ultimul bănuţ ceea ce primim?

Prinţesa va plăti ceea ce îi datoraţi, le asigură Ragastens.

Ele se priviră tulburate. Apoi izbucniră în râs. Brusc, ele se îmbrăţişară şi începură să plângă în hohote. Bucuria le răvăşea, le ducea în pragul nebuniei.

Veniţi, spuse blând Ragastens, prinţesa vă aşteaptă.

Şi el adăugă:

N-o veţi mai părăsi. Veţi locui împreună cu ea. Nu v-a promis că va veni să vă caute? Ea îşi ţine promisiunea.

Asta declanşa noi manifestări de bucurie zgomotoasă. Bietele fete credeau că trăiesc un vis minunat.

Cu toate acestea, deodată, Bergamote se posomorî. Şi, scuturând din cap:

Suntem nebune, spune ea cu tristeţe.

De ce? se speriară celelalte două.

Gândiţi-vă, mormăi Bergamote: să mergem la doamna prinţesă pentru a-i prezenta complimentele noastre, asta o pot admite. Dar să mergem să locuim lângă acest înger neprihănit, noi care arn fost ceea ce ştiţi, este asta posibil?

Ragastens le cercetă un moment cu ochii săi strălucind de bucurie. Cu o mare blândeţe, el spuse cu simplitate:

Veniţi, totuşi.

Ele se speriară:

N-ai înţeles, deci domnule?

Desigur, surâse Ragastens cu aceeaşi blândeţe. Vă previn că prinţesa are duşmani puternici, înverşunaţi. Ei nu-i vor doar averea, ci şi viaţa şi poate onoarea. Va trebui să vegheaţi asupra ei zi şi noapte, cu un devotament neobosit. Va trebui să fiţi tot timpul în alarmă, căci se vor întinde tot felul de curse pe care va trebui să le descoperiţi. Aceasta nu va fi fără oarecare pericol pentru voi înşivă.

Dacă el vrusese să le încerce curajul, se lămuri. Se petrecu o triplă izbucnire:

Vom veghea ziua şi noaptea!

Ne vom da viaţa pentru ea, dacă va trebui!

Vom fi umilele sale servitoare!

Ragastens surâdea satisfăcut. Se felicita în sinea sa pentru că se gândise la aceste fete curajoase, a căror bucurie naivă îi făcea plăcere şi pe al căror devotament ştia că poate conta.

Să mergem, făcu el vesel.

La „Patroană”, Bergamote fu aceea care începu tratativele. Şi ea o făcu fără ocolişuri, mergând drept la ţintă, cu bruscheţea ce-i era obişnuită.

Ne-ai jefuit, furat, chinuit destul. S-a sfârşit. Vă părăsim. Iată un gentilom generos care binevoieşte să plătească datoriile noastre, pentru care ne veţi da chitanţă în regulă.

Dacă acest frumos galant este atât de generos pentru a plăti datoriile voastre, eu nici nu cer altceva.

„Frumosul galant” era Ragastens. El îşi scoase pungă şi numără patru sute cincizeci de livre. El puse banii pe marginea mesei, la îndemâna ei şi spuse cu răceală:

Iată cele patru sute cincizeci de livre care vi se datorează.

Este un mic acont binevenit, surâse bătrâna întinzând gheara.

Mai rapid decât ea, Ragastens puse mâna pe teancul de aur şi cu acelaşi ton glacial:

Nu este un acont. Este o lichidare definitivă pentru care trebuie mai întâi să-mi eliberaţi chitanţă.

Frumosule galant, zău, ce credeţi că aţi găsit aici? Dar este un cărpănos cum n-am mai văzut! Crede într-adevăr că pentru patru sute cincizeci de livre eu vă voi lăsa să plecaţi?

Bergamote vru să intervină, Ragastens o opri cu un gest. Şi distant:

Refuzaţi?

Acontul, nu. Lichidarea definitivă, la acest preţ, da.

Bine, făcu Ragastens foarte calm. Urmaţi-mă, domnişoarelor. Mergem la şeful poliţiei.

Voi dovedi în ce fel ele îmi datorează mai mult! urlă bătrână care începea să se înfurie.

De acord, ironiza Ragastens fără a fi impresionat. Şeful poliţiei vă va cere să vă justificaţi creditul.

Ce-mi va cere? se nelinişti „Patroana”.

Ce ştiu eu?… Poate să-i explicaţi puţin ce fel de comerţ faceţi în această prăvălie… Ah! Ah! Asta vă dă de gândit… Şi n-aveţi idee cât de indiscret devine şeful poliţiei când se hotărăşte să-şi bage nasul în anumite afaceri necurate.

Sunt o femeie cinstită! protestă „Patroana”.

He! făcu liniştit Ragastens, am cunoscut câteva femei cinstite în genul vostru pe care şeful poliţiei a pus să fie biciuite în piaţa publică. După care au fost sugrumate de către maestrul Tornebise, călăul oficial. Sper sincer să nu aveţi aceeaşi soartă dacă-l veţi lăsa pe şeful poliţiei să-şi bage nasul în afacerile voastre.

„Patroana” se cutremură. Ea ştia bine ce-ar păţi dacă ar cădea în ghearele şefului poliţiei. Ea se văzu deja în mâinile de temut ale călăului. Coborî capul, învinsă şi se resemnă. Ragastens nu lăsă banii decât cu chitanţă în regulă.

Rămasă singură, „Patroana” izbucni:

Fie că blestemul să cadă pe tine, gentilom prefăcut, suspect, desfrânat!… toţi demonii infernului să te ţină pe foc!… Ruinată, el m-a ruinat, puşlamaua! Ruinată, jefuită, asasinată. Biata de mine, ce să mă fac? Va trebui să merg să întind mâna în pridvorul bisericilor?

În acest timp, Ragastens spunea:

Dacă vreţi, vom intra în prima prăvălie pe care o vom găsi în drumul nostru şi veţi alege veşminte potrivite cu situaţia pe care o veţi avea de acum înainte.

Cochete toate trei, ele bătură din palme, încântate.

Asta se petrecea la doi paşi de Hale, unde se găsea o mare prăvălie. Se îndreptară într-acolo.

Şi îl întâlniră pe Jehan Géhenne, poetul-gropar, rivalul lui Ronsard, care ajunsese să-i facă curte logodnicei sale Muscade. Imediat ele îl puseră la curent cu norocul ce dăduse peste ele.

Iată-vă înălţate la rangul de suită a unei prinţese. Este o mare onoare care nu mă surprinde… deoarece eu vă cred demne de toate onorurile.

Şi el suspină:

De-aş putea şi eu intra în serviciul acestei ilustre prinţese!

Ragastens auzise.

Nici o piedică, onorabilul meu poet, prinţesa are în mod singur nevoie de un bun grădinar. Deoarece sunteţi gropar, ştiţi să lucraţi cu pământul, deci veţi deveni un grădinar excelent.

La care, Jehan Géhenne răspunse foarte serios:

Pe sfânta Polymnie, doamna prinţesă va avea în mine un grădinar cum nu s-a mai văzut.

La prăvălie, cele trei tinere femei aleseră costume simple pe care le îmbrăcară pe loc. Cu feţele spălate de toate fardurile cu care erau încărcate fără a le înfrumuseţa, trăsăturile lor fine şi delicate apărură proaspete şi frumoase, având în întregime aspectul unei suite într-o mare casă.

Cât despre Jehan Géhenne, el îşi alese un costum de meseriaş asemănător cu cel pe care-l purta şi căruia se străduia să-i dea o notă aparte.

Cum era normal, Ragastens plăti şi porniră spre locuinţa prinţesei, unde sosiră spre sfârşitul după-amiezii.

Prinţesa veni în întâmpinarea lor ca o persoană obişnuită, cu zâmbetul pe buze şi, amabilă, le sărută pe toate trei. Iar

cu vocea sa armonioasă, atât de plăcută, le spuse cu simplitate:

Voi nu mă veţi mai părăsi. Eu nu am familie. Voi veţi fi familia mea.

Toate trei începură să râdă. Dar ele aveau ochii plini de lacrimi. „Prinţesa” văzu lacrimile din ochii lor. Ea le luă cu ea râzând şi spunând:

Veniţi să vedeţi casa noastră. Veniţi să vedeţi camerele voastre.

Acesta fu sfârşitul: ele îşi regăsiră siguranţa. Prinţesa rămânea definitiv pentru ele Rayon d’Or.

Ele vizitară casa din pivniţă până-n pod. Şi peste tot se auzeau strigăte de uimire, râsete, exclamaţii fără sfârşit. Îndeosebi camerele lor li se părură admirabile.

În acest timp Jehan Géhenne îşi luă în primire domeniul: grădina.

După ce vizitaseră casa, ele trecură în grădină. Şi bietele fete se extaziară în faţa vegetaţiei, florilor, fructelor. Trecuse atât de mult timp de când nu văzuseră lucruri atât de frumoase. Imediat, conduse de acelaşi gând, cu stângăcie, ele alcătuiră fiecare câte un mic buchet pe care i-l oferiră lui Rayon d’Or, uşor emoţionată de această mişcătoare atenţie.

Ragastens le urmă pas cu pas. Văzând-o pe Rolande atât de mulţumită, el se simţea bărbatul cel mai fericit de pe pământ.

După grădină, Rayon d’Or le duse să viziteze şi celelalte locuri. Da, era mulţumită, biata copilă Rayon d’Or. Totuşi ea dorea încă ceva, căci vizitând grajdul, ea suspină:

Fericirea mea va fi întreagă dacă aş avea aici pe bunul meu Polo şi pe bunul meu Fringo!

Această dorinţă urma să se împlinească în parte cel puţin a doua zi dimineaţă.

În această dimineaţă, de la un timp, se făcb auzit un lătrat prelungit de cealaltă parte a porţii masive fixată în zidul

împrejmuitor. La început, Rayon d’Or nu acordă atenţie. Apoi, aceste lătrături sfârşiră prin a-i provoca uimirea.

Ah! făcu ea emoţionată, s-ar spune că este lătratul lui Polo!

Şi, fără să se mai gândească, ea alergă la poartă şi o deschise.

Era într-adevăr câinele, Polo, care se rostogoli la picioarele ei, cu mici chelălăituri prin care-şi manifesta bucuria.

Capitolul VI Polo şi Fringo.

Ne place să credem că cititorul nu a uitat că, atunci când ducesa de Guise venise s-o ia de la „Patroană”, Rayon d’Or pusese ca singură condiţie ca Polo, câinele său, Fringo să o urmeze la palatul Guise.

Într-adevăr, Polo şi Fringo fuseseră instalaţi la palat: Fringo într-un mic grajd amenajat special pentru el, Polo pe lângă Rayon d’Or pe care n-o părăsea. Dintre ei doi, Polo era cel mai fericit: el trăia lângă stăpâna sa, se culcă în camera sa, pe pragul uşii. El o urmă câteodată la ducesă, căci inteligentul animal găsise mijlocul să fie plăcut tuturor.

Polo se simţea fericit îndeosebi pentru că era liber.

Existenţa se arăta mai puţin agreabilă pentru Fringo. Şi asta deoarece bietul animal era forţat să rămână în grajdul său.

Fringo era mort de plictiseală dacă prietenul său Polo nu venea să-l distreze de douăzeci de ori pe zi. Probabil că se consolau amândoi spunându-şi că această viaţă ciudată nu se va prelungi veşnic şi că va veni o zi în care-şi vor relua existenţa de altădată.

Din nenorocire, această zi nu venea repede.

Polo făcuse cunoştinţă cu Ragastens. Şi să nu fie de mirare dacă spunem că deveniseră imediat prieteni. Fringo făcuse de asemenea cunoştinţă cu cavalerul. Dar, închis în grajdul său, el nu putuse să se împrietenească strâns cu el, aşa cum o făcuse Polo.

Iar zilele trecuseră, fără farmec, dar în definitiv suportabile, deoarece erau cu stăpâna lor pe care o vedeau

şi o auzeau zilnic.

Într-o zi, tristă zi, lucrurile luaseră o întorsătură proastă. Biata lor fericire şi aşa atât de redusă, dispăruse cu totul. În ziua aceea, Polo se văzuse închis într-un mic cabinet. De ce? Pentru ce? El nu ştia nimic. Intrase acolo fără nici o bănuială, chemat de stăpâna sa care îl îmbrăţişase plângând şi îl îndemnase:

Aşteaptă-mă aici. Să fii cuminte.

După care ea ieşise şi închisese uşa.

Prin urmare el se culcase şi adormise. Cât dormise? Nu ştia. Trezit, mai întâi el aşteptă răbdător, cuminte, aşa cum îi recomandase ea. El aşteptase mult timp, foarte mult timp. Aceasta el o ştia foarte bine, deoarece simţea, după mormăiturile stomacului, că ora mesei trecuse de mult.

Deodată, el începu să mârâie, apoi să lanseze apeluri furioase. Cum ea totuşi nu venea, el îşi înteţi strigătele. Făcu o asemenea gălăgie încât uşa se deschise până la urmă.

Polo ţâşni ca o săgeată spre camera stăpânei. Ea nu era acolo. El o căută peste tot unde ştia că s-ar putea găsi. Dar n-o găsi.

Din acest moment putea fi văzut rătăcind, ca o fiinţă în suferinţă, peste tot în imensa locuinţă.

Asta dură mai multe zile. Apoi, cum nu era prost, cum era sigur că scotocise peste tot, el îşi zise:

„Dacă n-o găsesc, înseamnă că a plecat, ea nu mai este în casă. Trebuie deci s-o caut în altă parte.”

Polo ieşi aşadar din palatul Guise. În stradă, el se gândi. Cu alte cuvinte, în mintea sa, trecea în revistă locurile unde avea şanse s-o întâlnească pe cea pe care o căuta.

El înţelese şi în acelaşi timp ghici că trebuia să înceapă de la punctul de plecare, adică de la palatul Guise.

Porni din nou că o săgeată, reveni în palat şi scotoci iarăşi peste tot.

Lungile şi perseverentele sale cercetări sfârşiră prin a-l duce în acea galerie de unde Ragastens o răpise pe Rayon

d’Or. Din galerie, el trecu în capelă. Aici el pierdu urma în faţa uşii secrete pe unde ieşise stăpâna sa. El simţi că ea trecuse pe acolo, cu tot acest obstacol care-l oprea. Îşi dădea seama că trebuie să ocolească acest obstacol de netrecut.

A durat mult, foarte mult. Dar reuşi să regăsească urmă într-o curte, în faţa capelei de la parter. Această urmă îl conduse la poartă mare. Aici el ezită o secundă, apoi ieşi din palat. Se învârti, coti, adulmecă în faţa porţii, apoi se îndepărtă cu nasul în pământ. Şi sfârşi prin a ajunge la palatul Sorrient?s.

Să pătrundă înăuntru nu părea deloc o treabă uşoară, căci poarta era bine păzită. Cu toate acestea el reuşi să se furişeze. Servitorii îl descoperiră. L-au urmărit, l-au stâlcit în bătaie, l-au copleşit cu toate proiectilele pe care le-au putut găsi. El ieşi de acolo gâfâind, rupt, însângerat, şchiopătând.

El îşi linse rănile, bău o duşcă la o fântână şi începu din nou să caute, cu mai multă îndârjire. Făcu ocolul palatului. Într-o parte a zidurilor se găsea o poartă dosnică. Aici rămase nemişcat. Se învârti un moment adulmecând şi porni din nou.

Cu nasul pe urmă, el merse cu o siguranţă deplină până în suburbia Saint-Denis. Se opri în faţa leprozeriei Saint-Lazare.

El nu înceta să adulmece solul, gemând încet. Părea groaznic de încurcat, deoarece găsise două urme: una care mergea spre Saint-Denis, alta care mergea spre suburbia Temple. Care era cea bună?

Reluă, în fine, prima cale. Pe această nouă urmă el nu părea foarte sigur. Aceasta se observă din aceea că avansa încet, cu nasul tot timpul pe sol, căutând, adulrnecând, oprindu-se adeseori pentru a sorbi aer.

El ajunse până la urmă în suburbia Temple, într-un loc delicios câmpenesc, numit Courtille.

Or, tocmai la Courtille Ragastens închinase o casă mobilată pentru Rayon d’Or. Aici, în ajun, el adusese pe Jehan Géhenne, Muscade, Bergamote şi Saphir.

Atunci când, recunoscându-i vocea, stăpâna sa venise ea însăşi să-i deschidă, bietul Polo era într-o stare jalnică. Slab să-i plângi de milă, murdar de nu-l putea lua decât cu cleştele de cărbuni, o ureche sfâşiată, cu o rană sângerânda la un picior pe care-l târa penibil. Când îşi văzu stăpâna, nu avu puterea să sară şi să se învârtească în jurul ei, lătrând vesel, cum îi plăcea să facă. El se târî până la ea, se prăbuşi la picioarele sale, gemând. Şi la capătul puterilor, acum că-şi atinsese scopul, doborât poate de bucurie, rămase respirând greu, întins într-o rână, pe jumătate leşinat.

Bergamonte, Muscade, Saphir, pentru Dumnezeu, veniţi repede! Bietul meu Polo moare.

Duseră bietul animal, îi dădură toate îngrijirile pe care le cereau starea sa jalnică. El se supuse la tot Ťce i-au făcut, înţelegând că era spre binele său. Şi îşi manifesta recunoştinţa lingând uşor mâinile care-l îngrijeau.

Bravul Polo nu dorea nicidecum să moară. El se făcu bine în aşa fel încât se aruncă asupra excelentului pateu pe care bucătăreasa se grăbise să i-l prepare şi din care nu lăsă nici o fărâmă.

Apoi, toată dimineaţa, el nu părăsi perna pe care, ghiftuit, se culcase şi dormise dus.

La amiază, ca şi cum vreo trompetă invizibilă sunase deşteptarea, el fu în picioare. El căscă şi se întinse. Părea că doreşte să se asigure dacă forţele i-au revenit. El gândea că da.

Merse la Rayon d’Or pe care o copleşi cu atenţii.

Dar regăsirea lui Polo, îi atâta acesteia dorinţa arzătoare de a-l regăsi şi pe Fringo.

Vai! spunea ea, din nenorocire eu nu pot să merg la palatul Guise! M-ar opri acolo. Aş fi pierdută pentru voi toţi. Sărmanul Fringo! Ce-i de făcut?

Doamnă, interveni hotărât Bergamote, dacă doriţi, voi merge eu să-l caut pe Fringo al vostru.

Dar te vor lăsa să-l iei?

Vom vedea, replică Bergamote, foarte decisă.

Rayon d'Or îi dădu toate indicaţiile necesare, îi făcu recomandări. Bergamote plecă fără să mai întârzie, luându-l cu ea pe Polo, al cărui ajutor îi putea fi preţios.

Ofiţerul de pază de la poarta palatului, căruia i se adresă, păru foarte nedumerit. Bergamote îi adresă cel mai fermecător surâs al ei, îi aruncă o ocheadă ameţitoare. Ofiţerul îşi bombă pieptul, îşi mângâie mustaţa, îi adresă unul dintre cele mai galante complimente.

Ea surâse extrem de îmbietor, insinuant. Ofiţerul părea să se decidă. Exact în acest moment apăru Pompignan, însoţit de inseparabilul său rival: Maulistrac. Ofiţerul consideră că este o bună ocazie să scape de răspundere. El îi abordă pe cei doi gentilomi şi le transmise cererea Bergamotei.

Pompignan răspunse cu un aer distrat:

Dacă măgăruşul aparţine acestei femei, nu există nici un motiv să nu-i fie restituit.

Bergamote auzise. Gândindu-se la bucuria prinţesei, frumoasa ei faţă se înseninã. Ea făcu cea mai graţioasă reverenţă a sa, spunând:

Vă mulţumesc mult, domnule ofiţer. Este un adevărat noroc pentru mine de a întâlni un asemenea galant cavaler.

Ce nu se face pentru o asemenea frumoasă fată ca voi, protestă curtenitor ofiţerul, care adăugă:

Veniţi, frumoasa mea copilă, nu vreau să las altuia grijă de a vă conduce la grajduri.

În drum, el îi făcu o curte asiduă, Bergamote ferindu-se să-l descurajeze. Numai că, atunci când el vru să-i fure un sărut, ea ştiu foarte bine să-l evite, fără să pară prea speriată. Această rezistenţă neprevăzută îl înflăcăra mai mult pe ofiţer. El ceru stăruitor o întâlnire. Ea se lăsă. Rugată puţin şi consimţi în fine s-o acorde. Dar, şireată, ea îi dădu un nume fals şi o adresă greşită.

În acest timp, Polo nu avea nevoie de încuviinţarea nimănui pentru a se strecura în curte şi de a alerga ca o săgeată la grajdul prietenului său. El îi sări literalmente de gât. Urmară ţopăieli nebune, sărituri dezordonate, lătrături vesele, la care Fringo răspunse într-un mod răsunător.

În felul acesta îi găsiră Bergamote şi ofiţerul.

Două ore mai târziu, Bergamote îl aducea triumfătoare pe bunul Fringo.

Aşadar, fericirea lui Rayon d’Or era completă: deoarece îi avea în jurul ei pe toţi cei pe care îi iubea.

Această fericire va dura mult timp? O vom afla în curând.

Capitolul VII Unde apar doi Pinacle.

Pinacle fusese pe jumătate omorât de către Rayon d’Or.

Pinacle, fără cunoştinţă, fusese aruncat de Ragastens în fundul cuştii de fier unde cavalerul credea că va fi ciopârţit de lamele ascuţite şi tăioase ce se găseau acolo.

Dar ticălosul nu era mort.

Roata infernală oprindu-se, declanşase automat vreun resort invizibil care adusese podeaua la loc. Pinacle căzuse pe această podea. El rămase mult timp fără cunoştinţă. Apoi începu să se mişte uşor, gemând. Trecu încă destul de mult timp până să-şi revină. Se văzu întins la baza roţii şi se cutremură zicându-şi:

„Am scăpat uşor!”

Al doilea gând al său fu acesta:

„Trebuia să ies cât mai repede de aici… altfel voi crăpa aici ca un câine.”

Dar prima mişcare pe care o încercă îi smulse gemete de durere. Rămase nemişcat acolo unde se găsea. Îl prinse o febră puternică şi începu să delireze; rămase mult timp în această situaţie critică, între viaţă şi moarte, fără cunoştinţă. După un timp, febră şi delirul scăzură. Deveni din nou conştient. Pinacle era un om învăţat. Deci el îşi dădu seama exact de starea sa şi-şi zise:

„Acum sunt salvat… cu condiţia să ies de aici.”

El se târî spre un colţ al carcerei sale, pe dibuite căci lumina se stinsese căută şi găsi un resort ascuns abil pe care apăsă.

Uşa de fier pe unde intrase Ragastens şi pe care el n-o mai regăsise, se deschise de la sine. Pinacle ieşi din acest gen de cavou care era cât pe ce să devină al său. El se târî cu greu până în acea parte a castelului unde-şi rezervase un apartament.

Acolo, din cufărul său de voiaj, el luă anumite medicamente de care nu se despărţea.

După două zile, datorită unor stimulente puternice şi unor alifii preparate de el însuşi, se simţi destul de refăcut pentru a se reîntoarce la Paris. El sosi la poarta Saint-Denis, a doua zi după ce Rayon d'Or îi regăsise pe Fringo şi Polo.

Trecând prin faţa bisericii Saint-Sepulcre, el îl întâlni pe Ragastens care ieşea din strada Aubray-le-Boucher. Dar el nu-l văzu. În schimb cavalerul îl zări imediat şi tresări uimit. Dar el glumi în sinea sa:

„Ia te uită! Se pare că baionetele sale erau făcute exclusiv pentru mine, deoarece pe el l-au cruţat, dar Doamne! Iată nu scelerat care se poate lăuda că are o viaţă grea!"

El porni pe urmele lui Pinacle care pătrunsese pe strada Four care se întindea de-a lungul cimitirului Inocenţilor fără să bănuiască nici un pericol. Regastens se gândea:

„Nu, mai bine să-l las să trăiască. Cine ştie? Acest netrebnic mi-ar putea fi util. Numai că va trebui să-l supraveghez de aproape. Şi mai întâi să vedem unde merge".

El continuă să-l urmărească pe Pinacle. N-a fost o treabă dificilă, căci bărbatul cu mască roşie nu căuta deloc să se ascundă.

Ragastens îl văzu intrând în palatul Sorrient?s.

„Bun, îşi zise el cu un surâs ironic, el îşi va anunţa stăpânul şi stăpâna că eu sunt în viaţă şi că Rolande nu mai este în puterea lor. În curând, toţi aceşti câini turbaţi vor fi pe urmele mele."

Şi el se îndepărtă ridicând din umeri.

Pinacle intră în cabinetul lui Sorrient?s. El îl găsi pe duce între patru ochi cu una dintre doamnele în gri. Neştiind în prezenţa cui se afla, Pinacle se păstră într-o rezervă prudentă. Doamna în gri îi spuse:

Vorbeşte fără teamă.

Doamnă, monseniore, zise Pinacle înclinându-se, sunt un mesager de veşti proaste.

Doamna în gri bombăni:

Ai lăsat să-ţi scape Domnişoara d'Orberives?

Da, recunoscu Pinacle. În plus, trebuie să recunosc cu toată umilinţa că m-am înşelat: Rolande de Montcapet este în viaţă. Rolande de Montcapet este domnişoara d'Orberives pe care o aveam în puterea noastră şi care acum ne-a scăpat.

Vedeţi, draga mea, spune Sorrient?s, că v-aţi înşelat atunci când nu m-aţi ascultat.

Rămânând calmă, doamna admise:

Înţelegeam că aveaţi dreptate şi v-am spus-o. Am avut un moment de slăbiciune. Este o lecţie ce nu va fi pierdută. Dar să-l ascultăm pe Pinacle care, desigur, a lăsat la urmă vestea cea mai proastă, cea mai importantă.

Într-adevăr, doamnă, spune Pinacle. Şi privindu-l pe duce cu insistenţă:

Cavalerul Ragastens este în viaţă.

Cu toată extraordinara sa stăpânire de sine, Sorrient?s tresări:

Imposibil!

Cavalerul de Ragastens este în viaţă, repetă energic Pinacle. La Montcapet l-am văzut deodată apărând în faţa mea… Nu poate fi nici un dubiu, monseniore, i-am vorbit… El s-a ridicat contra mea şi mi-a răpit prinţesa… după ce m-a doborât.

El îşi înclină capul şi arătă rană pe care lovitura de măciucă pe care Rayon d'Or i-o făcuse la ceafă şi pe care el o ascundea abil sub păr.

Drace! făcu Sorrient?s, este o minune că n-aţi murit. Aveţi un cap solid, domnule Pinacle.

Doamna în gri interveni la rândul său:

Ştirea este gravă, spuse ea.

Cu atât mai gravă, sublinie Sorrient?s, deoarece ne dovedeşte că avem aici un trădător pe care trebuie să-l descoperim cu orice preţ.

El este descoperit, duce. Din păcate nu putem face nimic împotriva lui.

Credeţi că este ea?

Dar cine credeţi că ar putea fi? exclamă doamna în gri ridicând uşor din umeri. Acum, când ştie că Rolande este în viaţă, şi-a pus în minte că noi să-i restituim averea. Este sora mea, ea mă adoră: deci ea nu ne va denunţa, nu va căuta? Să ne facă nici cel mai mic rău. Atâta doar că ea este cinstea personificată. Şi această cinste ne va duce la ruină… dacă o lăsăm să acţioneze.

Bine, bine, spune Sorrient?s. O vom supraveghea de aproape.

Pinacle privea şi ascultă cu o uimire de înţeles.

Acest amestec de afecţiune cu greşeala gravă nu-i spunea nimic care să valoreze ceva. Dacă l-ar fi ascultat pe el, ar fi suprimat pur şi simplu persoana supărătoare. Cu otrăvurile pe care el le prepara, era cum nu se poate mai uşor.

Din fericire pentru cealaltă doamnă în gri, nu i s-a cerut părerea. Iar respectul său pentru cei doi ciudaţi complici care erau stăpânii săi era atât de mare încât el nu îndrăzni să vorbească.

Doamna în gri porunci:

Spuneţi-ne ce vi s-a întâmplat şi cum s-au petrecut lucrurile.

Povestirea lui nu avea nimic conform cu realitatea, sau atât de puţin încât nu merită să vorbim. Dacă nu era exactă, această povestire nu era mai puţin verosimilă. Sofrientes şi doamna în gri n-aveau nici un motiv de îndoială. Ei luară drept adevărat ceea ce le povesti el.

Ragastens relua lupta mai înverşunat ca niciodată.

Şi cavalerul era cu atât mai de temut acum când obţinuse mărturisirile a trei vinovaţi.

Atunci când Pinacle terminase, începu un fel de consiliu de război între cei trei. În curând vom vedea puse în aplicare hotărârile luate aici. Ne vom mulţumi deocamdată să spunem că întrevederea se încheie prin aceste cuvinte pronunţate de doamna în gri:

Aşa rămâne. Eu mă voi ocupa de Rolande… Şi de această dată n-o voi cruţa, v-o jur.

Iar eu, declară Sorrient?s, mă voi ocupa de acest mic aventurier Ragastens. În ce mă priveşte, voi face în aşa fel încât să nu-l scap.

Cât despre voi, reluă doamna în gri adresându-se lui Pinacle, ocupaţi-vă de treburile pe care le aveţi de rezolvat în palat, după care puteţi să vă reluaţi serviciul pe lângă rege.

Şi, cu un gest autoritar, îl concedie spunând:

Mergeţi… Şi fiţi pregătit să acţionaţi la primul semn.

Pinacle salută şi ieşi. După aproximativ două ore el ieşi din palat şi se îndreptă pe jos spre Luvru unde intră. Or, lucru extraordinar, într-adevăr tulburător, chiar în momentul în care Pinacle se îndrepta spre cabinetul regelui, în acest cabinet Henri al III-lea discuta apropiat cu cine?

Cu Pinacle însuşi.

Sau cel puţin cu cineva care îi semăna uluitor. Cineva care purta acelaşi costum de catifea neagră, aceeaşi mască roşie, care avea aceeaşi barbă nu prea stufoasă, tăiată în formă ascuţită, în fine, cineva care avea aceleaşi gesturi şi aceleaşi intonaţii ale vocii. Şi acest Pinacle misterios, necunoscut pentru noi, pe un ton de familiaritate respectuoasă, avea cu regele această conversaţie cel puţin ciudată:

Astfel, sire, ne-am înţeles: alimente, medicamente, tonic, chiar un simplu pahar cu apă, nu veţi lua nimic, absolut

nimic din ceea ce eu vă voi aduce sau din ce eu vă voi recomanda să luaţi.

Iar regele răspundea cu o anumită vioiciune:

La dracu, voi avea grijă. Fiţi liniştit, domnule Pinacle, nu numai că nu voi lua nimic din ceea ce voi îmi veţi prescrie, dar voi face astfel încât să păstrez şi să vă restitui medicamentele pe care voi mi le veţi aduce. Aşa cum am făcut numaidecât.

Şi el arătă din ochi un flacon roz pe o măsuţă.

Numai o parte, rectifică interlocutorul regelui.

Şi adăugă, foarte serios:

Deoarece mă cunosc, sire. Sunt capabil să vă cer să-mi arătaţi flacoanele pentru a fi sigur că mă ascultaţi. Gândiţi-vă că, dacă nu-mi veţi putea prezenta aceste flacoane, nu va trebui mai mult pentru a-mi trezi bănuielile. N-aveţi idee, sire, cât de suspicios sunt.

Fiţi liniştit, asigură Henri, nu vă voi restitui decât o parte din conţinut. Şi voi păstra restul pentru a vi-l arăta dacă voi mi-l veţi cere.

Este de la sine înţeles, mai recomandă Pinacle, că dacă veţi fi întrebat…

Eu voi susţine că v-am ascultat cu sfinţenie, întrerupse regele. Aceasta este de la sine înţeles.

După această asigurare categorică, Pinacle se înclină în faţa regelui şi ieşi printr-o uşă care se găsea la stânga. Şi cum se închise această uşă în urma lui, o altă uşă, situată în faţa acesteia, se deschise şi apăru un alt Pinacle, cel care venea de la palatul Sorrient?s. O secundă mai mult şi cei doi bărbaţi mascaţi s-ar fi găsit faţă-n faţă.

Dar, văzând apariţia acestui nou Pinacle, regele nu păru deloc surprins. Răspunzând reverenţei sale, el îi adresă un surâs foarte graţios. Şi el se interesă cu multă bunăvoinţă:

Ei bine! Domnule Pinacle, v-a ţi rezolvat treburile aşa cum aţi dorit?

Aproape, sire, răspunse Pinacle destul de evaziv.

V-aţi întors de mult timp?

Abia am avut timp să-mi schimb costumul şi am venit să mă pun la dispoziţia Maiestăţii Voastre.

Vă sunt recunoscător pentru acest zel, spuse regele. Cu atât mai recunoscător cu cât v-am simţit lipsa, domnule.

Regele mă copleşeşte.

Pinacle întrebă, la rândul său. El avea dreptul: era medicul care vorbea:

Cum se simte regele?

Admirabil, făcu regele bine dispus.

Da, constată Pinacle cu satisfacţie, regele arată bine. Să vedem pulsul (El îi luă mâna şi pipăi). Destul de regulat… Să vedem limba. (Regele scoase limba). Puţin cam încărcată… Cum stăm cu insomniile?

S-a sfârşit cu insomniile, domnule Pinacle! strigă vesel regele. Dorm ca un simplu muritor. Datorită acelui tonic pe care l-aţi pregătit pentru mine.

Regele a luat cu regularitate acest medicament?

Drace! Am avut grijă să nu uit!

Să vedem flaconul.

Pinacle merse să-l ia, îl destupă, îl duse la nas. După ce-l mirosi, îl astupă la loc. El măsură cantitatea din ochi. El clătină din cap. Apoi spuse:

Recomand regelui să nu depăşească doza pe care i-am prescris-o. Mi se pare că regele a depăşit puţin această doză. Trebuie să vă previn, sire, că acest preparat conţine otravă. Această otravă, salvatoare luată în doza potrivită, poate deveni mortală dacă se depăşeşte doza. Nu uitaţi asta, sire.

Drace! Şi spuneţi că am depăşit această doză?

Puţin, sire. Dar, liniştiţi-vă: răul nu este mare… cu condiţia să nu se repete.

Nu, voi fi atent să nu se mai întâmple.

Vă sfătuiesc insistent, sire. Pinacle îşi făcu reverenţa şi ieşi.

El nu făcuse zece paşi pe culoar când celălalt Pinacle, care ieşise atunci când intrase el, păru să-l urmărească tiptil.

Pinacle intră în apartamentul său şi închise uşa.

Celălalt Pinacle scoase o cheie din buzunar, deschise această uşă şi intră ca la el acasă.

Pinacle pătrunse în laboratorul său şi începu să lucreze.

Ascuns într-un colţ, celălalt Pinacle îl urmărea ce face.

Capitolul VIII Milord Gendarme şi Marasquin.

După ce le instalase pe Bergamote, Saphir, Muscade şi pe logodnicul acesteia din urmă, Jehan Géhenne, în apropierea lui Rayon d’Or, Ragastens găsea că nu era suficient. Şi el se gândea mereu la Milord Gendarme şi Marasquin, care făceau cât zece bărbaţi dintre cei mai solizi. Din păcate, Milord Gendarme şi Marasquin nu reapăruseră la locuinţa din strada Mondétour pe unde Ragastens trecea din când în când pentru a întreba de ei. Tocmai atunci el îl întâlnise pe Gaspard Pinacle pe care-l credea mort. El înţelesese imediat că Sorrient?s nu va întârzia să încerce vreo lovitură mişelească contra Rolandei. Venise deci momentul să-i caute pe cele două puşlamale deoarece ei nu mai dădeau nici un semn de viaţă.

El vizită unul după altul toate locurile rău famate pe care ei aveau obiceiul să le frecventeze. Dar nu-i găsi nicăieri. Să spunem fără întârziere că el nu risca să-i întâlnească pentru simplul motiv că în acest moment ei erau închişi într-una din celulele de la Conciergerie.

Atunci când Ragastens îi părăsise pentru a se duce la palatul Sorrient?s, ei aşteptară liniştiţi întoarcerea sa. Dar în lipsă de bani, au fost nevoiţi să-şi caute hrana zilnică.

În prima zi ei reuşiseră să obţină un credit pentru o cină destul de prăpădită la Léonarde Bancale. Prinzând gustul după acest prim succes, ei vruseseră să recidiveze. Dar oricât de bună fată era gazda de la Truie-Fid?le, ea oprise creditul şi îi trimisese să încerce în altă parte; dacă doreau, la concurenţa sa Mauviette Gueule d’Or.

Ei plecaseră la întâmplare, încrezându-se în ea. Întâmplarea refuzase să-i ajute. În ziua aceea, după ce neglijaseră să servească dineul şi pentru motive temeinice,

au fost nevoiţi să se mulţumească la cină cu strângerea centurii. Regimul nu era tocmai hrănitor. Ei îl suportară destul de filosofic: aveau obişnuinţa. Puteau reveni acasă să se culce. Preferaseră să meargă sub stâlpii unui mic pod.

Ne va fi mai bine aici, explică Marasquin. În primul rând ne va fi mai puţin cald decât în cocioabă noastră. Apoi vom găsi aici o societate numeroasă. Iar eu am oroare de singurătate. În fine, s-ar putea să întâlnim un bun coleg care ne va semnala vreo operaţie plăcută ce va fi poate fructuoasă. Ce spui, cumetre?

Milord Gendarme era obişnuit să se lase condus de el în acest gen de asociere care îi unea. El se mulţumi să aprobe printr-un mormăit.

Sub stâlpii podului, nimeni nu le semnală ceea ce Marasquin numea „O operaţie plăcută”. În schimb, ei se luară la ceartă cu câteva haimanale. Ajunseră repede la bătaie. Haimanalele aveau numeroşi tovarăşi pe care îi chemară în ajutor. Copleşiţi de numărul lor, în ciuda forţei şi a îndemânării lor, Marasquin şi Milord Gendarme fură stâlciţi în bătaie. Nu asta speraseră să găsească sub pod.

Ei plecară la revărsatul zorilor şi traversară Universitatea pentru a ajunge la ţară. Câteva fructe pe care reuşiră să le fure din dreapta şi din stânga constituiră hrana lor pentru toată ziua. O considerară mai curând neîndestulătoare. Ei se îndepărtaseră puţin prea mult de oraş. Sosiră prea târziu pentru a se putea întoarce în oraş: porţile erau închise. Se culcară în şanţ. Dar aş! Se aflau în plin anotimp frumos.

A doua zi, ei se întoarseră la locuinţa lor cu speranţa vagă de a-l găsi pe domnul cavaler, ceea ce ar fi pus capăt mizeriilor. Ruşinaţi şi plouaţi, ei se strecurară în alee fără a face zgomot. Mauviette Guele d’Or nu-i văzu trecând. Vai! Domnul cavaler nu se întorsese. Ei aşteptară. Dar foamea se făcea imperios simţită. Ei plecară din nou, împinşi de nu ştiu ce speranţă himerică.

Rătăciră toată ziua pe străzi, la întâmplare, ca sufletele în suferinţă. După patru zile nu avuseseră altă hrană decât acea masă prăpădită pe care o datorau Leonardei Bancale şi cele câteva fructe pe care le şterpeliseră.

După acest joc, vom fi transformaţi în schelete rătăcitoare, constată Marasquin, furios şi mâhnit de acest ghinion persistent.

Şi el adăugă hotărât:

Trebuie să isprăvim.

Un cavaler dădu colţul străzii şi se ciocni de ei. Ei îi barară drumul cu pumnalul în mână.

În mod sigur, nu aveau noroc. Ei căzuseră peste Pompignan pe care nu-l recunoscură de prima dată. Şi Pompignan, care se întorcea din vreo expediţie în care-l trimisese ducele de Guise, era urmat de o trupă de soldaţi care îl readuceau la palat.

Chiar dacă ar fi fost singur, Pompignan nu era bărbatul să se lase jefuit la drumul mare fără să se ia la harţă. Prompt ca trăsnetul, el sări înapoi şi în acelaşi timp avu spada în mână. Cu o voce poruncitoare, el strigă:

Ştergeţi-o cerşetorilor!

Milord Gendarme şi Marasquin scoaseră săbiile cu aceeaşi mişcare teribilă. Marasquin, foarte politicos, îl compătimi:

Ah! Domnule, am fi preferat să rezolvăm treaba fără zarvă. Voi nu aţi vrut aşa, deci nu daţi vină decât pe voi înşivă dacă veţi fi lichidat.

Fără a fi de talia fratelui său Ragastens, Pompignan nu era un scrimer mai puţin de temut. El acceptă ciocnirea fără şovăire. Şi o suportă victorios timpul necesar ca oamenii săi să vină în fuga mare.

Aceştia căzură pe neaşteptate peste cei doi zăpăciţi şi nu le lăsară timpul să-şi caute scăparea într-o fugă precipitată. Înconjuraţi de treizeci de soldaţi înarmaţi cu suliţe şi halebarde, Milord Gendarme şi Marasquin nici nu avură timp să se apere. Şi cât ai clipi din ochi, se văzură stâlciţi în

bătaie, dezarmaţi, aduşi jalnic şi dezumflaţi în faţa celui pe care steaua lor rea îi făcuse să-l asalteze.

Atunci, ei îl recunoscură. Ei îşi plecară capul ruşinaţi şi îngroziţi la gândul a ceea ce va spune domnul cavaler dacă va afla vreodată că au avut obrăznicia să-l atace pe propriul său frate.

Pompignan, de asemenea, îi recunoscu. El îi privi cu atenţie cu acel aer sumbru şi dezamăgit care nu-l mai părăsea.

Văzând că el tăcea, Marasquin se înarma cu curaj. Mai întâi, el se scuză:

Ce vreţi, domnule, foamea scoate lupul din pădure… De trei zile n-am mâncat nimic… Eram turbaţi.

Pompignan făcu o mişcare. Marasquin înţelese că dorea să pună o întrebare. El tăcu, aşteptă cu teamă. Pompignan scutură din cap că cineva care se răzgândeşte şi rămase mut, mereu visător. Marasquin rugă timid:

Sper că monseniorul va înţelege, că ne va ierta… că nu are de gând să ne predea…

Aceste cuvinte îl smulseră pe Pompignan din visul său. El strigă:

Duceţi-vă la dracu!

Şi porunci:

Daţi-le armele şi lăsaţi-i să plece.

Soldaţii se supuseră pasiv. Cei doi nenorociţi îşi încinseră săbiile şi pumnalele cu o bucurie profundă, fericiţi că au scăpat atât de uşor. În acest timp, Pompignan scormonea în punga sa. El luă o piesă de aur pe care le-o aruncă morocănos:

Ţineţi… deoarece vă e foame.

Şi comandă oamenilor săi:

La drum!

Ca şi cum nimic nu se întâmplase, el îşi reluă drumul, lăsându-i pe cei doi bieţi amărâţi zăpăciţi şi uluiţi de generozitatea să.

Este fratele demn al domnului cavaler, spuse grav Marasquin.

După mai puţin de o jumătate de oră erau aşezaţi la masă faţă-n faţă într-un colţ al sufrageriei de la Truie-Fid?le. Leonardei Bancale care veni la masa lor îi arătară frumoasa lor piesă de aur. Nu era nevoie de mai mult: mâncare şi sticle apărură imediat în faţa lor.

Mult timp nu avură altă preocupare decât de a goli farfuriile şi paharele.

Terminară totuşi prin a se simţi, nu chiar sătui, dar mai la largul lor. Atunci, începură să observe ce se petrecea în jurul lor. Atenţia lor se îndreptă spre două personaje care ocupau centrul sălii, făceau mare tărăboi şi-şi permiteau o cheltuială ce arăta că cei doi, ameţiţi de băutură, aveau pungă plină. Îmbrăcaţi cu haine noi din cap până-n picioare, costumele lor de o bogăţie şi de o eleganţă ţipătoare stârneau invidia şi admiraţia majorităţii consumatorilor. Erau în centrul atenţiei pe care o suportau cu dezinvoltură puţin dispreţuitoare a oamenilor ce au conştiinţa propriei lor importanţe.

Milord Gendarme şi Marasquin cercetează cu mai multă atenţie cele două importante personaje. Ei se priviră cu o profundă surprindere. Apoi, Milord Gendarme care totuşi nu vorbea mult, mormăi pe un ton ameninţător:

Hei! Sunt cei doi tipi răi care au vrut să ne omoare când eram răniţi!

Şi Marasquin, cu un surâs ascuţit, preciza:

Trombafior şi Spartimosca!

Oh! Deci s-au îmbogăţit?… Pe cine dracul au putut ei prăda…?

Erau, într-adevăr, Trombafior şi Spartimosca ce îşi dădeau aere de mari seniori şi risipeau nebuneşte cele douăzeci de mii de livre pe care le storseseră de la doamna în gri.

Cele douăzeci de mii de livre, Trombafior, cu o cinste care merită a fi semnalată, le împărţise cu Spartimosca.

Mai întâi ei făcuseră proiecte extraordinare. Ei vorbiră despre cumpărarea de terenuri, case, pentru a se căpătui; proiectau multiple forme de comerţ cărora vor putea să se consacre. După ce trecuseră în revistă toate plasamentele avantajoase pe care le puteau face, ei sfârşiră prin a cumpăra, fiecare… o solidă centură de piele.

În buzunarele centurii lor ei închiseră strălucitoarele piese de aur şi-şi încinseră această centură în jurul mijlocului, sub cămaşă, chiar pe piele. Ei hotărâră să-şi poarte averea cu ei şi să scoată de acolo treptat.

Şi ei începură un chef nestăpânit.

Cu naivitate, ei îşi închipuiau că averea lor va dura cât vor trăi, până când vor ajunge la vârsta înaintată a lui Matusalem de biblică amintire. Şi ar fi fost uimiţi şi scandalizaţi dacă li s-ar fi spus că, aşa cum cheltuiau, nu vor trece nici şase luni şi vor fi total ruinaţi.

Ei erau deci acolo, dându-şi ifose, cheltuind fără măsură că mari seniori ce credeau că deveniseră. Este de la sine înţeles că aveau cu ei o bandă de fete frumoase câtuşi de puţin sperioase şi de puşlamale care chefuiau pe cheltuiala lor, cum se cuvine şi care, prin linguşiri iscusite, îi determinau să facă o cheltuială ruinătoare.

Prima intenţie a lui Milord Gendarme fusese să se ridice, să meargă la cele două strălucite personaje şi să le doboare, fără alte explicaţii. Marasquin îl ţintuise pe scaun spunând:

Imbecilule! Nu vezi că au buzunarele pline cu aur? Este bine să-i facem să plătească pentru ce au vrut să ne facă. Dar este mai bine să le furăm aurul.

Milord Gendarme a înţeles asta foarte bine. Ei se înfundară mai adânc în colţul lor, ascunzându-se cât mai bine. Şi aşteptară ocazia.

Ea se prezentă la revărsatul zorilor, atunci când Trombafior şi Spartimosca ieşiră. Ei se strecurară fără zgomot în urma lor. Cu un dos de mână formidabil, Milord Gendarme îl trimise pe Spartimosca să se întindă în şanţ. În

acest timp, Marasquin îşi lua elan, îşi proiecta capul în stomacul lui Trombafior şi-l trimitea să-şi întâlnească tovarăşul în şanţ.

Ei se năpustiră asupra prăzii. Cu o rapiditate fantastică şterpeliră pungile de bani care le smulse o strâmbătură dezamăgită deoarece, atingându-le, apreciară că ele nu conţineau ceea ce speraseră să găsească. Apoi, avură un moment de uluială: scotocindu-le pe cele două lichele leşinate, ei simţiră centurile de piele. Le smulseră cât ai clipi din ochi. Şi rămaseră pe jumătate nebuni de fericire în faţa acestui uluitor chilipir.

Vai! Se putea spune că ghinionul negru îi urmărea până la capăt.

Câţiva dintre însoţitorii lui Trombafior şi ai lui Spartimosca ieşiră exact la timp pentru a-i vedea spălând putina. Observând cele două corpuri întinse fără cunoştinţă în mijlocul drumului, unii se grăbiră să-i ajute… sau pentru a termina jaful. Alţii se lansară în urmărirea celor doi fugari urlând:

Hoţii!

Şi, culmea ghinionului, Milord Gendarme şi Marasquin nimeriră orbeşte în mijlocul unei patrule conduse de cavalerul comandant al pazei de noapte. Ei fură primiţi cu braţele deschise, duşi cu delicateţe la Conciergerie şi aruncaţi într-o celulă neagră şi infectă. În fine şi această ultimă lovitură îi doborî, ei constatară că, în fuga lor precipitată, ei pierduseră prosteşte pungile de bani şi centurile cucerite prin luptă grea. Se găseau din nou la fel de nenorociţi ca înainte de isprava lor. Cel puţin, se consolau spunându-şi că aveau pâine şi apă… atâta timp cât rămâneau prizonieri.

După câteva zile, au fost scoşi din celula lor. Cu mâinile legate la spate, ei se văzură plasaţi între patru sergenţi care aveau misiunea de a-i transfera la Châtelet.

În momentul acela Ragastens, care-i căuta fără întrerupere, îi întâlni. El rămase un moment buimăcit. Apoi,

fără să se gândească, fără să ezite, el scoase spada şi se repezi cu toată forţa asupra celor patru sergenţi. Ca nişte fire de paie prinse de furtună, cei patru nefericiţi sergenţi, zăpăciţi şi încurcaţi, se treziră învinşi, împrăştiaţi, aruncaţi departe. Când îşi reveniră, ei constatară că prizonierii lor dispăruseră.

Ni se pare inutil să spunem cât de bucuroşi erau cei doi cumetri.

Ragastens îi echipă cu haine noi, îi înarma şi-i conduse la casa de la Courtille. Acolo, el le spuse:

Rămâneţi liniştiţi aici, fără vă să mişcaţi. Veţi fi bine trataţi şi nu veţi duce lipsă de nimic.

Ei strâmbară din nas. Nu le plăcea să rămână închişi. Preferau mizeria lor şi zdrenţele lor, în libertate, decât acest belşug care li se oferea cu condiţia să nu iasă.

Ragastens le-o arătă pe Rayon d'Or care chiar atunci se plimba în grădină, împreună cu Bergamote, Muscade şi Saphir. Şi le explică blând:

Am nevoie de voi pentru a veghea asupra ei.

Marasquin ghici ceea ce el nu spunea.

Am înţeles, domnule, spuse el simplu. Nu ne vom mişca. Vom fi o pază bună. Ne vom lăsa tăiaţi pe loc dacă trebuie… Dar nimerii nu se va atinge de iubita voastră.

Ragastens mulţumi cu un surâs. Şi, liniştit de acum înainte, el se îndepărtă spunând:

„Acum, între noi, domnule de Sorrient?s".

Capitolul IX La Courtille.

Ragastens nu putea rămâne sub acelaşi acoperiş cu logodnica sa. Dincolo de faptul că se opuneau convenienţele, el era hotărât să înceapă fără întârziere lupta împotriva lui Sorrient?s, avea nevoie de toată libertatea de acţiune.

Iată pentru ce îi adusese pe Milord Gendarme şi Marasaquin la Courtille, pentru a face ei ceea ce nu putea face el însuşi. El se mulţumise să le spună să vegheze asupra logodnicei sale, fără să le dea instrucţiuni

amănunţite. Simţea că poate conta pe spiritul subtil al lui Marasquin. El ştia că priceputul personaj va şti singur să organizeze admirabil apărarea. Şi în această privinţă nu se înşela.

Liniştit asupra acestui punct esenţial, el îşi luă rămas bun de la Rayon d'Or, spunându-i:

Eu plec. Îndată ce voi putea, cât de des voi putea, chiar de-ar fi pentru câteva minute, voi veni să vă văd. Din nenorocire, nu pot să spun când. Înţelegeţi că din acest moment eu nu-mi mai aparţin.

Înţeleg, spune ea cu un aer serios. Vă voi aştepta în fiecare oră din zi şi din noapte. Mergeţi deci, frumosul meu cavaler şi fie ca Dumnezeu să vă ajute.

Şi roşind, ea îi întinse fruntea într-un gest de cast abandon. Fremătând, el îşi puse delicat buzele pe părul fin de aur şi plecase. Revenise la locuinţa sa din Mondétour, fiind hotărât să rămână locatarul frumoasei Mauviette Gueule d'Or.

Ragastens plecat, Marasquin se organizase imediat: o cameră de la parter deveni un fel de corp de gardă unde el şi Milord Gendarme urma să servească masa şi să stea în permanenţă. O a doua cameră le servea de dormitor. A treia fu destinată lui Jehan Géhenne. Cu toate că Marasquin nu conta deloc pe groparul-poet devenit grădinar. Chiar dacă erau de formă împreună, cei trei bărbaţi, uniţi umăr lângă umăr în casă, puteau da o mână de ajutor când era cazul.

Cele trei camere erau dispuse în aşa fel încât trebuia neapărat să treci prin corpul de gardă pentru a pătrunde în celelalte camere sau pentru a urca la etaj.

Toate lucrurile fiind astfel orânduite de către Marasquin, ridicat la demnitatea de guvernator al locului, Rayon d'Or era păzită admirabil.

Buna dispoziţie pe care cei doi curajoşi o arătaseră când au aflat că trebuie să-şi sacrifice libertatea pentru a rămâne închişi în această casă, această bună dispoziţie o pierduseră îndată ce recunoscuseră pe Saphir şi Bergamote care, dacă

ne amintim, îi îngrijiseră, în urma ciocnirii de la palatul Guise, cu atâta devotament şi delicateţe.

Îndrăgostiţi în toată regulă, ei n-avuseseră timp să-şi înceapă curtea, plecaseră atât de repede. De atunci, ei avuseseră alte griji pe cap, ei le cam uitaseră pe frumoasele lor.

Or, iată că le regăseau ridicate la rangul de suită a unei prinţese. Şi atât de frumoase, atât de proaspete, atât de elegante cu podoabele lor cochete, încât focul care mocnea se aprinse din nou şi-i topi mai mult ca oricând şi de data asta serios.

Cele trei însoţitoare n-o părăseau pe prinţesă. Dacă ea rămânea în cameră, ele stăteau cu ea. Dacă ea cobora în grădină, ele o însoţeau.

Atunci când prinţesa rămânea în casă, Milord Gendarme şi Marasquin nu puteau să le vadă pe iubitele lor, având în vedere că erau obligaţi să rămână la corpul de gardă. Atunci ei erau trişti, morocănoşi. Pentru a-şi risipi tristeţea, goleau numeroase sticle de vin vechi. Pentru distracţie, începeau interminabile partide de cărţi: excelent pretext de a-şi descărca proasta dispoziţie în certuri formidabile, însoţite de insulte violente.

Dacă prinţesa cobora în grădină, era bucurie, era soarele. Radios, Marasquin îşi încingea centura şi comandă:

Repede, cumetre, s-o escortăm pe doamna prinţesă şi să veghem.

Iar Milord Gendarme, strălucitor, repetă cu vocea sa de bas:

Să veghem, fulgere şi tunete! Să veghem bine.

Şi ei le urmau, umflându-şi pieptul, mângâindu-şi mustăţile enorme, rotindu-şi ochii, scoţând suspine neîntrerupte la adresa frumoaselor lor care păreau că nu văd manevra lor. Asta era toată curtea pe care şi-o permiteau. Dar ei îşi vedeau idolii, le auzeau, le admirau. Şi asta le ajungea: erau fericiţi.

Capitolul X Guise şi Sorrient?s.

În acest timp, duşmanii lui Ragastens nu stăteau inactivi.

Guise, în primul rând, se ocupa de el în asemenea măsură încât uitase deocamdată de Saint-Mégrin şi de ducesa de Guise. El organizase la Paris o adevărată goană care, de altfel, nu dădea nici un rezultat.

Sorrient?s, posomorât şi îngrijorat, îi spune fără menajamente:

Monseniore, v-am spus că Ragastens era mort.

Ei bine! întrebă prompt Guise, întâmplător v-aţi înşelat?

Da, monseniore, Ragastens este în viaţă.

De această dată, Sorrient?s nu crezu de cuviinţă să mai ascundă mult timp faţă de duce modul în care încercase să se debaraseze de Ragastens. El povesti deci cum îl aruncase el însuşi pe aventurier într-o temniţă a palatului său.

Şi diabolicul Ragastens a ieşit de acolo?

Trebuie s-o credem.

Pentru că aţi fost trădat, declară Guise după un moment de gândire.

Poate… Este primul lucru la care m-am gândit şi eu. Totuşi, ţineţi seama de asta: Ragastens, la plecarea de la mine, s-a dus la Montcapet. Pinacle era singur acolo. Auziţi, monseniore, singur! Şi Pinacle este un om abil. În plus, el nu poate fi bănuit. Pinacle a reuşit să pună mâna pe Ragastens. El l-a închis într-un soi de cavou unde, ca să spunem aşa, se găsea înmormântat de viu.

Ei bine? întrebă avid Guise.

Ei bine! Afurisitul Ragastens a ieşit din acest cavou. El aproape că l-a omorât pe Pinacle şi l-a închis în locul său… Şi iată-l acum la Paris, pe urmele noastre.

Dar este diavolul în persoană acest nemernic cerşetor! strigă Guise, într-un du-te-vino agitat.

Nu ştiu dacă este diavolul în persoană dar este în mod sigur un om foarte hotărât şi de un curaj extraordinar. La dracu, este uşor de înţeles ce urmăreşte: să fie recunoscută acest soi de ţigancă ce este domnişoara d’Orberives drept

prinţesa Montcapet s-o ia de soţie şi… să pună mâna pe titlurile şi milioanele defunctului prinţ de Montcapet. Este un vis destul de frumos.

Dar nu este decât un vis, susţinu Guise ridicând din umeri. Voi sunteţi posesorul legitim al acestei averi şi nu sunteţi dispus să renunţaţi la avutul vostru.

Fără îndoială, răspunse Sorrient?s cu aceeaşi nepăsare rece, îmi voi apăra avutul din toate puterile, puteţi să mă credeţi. Şi mă simt în stare să-l păstrez în ciuda tuturor… Exceptând, totuşi pe maiestatea sa, regele Franţei… Şi nu vă ascund că mă tem tocmai de o intervenţie a regelui în această problemă.

Ce vă face să presupuneţi că regele va interveni împotriva voastră? se nelinişti Guise. Nu vă bucuraţi de favorurile maiestăţii sale?

Da, dar am de asemenea marea onoare de a fi prieten cu monseniorul Henri de Lorraine, duce de Guise.

Vă înţeleg, domnule ambasador, răspunse Guise mai întunecat dar, dincolo de faptul că regele n-are influenţă asupra mea, nu văd acum acest aventurier de Ragastens va putea ajunge până la el şi să-l întoarcă până într-atât contra mea… încât prietenii mei să fie atinşi.

Aveţi memoria scurtă, monseniore. Ragastens va merge la rege şi-i va dezvălui numele’celui care a vrut să-l omoare atunci când, deghizat în biet gentilom, însoţit numai de contele de Loigne, regele se dusese să spună vorbe dulci şi să suspine sub fereastra iubitei sale.

Nu este suficient să spună un nume, mormăi Guise care păli, mai trebuie să şi dovedească.

Şi cine vă spune că Ragastens nu are dovezi? Este un luptător de temut acest Ragastens şi, de asemenea, un vulpoi rafinat. Credeţi-mă, duce, trebuie să ne debarasăm de el cu orice preţ. În caz contrar s-ar putea să ne pierdem în această afacere voi, capul, iar eu averea.

Pe sângele Domnului! izbucni exasperat Guise, nimeni nu se va atinge de capul unui prinţ de Lorrena!… Nu-i nimic,

aveţi dreptate, acest Ragastens trebuie să dispară… îi voi veni de hac.

Din această conversaţie între cei doi duci au rezultat două lucruri:

Chiar la întoarcerea sa în bogatul său palat, Sorrient?s se duse drept spre locul retras unde stăteau de preferinţă cele două surori.

Sorrient?s rămase un moment cu ele vorbind despre diverse lucruri. Apoi el se ridică şi ieşi. După câteva minute, una dintre cele două surori îl regăsi.

S-a făcut, spune el, ducele se ocupă de Ragastens.

Poate va fi mai norocos decât noi.

Sper. În orice caz, el va produce vâlvă. În aşa fel încât, dacă acestui blestemat Ragastens i se va întâmpla o nenorocire, toată lumea va şti că Guise a fost cel care l-a lovit.

Şi nimeni nu va putea spune că l-am suprimat noi pentru a scăpa de un acuzator supărător. Asta este important.

Aveţi ştiri despre Rolande?

Da, Ragastens a ascuns-o într-o casă pe care a închiriat-o la Courtille.

La Courtille!… Unde vine asta? Ea explică:

La Courtille este la porţile Parisului, în suburbia Temple. Rolande este păzită acolo de cei doi însoţitori ai lui Ragastens: Milord Gendarme şi Marasquin. Vă asigur că este bine păzită de acest soi de cerşetori care reprezintă puterea, îndemânarea, inteligenţa şi devotamentul absolut. Oamenii lui Pinacle supraveghează de aproape această casă şi mă ţin la curent cu ceea ce se întâmpla.

Foarte bine, aprobă Sorrient?s. Rolande, prin ea însăşi, nu este de temut. Vom şti unde s-o găsim dacă va fi nevoie. Putem deci s-o lăsăm să trăiască liniştită în casa sa de la Courtille.

Este şi părerea mea, spune ea. Cu condiţia ca Ragastens să dispară.

Bineînţeles. Dar cred că Guise nu-l va scăpa. Fiţi sigură că el îşi va arunca toată haita asupra lui şi nu-l va mai slăbi până când nu-l va doborî.

Ea se gândi un moment şi, cu un surâs enigmatic:

Mă voi strădui să adaug la această haită un copoi care, probabil va face el singur treaba.

Ei se despărţiră la aceste cuvinte.

Nici el, nici ea nu văzură o umbră care se desprinse din cutele, unei ample draperii şi alunecă într-un coridor.

Această umbră era cealaltă soră, cealaltă doamnă în gri. Cea care căutase s-o liniştească pe Rolande, cea care îl smulsese pe Ragastens din moartea lentă prin foame care-l aştepta în temniţa în care Sorrient?s îl aruncase.

Aceea pe care Sorrient?s o supraveghea cu stricteţe, după cum spusese. Totuşi, în pofida acestei supravegheri ea reuşise să-i urmeze şi să asculte toată conversaţia lor.

Capitolul XI Haita lui de Guise.

Al doilea lucru care rezultase din acea convorbire dintre cei doi duci a fost acela că, la puţin timp după plecarea lui Sorrient?s, Guise, în cabinetul său, adunase în jurul lui pe câţiva dintre apropiaţii săi cei mai intimi: cei care-i erau cei mai ataşaţi, pe a căror fidelitate şi devotament ştia că poate conta până la moarte.

Printre ei, în primul rând se găseau contele de Pompignan şi baronul de Maulistrac.

Toţi ascultau în linişte, puţin îngrijoraţi căci, după atitudinea stăpânului, ei înţelegeau că va fi vorba de probleme de cea mai mare gravitate.

Trebuie să ştiţi, domnilor, că viaţa mea atârna într-un fir.

Ei se priviră cu o spaimă de nespus. Guise continuă cu voce aspră:

Ajunge un cuvânt, un singur cuvânt pronunţat de un om căruia am făcut imprudenţa să mă destăinui şi va fi moartea mea. Moartea stăpânului vostru, auziţi?

De această dată nu mai fu uimire, ci o explozie sălbatică:

Pe sângele lui Cristos!

Moarte diavolului!

Acest om trebuie să moară!

Noi suntem aici, viaţa noastră pentru a voastră!

Numele acestui om!

Numele său, monseniore, numele său!

Numai Pompignan nu spunea nimic. El presimţea că este vorba despre fratele său Ragastens. O luptă confuză, dar de o tărie extraordinară se ducea în cugetul său între ambiţia să şi ceea ce mai rămăsese din dragostea fraternă.

Guise îi linişti cu un gest şi aruncând pe furiş o privire spre Pompignan a cărui reţinere o remarcase foarte bine:

Îl cunoaşteţi cu toţii, spuse el, este cel pe care îl căutăm în zadar de atunci când a avut insolenţa de a vă insulta chiar în casa noastră.

Şi întorcându-se spre Pompignan care se încorda, cu sudoarea spaimei la rădăcina părului, el încheie:

Este fratele vostru, Pompignan, este Ragastens. Trebuie să sfârşim o dată pentru totdeauna. Sau sunteţi alături de mine şi atunci sunteţi împotriva fratelui vostru. Sau sunteţi cu fratele vostru şi atunci sunteţi contra mea. Trebuie să alegi, Pompignan, să alegi imediat.

Pompignan avu o ultimă ezitare. Şi ridicând capul, privindu-l în faţă pe Guise, care nu înceta să-l fixeze cu o privire de foc:

Eu nu mai am frate, monseniore, spune el în sfârşit. Toată familia mea sunteţi voi, Monseniore. Sunt al vostru împotriva oricui veţi dori să mă desemnaţi.

Accept fără scrupule sacrificiul ce mi-l faci, fidelul meu însoţitor pentru că, vezi tu, Ragastens este pe o cale greşită.

Vai! Monseniore, asta mi-am spus şi eu.

Poţi să-l renegi fără mustrări de conştiinţă, în locul tău aş proceda ca tine.

Ah! Monseniore, îmi uşuraţi conştiinţa de o grea povară.

Nu contează, făcu Guise cu bunăvoinţă, nu voi uita dovada de devotament ce-mi dai, Pompignan. Ai spus că eu sunt

toată familia ta. Voi face în aşa fel încât să n-ai de ce te plânge de familia ta. Şi pentru că pierzi un frate rău, vei găsi în mine unul bun care te va ajuta să ajungi atât de sus încât vei fi uluit.

Mă copleşiţi, monseniore, murmură Pompignan aplecându-se asupra mâinii pe care ducele i-o întindea.

Guise se întoarse spre grupul care aştepta fremătând de nerăbdare şi care nu vedea fără o surdă invidie evidenta favoare a unui rival, şi, cu o voce tăioasă, comandă:

La vânătoare, vitejii mei copoi! V-am arătat bestia. Trebuie să-mi aduceţi capul său. Haide! Plecaţi, şo pe el!

Asupra lui Ragastens! Moarte lui Ragastens! urlă haita care se avântă afară.

Capitolul XII Copoiul doamnei în gri.

Pompignan nu strigă. Dar el ieşi ca şi ceilalţi cu pas hotărât.

Afară, acea siguranţă pe care o arătase în faţa stăpânului său, pieri brusc. În timp ce însoţitorii săi porneau în căutarea celui căruia li se ceruse capul, el, mai posomorât că niciodată, cu capul căzut în piept, începu să rătăcească la întâmplare pe străzi, cufundat într-o reverie îngrozitoare.

„Cum, îşi spunea el, voi face eu asta, voi comite această faptă mârşava?… Mă voi împovăra eu omorând cu propriile mele mâini pe acest frate pe care-l iubeam atât de mult?… Să mergem deci! Va fi curată nebunie! Datoria mea mi-a fost arătată limpede: să-l smulg pe Ragastens de pe drumul său greşit şi să-l aduc pe calea cea bună. Şi dacă darul convingerii şi dragostea fraternă n-au nici o influenţă asupra lui deoarece el nu respectă nimic şi orice sentiment de onoare pare înăbuşit la el trebuie să-l readuc la bine cu forţa.”

Vedea că nu era departe de a-şi schimba hotărârea. Avu o altă inspiraţie care i se păru admirabilă. El rezolvă cu hotărâre de această dată:

„Este lucru stabilit: rămân cu ducele şi mă voi lupta cu propriul meu frate. Şi nu va fi ucis atâta timp cât voi fi

alături de cei care vor să-l prindă… Şi cine ştie dacă nu-l voi reconcilia cu monseniorul?… De ce nu?… Să mergem, cred că de data aceasta am găsit soluţia cea bună.”

Orice ar fi, această hotărâre luată, el se simţi uşurat.

Acest marş lung îl dusese la Universitate fără să-şi dea seama. El traversă podurile şi porni pe strada Saint-Martin. Pe această stradă el avea o mică locuinţă într-o casă izolată. El nu ocupă această locuinţă, preferând-o pe aceea mai spaţioasă şi mai confortabilă de care dispunea la palatul Guise. Dar el se întorcea aici în fiecare zi. Vom vedea curând pentru ce.

El se îndreptă deci spre această locuinţă. Cu cât se apropia, cu atât grăbea pasul cu o nelinişte nervoasă pe care nu reuşea s-o stăpânească. Cu toate acestea, el se mustră:

De ce dracu mă grăbesc aşa?

Şi cu furie:

„Va fi şi azi că şi ieri, ca şi mâine, ca întotdeauna probabil: nu voi găsi acolo nimic, nimic… Şi este normal să fie aşa; ea nu are nevoie de mine… Infern! Deci nu voi reuşi să-mi smulg din inimă această pasiune fatală!”

Urcă treptele scării câte patru deodată. Inima îi sărea în piept. Şi, în graba lui stângace, nu reuşea să introducă cheia în broască.

Sfârşi totuşi prin a deschide. El intră repede, iar ochii săi scormoneau ca şi cum el căuta ceva. Descoperi în fine ceea ce căuta. Chipul i se lumină. Avu un strigăt de bucurie care semăna cu un hohot de plâns.

Din acest moment se putea crede că asupra lui se abătuse nebunia. Se repezi ca un nebun spre o măsuţă în faţa căreia căzu în genunchi. Pe această măsuţă se găsea o mică vază de faianţă cu gâtul lung, unde înflorea un trandafir. Un singur trandafir splendid, de un roşu sângeriu, al cărui parfum plăcut înmiresma întreaga cameră.

Cu mişcări mângâietoare şi delicate, el scoase trandafirul roşu din vază, îl duse la buze şi-l sărută cu un soi de

frenezie. Şi, cu buzele lipite de trandafir, el bâlbâi:

„Ea nu m-a uitat!… Ea are nevoie de mine!… Ea mă aşteaptă, în această seară!… Ea mă iubeşte, e sigur… Ea n-a încetat niciodată să mă iubească”.

Depuse un ultim sărut pe trandafirul roşu şi îl puse cu delicateţe la loc în vaza sa. Se repezi cu ardoare la un cufăr şi-l deschise spunând:

Trebuie să te faci frumos, Pompignan. În această seară îţi vei vedea doamna. Trebuie să fii fermecător pentru a-i plăcea.

Nu se mai gândea la Guise, nici la fratele său. El nu se gândea la nimic, decât că ea îl aştepta chiar în această seară şi că ea tot îl mai iubeşte.

Când fu gata îmbrăcat, îşi controla ţinuta într-o oglindă şi se asigură că totul era în regulă, că era într-adevăr frumos, impunător la vedere, îşi încinse lunga şi puternica spadă şi bunul său pumnal. El luă o mantă lungă, de culoare neutră, pe care o aruncă pe umeri şi ieşi spunând:

Acum să prindem forţe. O masă fină şi delicioasă nu va fi prea mult. Să mergem la hanul Lys, la frumoasa Colinette. Am timp, de altfel, deoarece este de-abia ora cinci şi ea nu mă va primi decât la ora zece, după căderea nopţii.

Pe stradă, el mergea cu capul sus, cu un mers hotărât, făcând cu mândrie să sune pintenii de aur dela cizmele sale înalte din piele de căprioară de culoare gri, răsucindu-şi mustaţa şi zâmbind larg tuturor femeilor, tinere sau bătrâne, urâte sau frumoase. Şi el avea într-adevăr o înfăţişare impunătoare.

Întâmplarea făcu să-l întâlnească pe Saint-Mégrin, mereu de-o eleganţă rafinată până la exces şi care părea la fel de sprinten, la fel de fericit ca Pompignan.

Îndată ce-l observă, el veni la el cu braţele deschise şi-l îmbrăţişa, strigând pe tonul cel mai afectuos:

Ei! Dragă conte, cât de fericit sunt să vă întâlnesc!

Saint-Mégrin înapoie îmbrăţişarea din toată inima, aşa cum fusese dată şi oferi compliment pentru compliment pe

acelaşi ton afectuos:

Fără indiscreţie, dragă conte, pot să vă întreb unde mergeţi cu acest pas uşor?

Dar, răspunse Saint-Mégrin, merg ca de obicei să iau masa de seară. Şi vă mărturisesc chiar, dragul meu conte, că simt un apetit teribil.

Slavă Domnului! Iată că se potriveşte de minune. Şi eu merg să supez. Şi eu am o foame de lup. Conte, faceţi-mi marea plăcere şi marea onoare de a accepta supeul pe care vi-l ofer aici aproape, la nobilul han Lys.

Accept din toată inima, la fel cum voi oferiţi. Şi vă rog să credeţi că toată plăcerea şi toată onoarea vor fi pentru mine.

Ei se luară de braţ şi intrară în hanul Lys. Doamna Collinette, graţioasă şi frumoasă, se grăbi şi le servi masa cea mai fină, cea mai delicată ce şi-ar fi putut-o dori orice gurmand.

La desert, Pompignan şi Saint-Mégrin deveniseră realmente buni prieteni.

Ei se despărţiră la ora stingerii, în faţa hanului, dându-şi întâlnire într-o zi apropiată: Satnt-Megrin dorea să-l trateze la rândul său pe noul său prieten.

Clopotele de la Saint-Thomas-du-Louvre, din apropiere, sunau ora nouă atunci când Pompignan ajunse la acea poartă scundă a palatului Sorrient?s plasată în zidul de apărare şi pe unde ieşise Ragastens. Ştia că era în avans cu o oră. Dar nerăbdarea îl devora. El se ascunse în spatele unui pom şi aşteptă cu răbdare.

De-abia se auzi ultimul sunet al orei zece în liniştea nopţii atunci când auzi o uşoară alunecare de cealaltă parte a zidului înalt care înconjura palatul. El se apropie repede de poartă. Ea se întredeschise puţin, fără zgomot. El se strecură în grădină. O mâna mică, uşoară, catifelată apucă mâna sa fierbinte de emoţie şi-l trase uşor. Se lăsă condus, fără să spună nimic.

Femeia care venise să-i deschidă îl conduse la o boltă de verdeaţă prevăzută cu o bancă rustică. Ea îşi dădu la o parte pelerina şi se aşează pe bancă. Era îmbrăcată în gri din cap până-n picioare. Era Jocelyne, era Hermosa?

Ea îi făcu semn cu mâna să se aşeze lângă ea. La un deget al acestei mâini scânteia un faimos rubin enorm, tăiat în formă de romb. El nu se supuse invitaţiei mute, dar se lăsă să cadă în genunchi, apucă această mâna şi o acoperi de sărutări pătimaşe.

El începu să vorbească pe un ton scăzut, aprins: În sfârşit vă văd, sunteţi aici… Mi se pare că visez… Este atâta timp, atât de mult timp de când aştept clipa asta. Luni lungi cât eternitatea… Luni în care în toate zilele lăsate de Dumnezeu m-am dus la locuinţa mea din strada Saint-Martin în speranţa de a găsi semnul convenit care trebuia să-mi arate că puteţi să mă primiţi… Şi nimic, mereu nimic. Ajunsesem să mă întreb dacă nu m-aţi uitat.

Ea protestă:

Să vă uit, eu!… Vedeţi bine că nu.

El se aşează aproape de ea, îi trecu un braţ în jurul taliei, pe celălalt peste piept şi-i murmură la ureche:

Ah! Dacă aţi vrea!… Spuneţi un cuvânt, faceţi un semn şi vă iau, vă duc… şi nenorocire celui care va vrea să ne despartă! Nenorocire celui care se va pune în calea fericirii noastre!… Spuneţi, vreţi să fiţi a mea cu totul, pentru totdeauna?

Şi îi acoperi faţa cu sărutări pătimaşe. Deodată ea se desprinse uşor, îi înlătură mâinile de pe umerii săi, ţinându-l sub farmecul ochilor săi negri, mari, încărcaţi de efluvii magnetice:

Ascultaţi, spune ea, v-am chemat… Şi totuşi, vedeţi, nu pot nici măcar să vă primesc în casă… şi nu pot să vă acord decât câteva biete minute…

Se opri un moment ca şi cum dorea să vadă efectul produs de aceste cuvinte care răsturnau toate speranţele bietului tânăr. Ea continuă, fascinându-l mereu cu privirea:

V-am chemat pentru a vă spune: se apropie momentul când, dacă voi o doriţi, voi fi a voastră, cu totul şi pentru totdeauna.

Puteri ale cerului, va fi posibil!… când…?

Nu depinde decât de voi să fie aşa, chiar de mâine.

El se ridică brusc. Cu un gest aspru el îşi fixă centura şi, livid, buimăcit, cu mâna crispată pe mânerul pumnalului, cu o voce răguşită:

Ce trebuie să fac?

Să înlăturaţi ultimul obstacol care se opune fericirii noastre. Ultimul, auziţi?

Cu un gest brutal, el scoase pumnalul din teacă şi-l flutură în aer într-o poziţie furioasă. El gâfâi:

Cine?… cine?… spuneţi pe cine trebuie să lovesc?

Sigură de ea, de puterea sa diabolică, ea trânti:

Cavalerul Hubert de Ragastens.

Pompignan se aştepta la acest nume. Totuşi, el răsună în mintea sa ca un trăsnet. I se părea că cerul se prăbuşea deodată peste el. Şi el se clătină, dădu înapoi, îngrozit, scrâşnind din dinţi.

Ea simţi pericolul care o ameninţa. Ghici că raţiunea învingea şi că probabil el îi va scăpa. Se prăbuşi la pieptul lui, îl îmbrăţişa cu pasiune, îi întinse buzele roşii… de un roşu sângeriu.

Printr-un sărut violent ca o muşcătură şi dulce, extrem de dulce, ea reuşi să-i reînvie beţia mortală care fusese pe punctul de a se împrăştia. Şi când ea văzu că el redevenise un nebun furios, îşi retrase buzele şi, agăţată de gâtul lui, mângâindu-l cu răsuflarea ei caldă, cu o voce sfârşită, pe jumătate leşinată:

Tu nu ştii că te iubesc?… Că nu te-am iubit niciodată decât pe tine?… Nu vezi că vreau să fiu a ta, mereu, mereu?

La rândul său, el o transe spre el, îi acoperi buzele. Şi, într-un entuziasm nemaipomenit:

Ei bine, să fim blestemaţi împreună!… Infernul mi se va părea dulce dacă va trebui să cobori şi tu acolo cu mine,

dacă mă vei ameţi mereu cu sărutările tale mai arzătoare decât focurile sale eterne! Vezi că sunt gata să-mi lovesc fratele?… Pentru a te avea, îmi voi lovi tată, îmi voi lovi mama, voi lovi pe oricine!… Vei fi a mea… Ragastens va muri!

Ea deschise poarta, îl zăpăci cu un ultim sărut, îl împinse afară spunând:

Loveşte!… Şi voi fi a ta pentru totdeauna.

În noaptea întunecoasă, el fugi aşa cum rebuie să fi fugit Cain după ce-l lovise pe fratele său Abel.

Capitolul XIII A doua întâlnire dintre Ragastens şi Pompignan.

Minunea la care nu îndrăznise să spere Saint-Mégrin şi frumoasa sa amantă, ducesa de Guise, se îndeplinise: dispariţia domnişoarei d’Orberives schimbă acest mariaj care i se părea insuportabil lui Saint-Mégrin şi care stârnea gelozia ducesei. Bucuria lor, trebuind s-o ascundă cu grijă, nu era mai puţin arzătoare.

Saint-Mégrin şi ducesa de Guise se vedeau în cuibul lor de dragoste aproape zilnic. După câtva timp asta nu le mai părea suficient. Era, probabil, farmecul pericolului care le lipsea. Orice ar fi fost, Saint-Mégrin pe care ea nu-l mai vedea la palatul Guise după căsătoria lui ratată cu domnişoara d’Orberives, îşi. Reluă vizitele în zilele când ştia că ducesa nu putea veni la întâlnire.

El nu putea comite o imprudenţă mai mare.

La două zile după ce Pompignan se împrietenise cu Saint-Mégrin, acesta veni la palat pentru a-i face o vizită ducesei.

El nimeri prost.

Guise primise ştiri despre blestematul Ragastens. Doi dintre oamenii săi îl întâlniseră pe cavaler pe stradă. Ei şarjaseră împreună, cu sabia ridicată, fără explicaţie, fără provocare. Fuseseră aduşi la palat, amândoi tare răniţi. Această ştire proastă îl adusese pe duce într-o dispoziţie morocănoasă.

Pe deasupra, i se anunţă că domnul conte de Saint-Mégrin venea să se prezinte doamnei ducese. Asta sfârşi prin a-l exaspera. El porni furios spre apartamentele soţiei sale.

El intră brusc, în momentul când era cel mai puţin aşteptat. Saint-Mégrin era acolo, într-adevăr, îmbrăcat cu o eleganţă extremă, conform obiceiului său. Dar erau prezenţi câţiva seniori şi femei din anturajul ducesei.

În aceste condiţii, un scandal ar fi părut ridicol. Guise nu intenţiona asta. El se reţinu, sărută galant mâna soţiei sale. Saint-Mégrin veni să-şi prezinte reverenţa.

Ia te uită, Saint-Mégrin, se miră Guise care simulă că abia atunci îl văzuse. Ce dracu faceţi aici?

Vedeţi doar, monseniore, răspunse insolent Saint-Mégrin, îi fac curte doamnei ducese.

Bineînţeles că văd, replică Guise cu aceeaşi gravitate. Dar mă miră într-adevăr să vă văd aici. Acesta nu este locul vostru.

O linişte bruscă plană asupra nobilei adunări. Toate privirile se aţintiră asupra celor doi bărbaţi care stăteau faţă-n faţă. Saint-Mégrin nu era prea răbdător. El se redresa.

Asta înseamnă că mă alungaţi din casa voastră, domnule? întrebă el pe un ton de o supremă impertinenţă.

Nu, protestă cu vioiciune ducele, nu se alungă o persoană cum este contele de Saint-Mégrin.

Şi, cu un surâs ascuţit:

Mă mir să vă văd aici, am spus că acesta nu este locul vostru deoarece mi se pare că un bărbat atât de profund îndrăgostit cum pretindeţi că sunteţi de domnişoara d’Orberives nu era dator să nu aibă linişte până n-o regăsea pe aceea care l-a fermecat… sau cel puţin pedepsit răpitorul. Iată ce am vrut să spun.

Saint-Mégrin îşi muşcă buzele până la sânge. Şi, luând un aer trist:

Este foarte drept ceea ce spuneţi, monseniore. Dar am cutreierat în zadar Parisul fără a putea s-o găsesc pe cea pe

care o iubesc. Şi am venit aici mai curând pentru a-mi uita durerea.

Înţeleg asta, ironiza Guise. Dar răpitorul, Saint-Mégrin, răpitorul, pe acesta l-aţi căutat? Eu, în locul vostru, nu aveam linişte decât dacă-l găseam şi-l pedepseam cum se cuvine.

De această dată, Saint-Mégrin înţelese unde voia să ajungă ducele. El era prins.

Gândiţi-vă, făcu el la noroc, că l-am căutat şi eu pe acest cavaler de Ragastens.

Şi nu l-aţi găsit? rânji Guise. El totuşi nu se ascunde deloc. Nu este văzut. Decât acest fanfaron pe străzile oraşului. Şi aveţi grijă, vreau să vă vin în ajutor: strada Saint-Denis, în împrejurimile străzii Truanderie, tocmai în jurul acestei ore, aveţi şansa de a vă întâlni omul şi a vă răzbuna pe el.

Şi cu un surâs cumplit:

Numai că, păziţi-vă bine, Saint-Mégrin: doi dintre devotaţii mei au avut o explicaţie cam aprinsă cu acest Ragastens; mi i-au adus serios răniţi. Ah! Această lichea este un spadasin de temut. Probabil, de fapt, va fi mai valabil pentru voi…

Saint-Mégrin nu-l lăsă să termine.

Monseniore, văd imediat, pe faţă, ceea ce vreţi să mă determinaţi să fac.

Un surâs palid trecu pe buzele lui Guise. Saint-Mégrin, surâzător şi de o curtuoazie rafinată ca şi eleganţa sa, sărută mâna ducesei, îşi făcu reverenţa în faţa doamnelor şi ieşi cu un pas nepăsător.

Guise îl urmări cu o privire care înjunghia. În sinea lui îşi spunea:

„Dacă el îl omoară pe Ragastens sau dacă Ragastens îl omoară, am oricum avantajul de a scăpa de un duşman. Măcar dacă ei ar putea să-şi dea o lovitură dublă şi să moară amândoi…!”

La poarta palatului, Saint-Mégrin îl întâlni pe Pompignan. El ieşea tocmai pentru a porni în căutarea lui Ragastens. Căci, lucru îngrozitor, Pompignan nu mai protesta. El

reuşise să înăbuşe complet vocea conştiinţei. Pompignan era foarte hotărât să-şi ucidă fratele, deoarece ea i-o poruncise, deoarece ea va fi după aceea a lui.

Şi iată că, după manifestările de prietenie, Saint-Mégrin, fără a avea intenţii rele, îi spune cu un surâs sceptic:

Eu merg să dau târcoale împrejurimilor străzii Truanderie. Se pare că am şanse să întâlnesc acolo pe răpitorul domnişoarei d'Orberives, pentru care mor de dragoste.

Merg cu voi.

Saint-Mégrin ştia că Ragastens era fratele lui Pompignan. Cum el nu putea să bănuiască îngrozitoarea realitate, îşi spuse în mod firesc că noul său prieten era fără îndoială neliniştit pentru fratele său. În drum, el se grăbi să-l asigure:

Eu nu pretind nimic de la domnul de Ragastens. Fiţi fără teamă, dragă prietene, nu am nicidecum intenţia să-l ucid.

Pompignan coborî capul, jenat.

Ei sosiră la intrarea în strada Truanderie. Începură să se plimbe încoace şi încolo, flecărind despre un lucru sau altul. Întâmplarea îi ajută. După o jumătate de oră, ei îl observară pe Ragastens care ieşea de la el şi care, aşa cum spusese Guise, nu se ascundea deloc.

Pompignan se ţinu deoparte.

Saint-Mégrin îl abordă pe cavaler. Şi cu pălăria în mână, cu acea politeţe distinsă care-i era proprie:

Domnule cavaler, spune el, aţi vrea să mă conduceţi la domnişoara d'Orberives care este logodnica mea?

Ragastens îl văzuse pe Pompignan. Dar, cum acesta lăsa impresia că nu-l cunoaşte, făcu la fel şi nu se ocupă decât de Saint-Mégrin. Şi, cu aceeaşi politeţe, răspunse:

Domnule conte vreţi să-mi spuneţi de ce îmi cereţi să vă conduc la cea despre care vorbiţi, care este logodnica mea?

Pentru că o ador… Pentru că viaţa îmi pare insuportabilă fără ea.

Exact ca şi mie.

Asta înseamnă că refuzaţi?

Absolut.

În acest caz, îndrăznesc să cred, domnule, că-mi veţi face onoarea să luptaţi cu mine.

Onoarea va fi de partea mea, domnule.

Şi deodată, serios:

Totuşi, lăsaţi-mă să vă spun că aveţi un fel aparte de a fi recunoscător pentru serviciul pe care vi l-am făcut opunându-mă căsătoriei voastre cu cea pe care o numiţi domnişoara d’Orberives.

Ce înţelegeţi prin asta? exclamă prompt Saint-Mégrin.

Că această căsătorie nu vă convenea deloc. Că felul în care vorbiţi despre ea îmi era suficient pentru a mă lămuri asupra sentimentelor voastre faţă de domnişoara d’Orberives… dacă n-aş şti pe de altă parte că inima voastră este dată în întregime alteia.

Ştiţi asta?

Trebuie s-o numesc?

Inutil! făcu vioi Saint-Mégrin.

Şi, cu dinţii strânşi, agitându-şi în aer sabia:

Sunt foarte necăjit, domnule. Nu am nici un sentiment de duşmănie împotriva voastră. Nu vă doream moartea. După cele ce mi-a ţi spus, este altceva. Ţineţi-vă bine, domnule, căci sunt obligat să vă omor.

Faceţi-o… dacă puteţi, ironiza Ragastens.

Ei încrucişară spadele.

În acest moment, Pompignan scoase sabia la rândul său şi se aruncă între cei doi adversari:

Un moment, vă rog.

Ragastens îşi privi fratele cu ochi strălucitori.

Trebuie să terminăm, mormăi Pompignan cu o voce surdă. Hubert, te implor să mă urmezi.

Unde, Richard? întrebă rece Ragastens.

La palatul Guise, spuse Pompignan.

Şi, cu ardoare:

Ducele va face pace cu voi. Îmi dau cuvântul de onoare pentru asta.

Dar eu refuz împăcarea cu el!

Refuzi să treci pe drumul drept?

Ia te uită, făcu Ragastens, voi numiţi asta drumul drept! Eu îl numesc loc periculos. Un loc periculos în care nu voi fi atât de prost să vă urmez. Ascultaţi aşadar: eu cunosc intenţiile ducelui faţă de mine: nu mai târziu decât ieri doi dintre câinii săi au vrut să mă asasineze… Astăzi este domnul şi voi, fratele meu, care vă ridicaţi în faţa mea, trimişi şi unul şi altul de Guise…

Vă repet că ducele va face pace cu voi!

Eu nu vreau să fac pace cu el!

Recunosc, izbucni Pompignan furios, nefericitule, că nu vrei să abandonezi această viaţă dezordonată pe care o duci.

Noi nu înţelegem onoarea în acelaşi fel, replică Ragastens cu blândeţe.

Pompignan venise pentru a-l ucide pe Ragastens. În ultimul moment avusese o ultimă ezitare. Şi el încercase să-l salveze. Consideră că făcuse destul:

Sunteţi un criminal înveterat… ruşinea numelui nostru… Aparţineţi călăului care deja unge funia pentru voi… Dar pe infern, nu se va putea spune că un Ragastens îşi va sfârşi cariera cu funia de gât ca un răufăcător josnic… Vă voi omorî cu mâinile mele!

Spuneţi mai degrabă că vreţi să mă ucide ţi pentru a vă supune amantei voastre, spune Ragastens cu o blândeţe extrem de tristă. Ei bine! Cum doriţi, omorâţi-mă!

Şi el îşi încrucişa braţele la piept, îşi privi fratele drept în faţă. S-ar putea spune că se resemnase să se lase ucis fără să se apere? Probabil. Sau voise pur şi simplu să vadă dacă Pompignan va avea mârşava îndrăzneală de a se coborî până la asasinat.

Se lămuri repede. După o ultimă ezitare, Pompignan se întunecă de furie şi urlă:

Aşadar mori…!

Şi lansă o lovitură furioasă de spadă. Ceea ce s-ar fi întâmplat dacă instinctul de conservare nu l-ar fi făcut pe Ragastens să sară într-o parte.

Această săritură îl aduse în faţa lui Saint-Mégrin, care aştepta cu nerăbdare şi care era hotărât acum să-l omoare pe omul care-i cunoştea secretul.

Saint-Mégrin îl primi în vârful spadei. Numai că el făcu ceea ce fratele nu făcuse: îl avertiză în mod loial înainte de a lovi:

În gardă, domnule, vă ucid!

El nu dădu lovitura decât după aceea: dar atunci el întâlni spada lui Ragastens care, iute ca fulgerul, veni să pareze.

Atunci, acest fapt monstruos, hidos, se produse: Pompignan, pe jumătate nebun, fără să ştie probabil ce face. Pompignan îndrăzni această acţiune mârşava: să-l atace pe fratele său alături de Saint-Mégrin.

Schimbul de lovituri care urmă a fost de o rapiditate ce ţinea de miracol. Ragastens nu se ocupa de Pompignan. Cu o lovitură formidabilă, el îndepărtă simultan cele două spade. Lovitura fusese atât de violentă, atât de neprevăzută, încât Pompignan şi Saint-Mégrin se clătinară.

Aceasta a durat probabil un sfert de secundă. A fost de-ajuns pentru Ragastens: cu o mişcare fulgerătoare, el întinse deodată ambele braţe. Vârful spadei sale intră în braţul lui Saint-Mégrin. Saint-Mégrin lăsă să-i cadă spada scoţând un strigăt de durere. Mâna stângă a lui Ragastens se abătu asupra braţului drept al lui Pompignan şi-l paraliza. Scăpat de Saint-Mégrin, el îl trase pe fratele său spre el cu o forţă irezistibilă, şi-l strânse până la sufocare. În acelaşi timp el strângea şi răsucea încheietura mâinii lui Pompignan. Pompignan, ca şi Saint-Mégrin, trebui să deschidă mâna, făcând să se audă un geamăt surd. Sabia îi căzu la picioare. Şi el era dezarmat, în teribila strânsoare a mezinului. Aceasta, repetăm, n-a durat decât un sfert de secundă.

Ragastens îi dădu drumul fratelui. Livid, zbârlit, cu privirea strălucitoare, cu spada în mână, el stătu în faţa lui un moment nedefinit. Şi era atât de teribil, atât de înfricoşător, încât Pompignan se înfiora spunându-şi:

„Mi-a sunat ceasul…!”

Ragastens nu-l lovi. El scoase un sunet răguşit şi, cu o mişcare lentă, de un dispreţ strivitor, îşi puse sabia în teacă. Şi cu o voce fără inflexiuni, de nerecunoscut:

Este a doua oară când spada voastră se încrucişează cu a mea… Nu ştiu dacă, a treia oară, voi putea să mă stăpânesc destul pentru a-mi aminti că sunteţi fratele meu.

Şi se îndepărtă, cu capul plecat.

Pompignan era atât de zdrobit, atât de copleşit, încât rămase ţintuit locului fără să se gândească să-şi ridice sabia pe care o privea cu un aer zăpăcit.

Saint-Mégrin îşi înfăşură rana cu o batistă. Şi întors în direcţia în care se îndepărtase Ragastens, fără a izbucni, fără vehemenţă, dar cu o răceală îndârjită, el lăsă să-i scape această ameninţare:

Ne vom reîntâlni…!

Capitolul XIV Sorrient?s intervine.

Sorrient?s urmărea cu un interes pasionat diversele etape ale luptei inegale susţinute de Ragastens împotriva haitei de câini turbaţi lansată contra lui de către Guise. Fie prin Guise, însuşi, fie prin iscoadele sale, el era ţinut la curent cu cele mai mici detalii, în fiecare zi şi aproape în fiecare oră. El era chiar mai bine informat decât Guise deoarece sistemul său de spionaj era organizat.

Şi Ragastens nu primise nici cea mai mică zgârietură.

Totuşi, copoii se asociau mai mulţi pentru a-l copleşi. Şi, cel mai adesea, cădeau asupra lui pe neaşteptate, prin perfidie. Dar se putea crede că el avea ochi de Argus şi că un talisman îl făcea invulnerabil. Atât de bine că acum, dacă nu erau jdecât trei sau patru, acoliţii lui Guise nu mai îndrăzneau să-l atace şi trimiteau după întăriri. Din nenorocire, când aceste întăriri soseau, se întâmpla

întotdeauna că blestematul Ragastens dispărea, le alunecase printre degete cu o abilitate diabolică.

Aceste dispariţii neaşteptate îl nelinişteau profund pe Sorrient?s. Ele i se păreau atât de extraordinare încât ajunsese să creadă că ţin de supranatural. Şi nu era singurul. Guise, oamenii săi şi Pinacle gândeau la fel.

Şi deoarece a venit vorba de Pinacle, să spunem că el organizase o supraveghere strânsă în jurul lui Ragastens şi care depunea, în această treabă, un zel atât de aprins, încât era evident că la mijloc se găsea un interes pur personal. Care era acest interes? O vom spune la timpul şi locul potrivit.

Orice ar fi fost, în ciuda acestei supravegheri riguroase, Ragastens le aluneca printre degete în momentul când credeau că l-au prins. Mai mult decât atât: Ragastens, urmărit pas cu pas, care nu era pierdut din ochi un minut, Ragastens dispărea subit timp de câteva ore, câteodată pentru o zi întreagă, fără a se putea şti ce s-a întâmplat cu el în acest timp. Şi deodată el reapărea, aşa cum dispăruse, fără a putea spune cum şi pe unde.

Şi tocmai aceste dispariţii şi apariţii inexplicabile înspăimântau mai presus de orice pe Sorrient?s, Pinacle şi Guise.

Ragastens, de unul singur, ţinea aşadar în frâu pe Sorrient?s şi Pinacle cu droaia lor de spioni pusă pe urmele sale şi Guise cu armata sa de asasini. Nu mai punem la socoteală pe Pompignan, mai hotărât ca niciodată la fratricid şi pe Saint-Mégrin care, cu braţul în eşarfă, redus deocamdată la neputinţă, nu era unul dintre cei mai puţin porniţi împotriva lui Ragastens de când ştia că acesta îi cunoştea secretul iubirilor sale.

Trebuie să adăugăm că toţi: doamna cu rubinul, Sorrient?s, Pinacle, Guise, Pompignan, Saint-Mégrin, toţi fără excepţie, acum, apreciau la justa lui valoare pe formidabilul luptător care ţinea piept cu succes forţelor lor reunite. Teama lor superstiţioasă reunindu-se, ei nu mai pronunţau

numele lui Ragastens decât cu o groază înăbuşită. Şi, totuşi, ei nu se gândeau, nu vorbeau, nu se ocupau decât de el. El devenise coşmarul lor. Toţi simţeau că dacă ei nu-l omoară, el va fi acela care-i va omorî, îi va ruina sau le va distruge fericirea, prezentă sau viitoare.

S-a putut vedea că Sorrient?s era un om expeditiv. În timp ce Guise se încăpăţâna într-un gen de acţiuni care nu-i aduseseră decât decepţii, el îşi zise:

„Am făcut rău să mă încred în duce. El nu va reuşi niciodată. În „timp ce eu rămân inactiv, contând pe gl9 Ragastens acţionează… Dispariţiile sale misterioase mai ales mă îngrozesc. Ce face el în acest timp?… în mod sigur pune la cale vreo lovitură nefastă care se va sparge deasupra capului meu că o lovitură de trăsnet!… Hai, a sosit timpul să-mi rezolv eu însumi treburile…!”

„Dar asta este o treabă josnică pe care nu mi-o voi asuma eu însumi. Trebuie deci să găsesc un curajos care consimte să facă asta, în schimbul unei sume acceptabile, cum se cuvine… Ceea ce trebuie, este un bărbat destul de suplu, îndemânatic, abil, pentru a merge pe urmele lui Ragastens, până când se va ivi o ocazie potrivită, în plus, trebuie să aibă o forţă excepţională… Destul de puternic pentru a nu fi nevoie să lovească decât o singură dată. Este evident că un asemenea om este greu de găsit. Dar nu este imposibil de a-l găsi şi stabili preţul… Să căutăm.”

Şi el într-adevăr începea să caute, noaptea, singur, ceea ce demonstra: o bravură reală, el se resemnă să scotocească locurile rău famate unde mişunau cerşetorii şi desfrânatele de cea mai joasă speţă.

Este de la sine înţeles că se deghizase după împrejurări: pălărie decolorată şi deformată de care atârna un rest de pană de cocoş, vestă scurtă de postav, roasă, ascunsă de o jachetă de piele roşcată, fără mâneci, cizme obosite care urcau sus, peste pantaloni, pinteni uriaşi, în fine, spânzurata de centura destrămată de piele, o spadă nemăsurată. Sub vestă purta o cămaşă fină de zale.

Numai că, acest costum, care lui i se părea abject, oribil, era prea nou, prea curat. Şi el îl purta cu o eleganţă care-l trăda pe marele senior travestit. Din această cauză el atrăgea atenţia peste tot, atunci când credea că trece neobservat.

În momentul în care îl regăsim, Sorrient?s intra într-o tavernă infectă, un loc periculos din strada Mauvais-Garcons şi se instală la o masă.

Sorrient?s cuprinse decorul şi indivizii într-o privire atentă şi pătrunzătoare, se aşează liniştit şi-i comandă birtaşului o măsură de hidromel. Şi imediat deveni ţinta atenţiei. Întotdeauna se întâmpla astfel. El începea să se obişnuiască şi nu mai acorda atenţie:

Într-un colţ al sălii, unde se găseau trei indivizi cu mutre bune de spânzurătoare în compania unei desfrânate, avu loc, pe şoptite, o discuţie rapidă. Desfrânata se ridică şi cu un pas indolent se îndreptă spre Sorrient?s. Ireverenţioasă, ea se aşează în faţa lui înainte de fi invitată şi cu o voce dogită, cu aerul cel mai ademenitor:

Dacă sunteţi în căutarea unei fete frumoase, spune ea, nu mai căutaţi multă vreme, frumosule senior. Din strada Tiron până la Champ-Gaillard, nu veţi găsi una mai amabilă ca mine.

Sorrient?s îşi scoase punga. Era o gravă imprudenţă, căci toţi aveau ochii aţintiţi asupra lui.

Sorrient?s nu păru să observe efectul puternic, deosebit de expresiv, provocat de vederea pungii sale. Cu un gest neglijent, el deschise această pungă în care desfrânata aruncă o privire scrutătoare care părea să numere, să pipăie, să cântărească monedele de un galben mat. El luă una din aceste monede spunând cu un ton de trufaşă curtoazie care fu suficient, el singur, să-l denunţe pe marele senior ce era:

Nu, frumoasa mea copilă, nu sunt în căutarea unei fete frumoase… Altfel v-aş fi preferat tuturor duceselor din lume.

Şi, întinzându-i piesa de aur, adăugă cu un surâs:

Nu se va spune, totuşi, că v-am făcut să vă pierdeţi întregul folos al ofertei voastre atât de graţioase. Luaţi aceasta şi mergeţi să beţi cu prietenii voştri.

Desfrânata rămase încremenită la această generozitate. Ea se năpusti asupra piesei de aur şi mulţumi:

Într-adevăr! Sunteţi un cavaler galant… şi cel mai generos pe care l-am întâlnit vreodată!… Vă mulţumesc mult.

Ea reveni la prietenii ei. Sorrient?s nu-i mai acordă atenţie. Când ea se aşează la masă cu indivizii dubioşi, desfrânata le arătă piesa de aur. Şi în şoaptă:

Puteţi să mergeţi acolo. Pungă, plină să se reverse, nu conţine decât monede asemănătoare. Este un adevărat noroc.

Cerşetorii tremurară de lăcomie. Cu un gest iute, hotărât, toţi trei îşi fixară centurile şi se ridicară în acelaşi timp. Clătinându-şi umerii, ei se îndreptară spre Sorrient?s, liniştit în faţa paharului său de hidromel, de care nu se atinsese şi pe care nu părea să-i vadă.

Cei trei se opriră în faţa mesei lui Sorrient?s care, fără să facă o mişcare, îi măsură cu o privire rece. Cel care era la mijloc, o brută îndesată, puternică, dotată cu o forţă herculeană, se legănă şi, cu un râs bestial, cu o voce de beţiv, pronunţă:

Domnul nu se plictiseşte singur?

Nu, făcu Sorrient?s glacial.

Domnul nu doreşte ca noi să-i ţinem companie?

Nu.

Domnul nu este vorbăreţ.

Nu.

Domnul nu este politicos.

Nu.

Cerşetorul reluă într-un mârâit furios:

Sunteţi nou venit în această tavernă. Ne datoraţi bun venit. Trebuie să plătiţi.

Şi dacă refuz?

Nu se va ţine seama de permisiunea voastră.

Abia terminase şi-şi întinse ghearele spre buzunarul unde Sorrient?s înfundase punga râvnita. În acelaşi timp, cei doi însoţitori îşi abătură labele enorme pe braţele ducelui pentru a-l imobiliza în timp ce celălalt va face şterpeleală.

Labe şi gheare nu avură timp să apuce… Sorrient?s se ridică repede. Cei doi pumni ai săi se întinseră, ca două resorturi puternice, unul la dreapta, altul la stânga şi loviră în plină faţă pe cei doi cerşetori care vroiau să-l înhaţe. Ei se clătinară urlând şi se prăbuşiră pe o masă care se rostogoli la pământ, cu vase, pahare… şi cu ei…

Cu o altă mişcare, la fel de rapidă, Sorrient?s îşi apucă paharul plin şi-i azvârli conţinutul în faţa celui din faţa sa, spunându-i cu o voce caustică:

Iată plătit bun venitul meu.

Bărbatul se scutură mârâind injurii şi ameninţări teribile.

Un mormăit de uimire se rostogolea printre cerşetori. Ei se ridicară toţi făcând zarvă.

Toţi, mai puţin un grup dintr-un colţ întunecat, care nu se mişcă.

Urmă o pauză care dură probabil o secundă. Sorrient?s aşteptă foarte calm, foarte nepăsător, foarte sigur pe el. În acest timp, doi cerşetori înaintară aplecaţi în spatele lui Sorrient?s care, fără a avea aerul, îi urmărea cu coada ochiului şi-i lăsa să se apropie.

Când îi văzu predispuşi să atace, fără să se întoarcă, cu o dublă lovitură cu o precizie fulgerătoare şi o forţă extraordinară, el îi trimise să întâlnească, la podea, pe primii doi după care rămaseră întinşi, fără să mai mişte.

Bruta, care se ştersese în acest timp, răcni:

Ah! Fals cerşetor, spre nenorocirea ta, vii să ne insulţi şi să ne loveşti la noi acasă… Fereşte-ţi pielea!

El avea pumnalul în mână. Ridică mâna şi o repezi ca fulgerul.

Sorrient?s, cu o simplă mişcare a bustului, evită lovitura. Şi din nou pumnul său se întinse cu o forţă nestăpânită.

Brută se rostogoli la câţiva paşi scoţând o înjurătură.

Atunci, din acel grup ce rămânea spectator liniştit în colţul său, o voce aprobă:

Bravo!… Pe toţi dracii, iată un bărbat…!

Tot atunci, pumnale, cuţite, spade scoaseră luciri sinistre.

Bruta, ridicată dintr-o săritură, vocifera:

La mine, cerşetorime! Moarte falsului cerşetor!

Moarte falsului cerşetor! urlă banda într-un glas.

Până acum, Sorrient?s dispreţuise să tragă spada din teacă. Văzând lucind cuţitele, el scoase rapid spadă. El se pregăti de luptă. Cerşetorii traseră mesele şi scaunele la pereţi. Desfrânatele se îngrămădiră într-un colţ scoţând ţipete ascuţite. Cât %i clipi se făcu un spaţiu liber.

Sorrient?s se retrase cu sânge rece în spatele mesei sale şi avertiză cu o voce ironică:

Vă place acest joc?… O să vă ardeţi.

Cerşetorii, cu pumnalele în mâini, înaintară spre el, cu bruta în frunte.

Situaţia devenea critică. Sorrient?s înţelese asta. El nu-şi pierdu sângele-rece. Îi lăsă să vină. Şi, una după alta, cu o rapiditate ce ţinea de miracol, loviturile înţepau în grămadă. Câţiva cerşetori căzură, sângele ţâşni, gemete şi horcăituri erau acoperite de urletele şi vociferările bandei.

Sorrient?s se văzu pierdut. Banda era asupra lui. El mai îndepărtă câţiva dar ei cădeau peste el, gata să-l copleşească. Se încorda într-un efort disperat.

În acest moment, o voce aspră lansă pe un ton de o deosebită autoritate:

Destul!… Lăsaţi cuţitele!… Treceţi, la locurile voastre…!

Şi, lucru ciudat, care-l uimi pe Sorrient?s, cerşetorii rămaseră ţintuiţi locului, se supuseră ordinului, ascunseră cuţitele şi ruşinaţi că şcolarii prinşi asupra faptului, plecând capetele, se îndepărtară în grabă murmurând cu o teamă ascunsă:

Gyl-le-Loup!… Atenţie, este Gyl-le-Loup, cu el nu este de glumit.

Era într-adevăr Gyl-le-Loup care, din colţul său întunecat unde stătea cu însoţitorii săi, Putois-l'Altesse, Maclou-la-Foudre şi Ribaud-l'Ardeur, asistase la toată încăierarea şi entuziasmat de viguroasa apărarea a lui Sorrient?s, intervenise la timp pentru a-l salva. Şi acum el stătea singur în mijlocul sălii, cu cuţitul său lat agăţat de centură, cu atitudinea îmblânzitorului în mijlocul fiarelor sălbatice.

Iar ceilalţi se grăbeau să adune răniţii, să pună mesele şi scaunele la locul lor, se aşezau fără zgomot, fără să îndrăznească să ridice vocea.

El porni liniştit să-şi reia locul. Sorrient?s, care şi-l reluase, îl opri invitându-l:

Sper, viteazule, că nu mă veţi refuza să goliţi cu mine. O sticlă?

Dacă vă face plăcere, răspunse simplu Gyl-le-Loup care se aşează pe scaunul pe care Sorrient?s i-l arăta în faţa lui.

Înainte de a se aşeza, Sorrient?s scotoci neglijent în pungă, cauza principală a încăierării care izbucnise. El luă patru sau cinci monede pe care le aruncă pe masă, spunându-i birtaşului care înmulţea temenelile în faţa acestor doi clienţi de vază, destul de tare pentru a fi auzit de toţi:

Îmi face plăcere, acum, să-i cinstesc pe aceşti voinici. Luaţi acest aur şi serviţi-i cu tot ce vor comanda.

Printre aceşti bărbaţi care, puţin înainte, urlau: „La moarte!", trecu un freamăt de laude şi de mulţumiri.

Sorrient?s surâse. Gyl-le-Loup aproba cu gravitate:

Bine faceţi, după ce i-aţi bătut măr, îi cinstiţi.

Şi pe un ton puţin dispreţuitor:

Nu trebuie să vă pese de ei. Sunt nişte mişei pârliţi pe care o momeală de câteva nenorocite monede de aur ajunge să-i orbească şi care îşi riscă pielea pentru a pune mâna pe ele. Bieţi indivizi care nu ştiu să privească mai departe de lungul nasului.

În timp ce el vorbea, Sorrient?s se aşezase în faţa lui şi-l studia mulţumit:

„Cred că am găsit omul pe care-l căutam”.

Şi cu o voce tare, ca răspuns la cuvintele lui Gyl-le-Loup:

Spuneai că tu ştii să vezi mai departe decât lungul nasului. Ce ai văzut deci, în ceea ce mă priveşte?

Am văzut că era aici ceva mai bun de făcut decât să vă fure câteva monede de aur, răspunse Gyl-le-Loup.

Şi cu hotărâre, aplecat peste masă pentru a se apropia de interlocutorul său, în şoaptă:

Voi căutaţi un om, monseniore. Îl aveţi în faţa voastră.

Sorrient?s începea să se convingă. Cu toate acestea, el îşi porni interogatoriul:

Tu nu eşti mişel?

Eu, protestă Gyl-le-Loup, eu, hoţ! Vreţi să râdeţi. Nu, nu sunt atât de prost! Mulţumesc lui Dumnezeu, meseria mea este mai rodnică.

Şi care este această meserie?

Gyl-le-Loup, cu un gest sinistru, mângâie mânerul cuţitului său lat şi cu un calm înspăimântător:

Mă bat cu acesta… în contul celor care consimt să fixeze un preţ pentru asta… La ordinele voastre, monseniore.

Iar pe tonul cuiva care-şi vinde marfa:

Cu mine, puteţi fi liniştit, treaba se rezolvă curat şi prompt. Omul de care vreţi să scăpaţi poate fi considerat mort din momentul în care mi-a fost indicat. Eu nu lovesc decât o singură dată. Dar este lovitura cea bună. Nimeni n-a scăpat.

Lucrezi singur?

Singur sau cu oamenii mei de care răspund ca de mine însumi. Cum se cuvine, este mai scump dacă participă şi ei. Iată-i acolo, în acel colţ.

El îi indică din ochi pe Putois-l’Altesse, Maclou-la-Foudre şi Ribaud-l’Ardeur, care nu se mişcaseră de la locul lor şi care aşteptau întoarcerea şefului golind de zor paharele.

Sorrient?s aruncă o privire spre ei, avu un gest de satisfacţie şi, aplecându-se la rândul său peste masă:

Să stăm de vorbă, spuse el brusc.

Nici să nu vă gândiţi la asta! protestă Gyl-le-Loup. Prea mulţi ochi şi prea multe urechi sunt aici la pândă pentru a trata o afacere.

Unde locuieşti?

Strada Montorgueil, aproape de zidurile oraşului, lângă Filles-Dieu. Casa lui Gyl-le-Loup este cunoscută. Oricine poate să v-o arate.

Mâine dimineaţă, la ora zece, voi fi la tine.

Mâine dimineaţă, la ora zece, vă voi aştepta.

Capitolul XV Acasă la Gyl-le-Loup.

A doua zi dimineaţă, la ora fixată, Sorrient?s se oprea în faţa casei care-i fusese arătată ca fiind cea a lui Gyl-le-Loup. De această dată nu considerase necesar să îmbrace costumul său de cerşetor. Numai că el se înfăşurase într-o mantă largă ale cărei revere îi ascundeau chipul.

El nu era singur. Pinacle insistase să-l însoţească şi ducele consimţise. Dar Pinacle nu-l însoţi pe duce până la capăt. El se opri şi aşteptă, nu în faţa casei, ci la intrarea în strada Saint-Sauveur.

Doar că această casă, indicată de Gyl-le-Loup ca fiind situată pe strada Montorgueil era, în realitate, chiar în Curtea Miracolelor2. De fapt, era vorba de o magherniţă hidoasă. În realitate, ea era foarte solidă, căci pereţii săi exteriori din pământ bătut, mascau o zidărie bună şi groasă care susţinea cu uşurinţă cele patru etaje ale sale. Sub acoperişul de paie se ascundea un adevărat şi solid acoperiş bine făcut. Această casă trucată pentru a da o impresie de sărăcie şi ruină n-avea decât un parter acoperit de un acoperiş destul de înclinat. Jos, se afla o uşă şi o fereastră. Uşa părea roasă de carii, rău prinsă în balamale ruginite, care părea că poate fi smulsă cu cea mai mare uşurinţă. Este de la sine înţeles că ea era trucată şi la fel de solidă ca şi restul.

Sorrient?s bătu la această uşă. O femeie bătrână, îmbrăcată într-un costum de ţărancă, dar de o curăţenie ireproşabilă, deschise imediat. Era mama lui Gyl-le-Loup.

Acesta îl aştepta. El se înclină în faţa lui într-o atitudine nelipsită de o anumită demnitate.

Sorrient?s merse drept la ţintă şi, cu o răceală teribilă:

Eşti gata să-l loveşti pe bărbatul pe care ţi-l voi desemna?

Fără îndoială, pentru că este meseria mea.

Şi el se corectă având în glas acea asprime a comerciantului care vrea să evite tocmeala:

Dacă totuşi veţi accepta preţul. Şi vă previn că nu las niciodată un sol3.

Te previn că vei avea o afacere profitabilă… Foarte profitabilă.

Aceasta va face cincizeci écu de aur… Nici un sou4 mai puţin.

Va trebui să fii ajutat de oamenii tăi. Şi încă nu ştiu dacă voi patru…

Atunci va face optzeci écu… Cred că zece écu. de fiecare om nu este prea mult.

În plus, va trebui să faceţi anumite pregătiri pe care le voi indica.

În acest caz, va face o sută écu… Plătiţi înainte. Scuzaţi-mă, monseniore, dar este o condiţie esenţială la care nu renunţ niciodată pentru nimeni.

Sorrient?s scoase o pungă şi o puse în mâna lui Gyl-le-Loup spunând:

Ai înăuntru dublul sumei pe care o ceri.

Gyl-le-Loup, pe care Sorrient?s se gândea probabil să-l copleşească, nu manifestă nici surpriză, nici bucurie. El puse pungă în buzunar. Sorrient?s adăugă:

O dată treabă făcută, vei primi o pungă identică.

De această dată, Gyl-le-Loup salută. Astfel îşi arăta întreaga mulţumire.

Indicaţi-mi omul.

Ţi-l voi indica atunci când va fi momentul.

Ucigaşul nu insistă. El nu se interesă de numele bărbatului pe care trebuia să-l lovească. Fusese plătit: restul nu-l

privea. Şi el aşteptă ordinele clientului, încremenit în îngrozitoarea lui indiferenţă.

Îţi repet, insistă Sorrient?s, că bărbatul este dotat cu o abilitate diabolică şi că este de o forţă ieşită din comun. Dacă nu-l dobori din prima lovitură, el nu te va ierta.

Bun. V-am spus ieri că nu lovesc decât o dată, aceasta fiind întotdeauna lovitura cea bună.

Şi Sorrient?s arătă cum se aştepta să se desfăşoare expediţia. Gyl-le-Loup îl ascultă cu o atenţie încordată, aprobând, pe ici, pe colo, cu un semn din cap. Aceste explicaţii nu durară mai mult de zece minute. Când Sorrient?s termină, Gyl-le-Loup nu ceru numele bărbatului, nu puse nici cea mai mică întrebare.

Sorrient?s avu un surâs de satisfacţie. El se înfăşură în manta şi, cu mâna pe clanţă:

Ne-am înţeles, nu te mai mişti de aici şi aştepţi ordinele mele?

Fiţi fără grijă… Pentru preţul pe care l-aţi plătit, veţi fi servit spre deplina voastră satisfacţie.

Sorrient?s ieşi.

La intrarea în strada Saint-Sauveur, el îl regăsi pe Gaspard Pinacle care-l aştepta cu o nerăbdare febrilă şi care se informă cu promptitudine:

Ei bine! Monseniore?

Ei bine! răspunse Sorrient?s, de această dată pot să spun cu toată siguranţa: lui Ragastens i-a sunat ceasul.

Aceste cuvinte erau pronunţate pe un ton de o siguranţă care arăta o încredere absolută. Cu toate acestea, Pinacle clătină din cap cu un aer neîncrezător. El nu părea foarte convins.

În drum, Sorrient?s, pe şoptite, îl puse la curent cu precauţiile pe care crezuse de cuviinţă să le ia. Pinacle îl ascultă cu atenţie, fără a se putea şti dacă îl aprobă sau îl dezaprobă. Ei se despărţiră, în faţa palatului Sorrient?s.

În palat, Sorrient?s găsi pe una dintre cele două doamne în gri. El îi expuse demersurile pe care le făcuse şi tot ceea

ce convenise cu Gyl-le-Loup. Ei, ca şi lui Pinacle, îi spuse, încheind:

Lui Ragastens i-a sunat ceasul.

Şi, încă o dată, atunci când se despărţeau, o umbră se strecură afară din camera unde ei veniseră să stea de vorbă cu certitudinea că nici o ureche indiscretă nu putea să-i asculte. Şi această umbră era cealaltă doamnă în gri.

La Luvru, în laboratorul său, Pinacle îşi reluă lucrările sale de chimist. Dar, evident, era cu gândurile aiurea. Şi deodată, pe negândite, el strigă cu voce tare:

Ei bine! Nu, nu cred. Şi de această dată, diabolicul Ragastens va scăpa!… Numai eu singur voi putea să reuşesc prin otravă… Da, dar unde, cum să-l fac să ia această otravă, deoarece nu ştiu unde locuieşte, unde să-l găsesc?

În spatele uşii pe care o ascundea o draperie groasă, i se păru că aude un râs înăbuşit! Imediat fu în picioare, cu pumnalul în mână.

Şi brusc, cu pumnalul în mână, se repezi ca un nebun spre uşă pe care o deschise împingând-o violent. În spatele acestei uşi, care dădea într-o mică anticameră, nu era nimeni. În faţă se găsea uşa de ieşire. I se păru că această uşă tocmai se închisese în momentul în care el o deschidea pe cealaltă.

Dintr-o săritură, el o deschise larg. El nu văzu pe nimeni în culoarul pe care-l cercetă cu o privire bănuitoare. Gânditor, el reveni în anticameră, cercetă, scotoci apartamentul în toate colţurile şi cotloanele, cu cea mai meticuloasă atenţie. Se convinse că era singur. Se întoarse în laborator, puse pumnalul în teacă, îşi trecu maşinal o mână peste fruntea jilavă şi murmură, ca pentru a se linişti:

Devin de o nervozitate excesivă! Dacă nu reuşesc să mă stăpânesc, voi sfârşi prin a-mi juca singur o farsă!… Este clar că am văzut rău, am auzit rău. Nu este nimeni aici. Aşadar nimeni n-a putut râde în spatele acestei uşi, nimeni

n-a putut închide uşa exterioară în momentul în care eu o deschideam pe aceasta… Iar am visat…!

Dar Pinacle văzuse şi auzise bine. În momentul când el gândea cu voce tare în laboratorul său, era cineva care-l pândea şi care începuse să râdă uşor auzind cugetarea sa. Şi acest cineva era un al doilea Pinacle, atât de asemănător cu primul încât acesta, dacă ar fi reuşit să-l surprindă, ar fi putut crede că era propria sa imagine reflectată în vreo oglindă.

Şi Pinacle ar fi surprins în mod sigur această umbră misterioasă care-i semăna atât de uimitor, dacă n-ar fi rămas imobilizat de teamă câteva secunde. De aceste câteva secunde profitase acel Pinacle ce stătuse la pândă care, cu o supleţe şi o uşurinţă remarcabile, sărise asupra uşii şi se strecurase în culoarul unde dispăruse.

În cursul după-amiezii, Gyl-le-Loup văzu intrând în sala în care se. Găsea o femeie înfăşurată din cap până-n picioare într-o pelerină cafeniu-închis. El se ridică, salută cu gravitatea posacă ce-i era proprie şi aşteptă ca ea să vorbească.

Tu te numeşti Gyl-le-Loup?

La ordinele voastre, răspunse el înclinându-se.

Aseară, în strada Mauvais-Garcons, ai salvat un senior pe care nişte cerşetori voiau să-l jefuiască…

Şi? întrebă Gyl-le-Loup circumspect.

Acest senior a venit aici, în această dimineaţă, să te vadă…

Şi?

El ţi-a dat o pungă conţinând două sute écu de aur pentru a-l scăpa de un bărbat pe care ţi-l va indica la timpul potrivit. După care vei primi alţi două sute écu de aur.

Şi? repetă Gyl-le-Loup pentru a treia oară.

Atunci, ea scoase de sub pelerină o mână albă şi fină. Această mână ţinea o pungă pe care ea i-o arătă spunând:

Sunt aici cincizeci écu de aur. Ţine.

Gyl-le-Loup privi punga. Totodată, el privi mica mâna care ţinea această pungă. Şi el văzu, pe un deget al acestei

mâini, un rubin enorm, de un roşu sângeriu, cum nu văzuse niciodată unul asemănător, tăiat în formă de romb. El întrebă rezervat:

Pentru ce?

Eu nu vreau să-l salvez pe bărbatul pe care trebuie să-l loveşti… Dimpotrivă. Vreau să fiu sigură că el este mort. Şi pentru asta vreau să văd eu însămi. Înţelegi?

Nu, făcu laconic Gyl-le-Loup. Răbdătoare şi tenace, ea reluă:

Pentru a vedea, trebuie să fiu anunţată din timp în ce moment va avea loc acţiunea. Tu singur poţi s-o faci… Iar eu plătesc înainte. Ceea ce-ţi cer este uşor de făcut.

Gyl-le-Loup se gândi o secundă şi:

Într-adevăr, spune el, treaba nu mi se pare imposibilă şi… cincizeci écu de aur este o sumă bună de păstrat… Dar, drace! Cum vreţi să procedez pentru a vă anunţa?

Este uşor: la malul râului, deasupra portului Saint-Nicolas-du-Louvre, sunt câţiva plopi.

Îi văd de aici.

O batistă, o cârpă albă oarecare agăţată într-unui din aceşti pomi va arăta că chiar în ziua aceea tu îţi vei face treaba.

De această dată, Gyl-le-Loup înhaţă punga spunând:

Se va face.

Dar, cum la două ore după plecarea femeii necunoscute, o altă femeie, de asemenea înfăşurată într-o pelerină cafeniu-închis, se prezentă în faţa lui Gyl-le-Loup şi îi cerea acelaşi lucru în termeni identici. Ca şi prima, aceasta afirmă că vrea să se asigure ea însăşi că bărbatul era în mod sigur mort. Ca şi prima, ea îi dădea o pungă la fel de convenabil garnisită. Şi, ca şi prima, această necunoscută avea pe un deget un rubin enorm, tăiat în formă de romb, asemănător celui pe care-l văzuse mai devreme cu două ore la cealaltă femeie.

Gyl-le-Loup fu surprins. În orice caz, el nu lăsă nimic să se vadă. Înhaţă a doua pungă aşa cum făcuse şi cu prima, îşi

reînnoi promisiunea şi se feri să spună că aceeaşi cârpă albă agăţată în acelaşi pom va servi ca semnal pentru două persoane care nu păreau să ştie una de alta.

Totuşi, aceste două demersuri şi sumele importante ce i-au fost date, îl făcură să-şi pună întrebarea pe care nu şi-o pusese până acum:

„Ah! Cine dracu este acest bărbat pe care atâţia oameni vor să-l omoare?”

El se gândi la asta câteva secunde şi ridicând din umeri cu nepăsare:

„De ce să mă amestec?… M-au plătit din belşug. N-am decât să-mi câştig banii îndeplinindu-mi cinstit treaba. Restul nu mă priveşte.”

Şi nu se mai gândi la asta.

Capitolul XVI Capcana.

Trecură două zile în care Gyl-le-Loup rămase fără ştiri de la cel pe care-l numea „monsenior”, fără a-i cunoaşte numele. Pentru el, Sorrient?s era „clientul”. Şi cum acest client plătise cum el nu fusese plătit niciodată, nu se mai întrebă despre asta şi se sinchisi prea puţin de rest.

În a treia zi, apăru Sorrient?s.

Este pentru seara asta, spune el fără introducere.

Cu atât mai bine! Începusem să mă plictisesc. La dracu, nu sunt obişnuit să rămân închis în felul acesta!

Ai urmat întocmai instrucţiunile mele? se nelinişti Sorrient?s.

Întocmai: barca este legată în portul Luvrului şi conţine câteva pietre de pavaj respectabile; sacul este pregătit şi nu-l mai aşteptă decât pe omul nostru.

Nu uita că înainte de a-l arunca în apă, vreau să văd dacă este într-adevăr mort!

Îl veţi vedea. Aşa cum ne-am înţeles.

Bine. Să te găseşti, împreună cu oamenii tăi, sub arcada Bourbon spre ora trei a după-amiezii. Voi fi acolo. Bărbatul trebuie să treacă pe strada Poulies la căderea nopţii. Eu ţi-l voi arăta. Ne-am înţeles?

Fără voia lui, Sorrient?s manifestă o anume nervozitate. Gyl-le-Loup rămânea calm, constant în cumplita sa indiferenţă. El îl potoli:

Fiţi liniştit, totul va merge bine, vă spun.

Sorrient?s plecă.

Gyl-le-Loup se duse să-şi avertizeze oamenii că venise momentul să acţioneze. Ei primiră ştirea cu o explozie de bucurie. Şi ei începuseră să se plictisească. Această lenevie prelungită îi enerva şi-i apăsa.

Gyl-le-Loup se duse apoi în portul numit cu indiferenţă portul Luvrului sau portul Saint-Nicolas. Cu o agilitate remarcabilă, el se caţără într-unui din plopii care-i fusese desemnat şi agăţă semnalul convenit.

Şi gândindu-se la Sorrient?s care se arăta atât de generos:

„Despre un client faimos nu se poate spune decât că este un client faimos!… încă un alt chilipir asemănător şi iată-mă bogat pentru totdeauna… Nu mai am decât să mă retrag şi să duc o viaţă liniştită, ca un burghez cinstit!”

La mai puţin de două ore după ce Gyl-le-Loup pusese semnalul, o litieră se oprea în faţa porţii casei de la Courtille unde prinţesa Rolande de Montcapet locuia, păzită de Milord Gendarme şi de Marasquin. Una dintre cele două surori coborî. Era Jocelyn? Era Hemosa? Mister. Tot ce putem spune este că era îmbrăcată în gri şi avea pe deget acel rubin tăiat în formă de romb care aparţinea Hermosei.

Doamna în gri bătu în poartă într-un anume fel. Era semnalul cuvenit pentru a arăta că cel care bătea era de-al casei. Trebuie să credem că doamna în gri era bine informată. Poarta se întredeschise cu precauţie, destul totuşi pentru a-i permite că între în grădină.

Rayon d’Or care în mod sigur se găsea acolo, rămase uluită recunoscând-o pe vizitatoare care se înfăşurase în pelerină sa şi nu coborâse gluga. Doamna în gri fu aceea care vorbi imediat şi cu volubilitate:

Repede, avertizaţi-l pe domnul de Ragastens să se pună în gardă. I s-a întins o capcană. Un cerşetor teribil, un ucigaş

numit Gyl-le-Loup, urmează să-l lovească azi. Nu pierdeţi o secundă.

Rayon d’Or simţi că leşină.

Cine îmi spune, doamnă, zise ea cu vocea sa armonioasă, că tocmai avertismentul vostru nu ascunde capcana.

Doamna în gri o privi cu milă. Şi, clătinând capul:

Biet copil! suspină ea, vă înţeleg crunta nelinişte. Vă jur, pe Dumnezeu cel viu, că am salvat deja viaţa domnului de Ragastens şi că demersul meu actual n-are alt scop decât de a i-o salva încă o dată.

Cu pas rapid, doamna în gri se îndreptă spre litieră. Ea mai adăugă cu o profundă compătimire:

Credeţi-mă, nu pierdeţi timpul. Eu, vai! Nu pot face mai mult.

Ea urcă şi porunci:

La palat.

Greul vehicul porni. Rayon d’Or rămase pe pragul porţii, cumplit de neliniştită şi tulburată. O clipă ea urmări litiera cu privirea, gândindu-se la ce urma să facă. Şi ea se întoarse.

Atunci, pe drumul îngust, din partea opusă, se văzu venind o altă litieră. Să spunem că această litieră stătuse ascunsă la distanţă de casă. Înăuntru era cealaltă soră Hermosa sau Jocelyne? îmbrăcată în gri, cu pelerina cafeniu-închis pe umeri, cu rubinul în. Formă de romb pe deget. Şi ea supraveghea intrarea casei cu o privire arzătoare, cu un surâs ascuţit pe buze. O văzu intrând pe sora sa şi nu se mişcă.

Ea o văzu ieşind, văzu litiera îndepărtându-se. Şi dădu ordin să avanseze. Atunci, Rayon d’Or observă: această a doua litieră. Dar Rayon d’Or nu se îndoi că această litieră ieşea din spatele unui boschet de arbori unde se ascunsese.

Această litieră se opri în faţa lui Rayon d’Or. A doua doamnă în gri nu coborî. Dar ea scoase capul din vehicul. Şi cu o voce îngrijorată:

Sora mea a ieşit de aici?… Da, o văd… Dacă ţineţi la viaţa voastră, dacă ţineţi la viaţa celui pe care-l iubiţi, feriţi-vă să faceţi ce v-a spus ea… Vor să se folosească de voi pentru a-l atrage pe domnul de Ragastens într-o capcană.

Ea nu adăugă nici un cuvânt în plus. Se reaşeză în interiorul litierei care plecă imediat.

Rayon d'Or rămase ţintuită locului, mai tulburată ca niciodată. Căci a doua doamnă în gri vorbise cu aceeaşi sinceritate că şi cealaltă. Rayon d'Or se întreba deci cu spaimă ce să facă.

Ea fu trezită din gânduri de către Marasquin. Şi el intervenea în primul rând pentru a ruga, respectuos, pe doamna prinţesă să intre înăuntru, unde va gândi tot atât de bine decât în mijlocul drumului, unde era în pericol.

Rayon d'Or consideră că sfatul era judicos. Ea intră înăuntru. Marasquin încuie poarta de două ori, puse cheia în buzunar şi, pe un ton care nu admitea replică, decise:

De acum înainte, voi merge eu să deschid… Chiar şi atunci când se va da semnalul convenit.

Primă măsură a lui Rayon d'Or fu să ceară:

Să plecăm. Să-l avertisăm pe domnul de Ragastens.

Cu răceală, Marasquin protestă:

Eu n-o voi lăsa pe doamna prinţesă să comită o asemenea imprudenţă.

Şi el explică:

Cine ne spune că nu vor să dea cu o piatră două lovituri şi să vă lovească în acelaşi timp cu domnul cavaler?

Şi Milord Gendarme, care nu vorbea prea mult şi a cărui putere de înţelegere era mai curând înceată, aprobă:

Ai dreptate, Marasquin.

Atunci, mergeţi voi doi, fără mine, spune Rayon d'Or care înţelegea că ei aveau dreptate.

Cine ne spune că nu vor profita de absenţa noastră pentru a vă lovi…?

Este adevărat! strigă Rayon d'Or care nu mai ştia unde-i este capul. Ce-i de făcut, Dumnezeule, ce-i de făcut?

Va merge groparul, rezolvă Marasquin. Va merge, dar, atenţie: el nu va da nici un sfat. El va repeta doar ceea ce au spus cele două doamne, dracu să le sugrume pe amândouă. Domnul cavaler va hotărî ce trebuie să facă.

Sfatul era bun. Rayon d'Or nu ezită să-l urmeze. Înarmat cu toate indicaţiile necesare, Jehan Géhenne plecă imediat. El reveni la căderea nopţii.

El nu reuşise să-l întâlnească pe Ragastens.

La ora stabilită, Gyl-le-Loup sosi la întâlnire, împreună cu oamenii săi. Sorrient?s aştepta deja sub arcadă.

Gyl-le-Loup îşi plasă imediat oamenii.

Tu Putois-PAltesse, făcu el pe tonul său scurt şi autoritar, aici, în spatele acestui pom gros… Tu Ribaud-l' Ardeur, în această întăritură… şi tu, Maclou-la-Foudre, în această groapă… Să stăm cu ochii deschişi… Cine are sacul?

Iată-l, spune Maclou-la-Foudre. Un sac bun, într-adevăr. Omul va intra bine în el pentru a-şi dormi ultimul somn.

Bine, bine! Îndată ce voi lovi, voi veţi alerga toţi trei şi veţi strecura corpul în sac. Apoi, la drum spre barcă. Aţi înţeles?

Şi ei dispărură cu o rapiditate şi o agilitate care-l uluiră pe Sorrient?s, rămas sub arcadă cu Gyl-le-Loup.

Să aşteptăm, spune el, să se înarmăm cu răbdare, căci aşteptarea va fi lungă.

Sunteţi sigur că omul va veni pe aici? întrebă ucigaşul.

Şi el indică strada Poulies care se desfăşura în faţa lor şi care ducea la această arcadă Bourbon.

Sigur? făcu Sorrient?s. Nu. Dar sper… De câteva zile, omul trece pe aici în fiecare seară, la căderea nopţii; De altfel, este supravegheat de foarte aproape; îndată ce se va angaja în această direcţie, un om al meu va veni să ne avertizeze.

Să aşteptăm, spune filosofic Gyl-le-Loup.

În timp ce aceste fiare sălbatice stăteau la pândă, topiţi în umbra protectoare a arcadei Bourbon, gata să sară, pe la spate, asupra prăzii, acolo sus, destul de departe, la o

fereastă de la marginea reşedinţei regale, un om stătea la pândă: Gaspard Pinacle.

Şi Pinacle se apleca peste marginea ferestrei, de parcă ar fi vrut să se arunce. El privea cu încăpăţânare înspre arcada Bourbon. Ochii săi, ochi de nebun, nu puteau să se desprindă de acolo. Şi scrâşnea din dinţi, în prada unei spaime nebune care n-avea motiv să fie aparentă:

Îl vor scăpa! În mod sigur!... Diabolicul Ragastens le va scăpa încă o dată!... Eu singur, aş putea... Da, dar, pe infern, cum, cum să-l fac să ia otrava...?

Puţin mai departe, la palatul Sorrient?s, Jocelyne şi Hermosa aşteptau de asemenea. Şi una dintre ele surâdea cu un aer ironic, cu o licărire de triumf în ochi. Cealaltă, dimpotrivă, avea răspândită pe figură o expresie de nelinişte şi mişca încet buzele ca cineva care se roagă. Care era cea care se bucura deja, sigură de moartea lui Ragastens şi care era cea care se înduioşa şi se ruga?

De-a lungul străzilor oraşului, sub soarele strălucitor, doi câini urmăreau acelaşi vânat: Ragastens. Şi aceşti doi câini erau Pompignan şi Saint-Mégrin, refăcut puţin după rănirea sa.

Dar, fatalitatea care vrusese ca Jehan Géhenne să nu-l poată găsi pe cel pe care-l căuta în locurile unde era aproape sigur că-l întâlneşte, fatalitatea vru ca Pomppignan şi Saint-Mégrin să-l întâlnească. Ei porniră pe urmele lui, pândind ocazia potrivită, hotărâţi să lovească pe la spate dacă trebuia. Şi, în pofida eleganţei manierelor, a somptuozităţii costumelor, aveau amândoi feţe palide de asasini care îi făceau asemănători brutelor feroce de genul lui Gyl-le-Loup.

Şi iată că, în împrejurimile lui Saint-Germain l’Auxerrois, fără să ştie cum se făcu, ei îi pierdură urma. Turbaţi de furie, blestemându-se în sinea lor, începură să cutreiere cartierul.

Ei ajunseră în împrejurimile arcadei Bourbon când începea să se însereze. Se opriră: descoperiseră capcana.

Cum? Cine ar fi putut şti? Poate o mişcare a lui Sorrient?s sau a lui Gyl-le-Loup care văzându-i pe cei doi inoportuni îi trimiseră, în forul lor interior, la toţi dracii.

Ei simţiră deci capcana. Şi ezitară: să rămână unde se găseau? Chiar în acest moment, un bărbat ieşi din strada Poulies şi trecu prin faţa arcadei fără să se oprească. Numai că, în trecere, el lansă acest avertisment:

Atenţie, vine, el mă urmează.

Pompignan şi Saint-Mégrin auziră. Din instinct, ei se întoarseră spre strada Poulies. În depărtare, un bărbat avansa repede. După mers, Pompignan îl recunoscu fără ezitare. Şi, apucându-l pe Saint-Mégrin de braţ, îi şopti la ureche:

El este!… Ragastens… Să-i lăsăm pe aceştia s-o facă, pentru că ei pe el îl aşteaptă.

Dintr-o săritură, ei se ascunseră amândoi şi priviră.

Ragasfens se apropia fără să bănuiască pericolul. Totuşi, se putea crede că are ochii şi urechile la capcană.

Sorrient?s, cu degetul, îl arătă lui Gyl-le-Loup, şoptindu-i:

Iată omul.

Gyl-le-Loup îl recunoscu sau nu pe Ragastens, cel care-şi riscase viaţa pentru a-i salva mama? Sau, dacă îl recunoscu, trebuie să credem că recunoştinţa nu-l sufoca. Orice s-ar spune, el rămase nepăsător şi scoase fără să ezite cuţitul său lat strângându-l în uriaşa sa mână.

Ragastens ajunse la chei. Cu o privire promptă şi sigură, el cercetă locul şi, nevăzând nimic suspect, trecu.

Gyl-le-Loup îl lăsă să înainteze câţiva paşi. Apoi, el ieşi din ascunzătoarea sa şi se furişă după el.

Cu aceeaşi mişcare, în acelaşi timp, Sorrient?s, Pompignan şi Saint-Mégrin întinseră gâtul şi, avizi, reţinându-şi respiraţia, priviră cu o curiozitate atât de arzătoare, încât se părea că toată viaţa li se concentrase în privire.

Gyl-le-Loup, cu cuţitul în mână, îl urmă pe Ragastens. Şi pasul său era atât de suplu, atât de uşor, atât de tăcut, încât nici Ragastens nici cei care priveau nu percepură nici cel

mai uşor zgomot Deodată, el făcu o săritură înainte, ridică mâna şi o abătu cu un gest fulgerător, subliniat de sclipirea alburie lăsată de lama cuţitului.

Ragastens căzu grămadă, cu faţa înainte, fără să scoată un ţipăt.

Cei trei spectatori invizibili ai acestui asasinat efectuat cu o siguranţă şi o rapiditate uimitoare, rămaseră un moment ţintuiţi Locului, neîndrăznind să creadă că deja se făcuse.

Cei trei acoliţi ai lui Gyl-le-Loup nu pierdură o secundă. Ei săriră şi căzură împreună asupra corpului imobil, întins în praf, cu braţele în cruce.

Repede, sacul! comandă Gyl-le-Loup cu o voce răguşită, ciudat de schimbată.

Cu o precizie şi rapiditate a mişcărilor care arăta că aveau experienţa acestei trebi oribile, cei trei cerşetori îl înhăţară pe Ragastens şi-l strecurară în sac. Ei îl întoarseră pe sub capul cadavrului şi-l legară solid. Cu un gest autoritar, Gyl-le-Loup îi opri. Cât de puternic se dovedi înfricoşătorul ucigaş, o dată treabă făcută, nu putea scăpa emoţiei care se abătuse asupra lui.

Era probabil remuşcarea de a-l fi asasinat pe omul care-i salvase mama şi care acum îl sugrumă. Capul lui Ragastens se vedea ieşind din sac.

Acum Sorrient?s, Pompignan şi Saint-Mégrin se grăbeau cu aceeaşi agitaţie impulsivă. Toţi trei, împreună, ajunseră lângă sinistrul grup.

Gyl-le-Loup ieşise deja de sub emoţia să trecătoare. Cu o mână, el arătă capul livid al lui Ragastens; cu cealaltă, el îşi puse cu un gest brutal cuţitul roşu de sânge sub ochii lui Sorrient?s şi, cu un calm înspăimântător, cu un soi de orgoliu inconştient:

Iată!… V-am spus-o: eu nu lovesc decât o dată, dar aceasta este întotdeauna lovitura cea bună!

Sorrient?s, Pompignan şi Saint-Mégrin priviră cu ochi de nebuni. Ei nu se mirară să se vadă reuniţi în faţa acestui

cadavru. Păreau să considere asta foarte natural. Cu o voce inexpresivă, înspăimântătoare, Sorrient?s pronunţă:

Pe onoarea mea, este adevărat! El este mort!

Şi toţi trei scoaseră acelaşi suspin de uşurare.

Gyl-le-Loup aştepta nepăsător. Şi, cu o linişte îngrozitoare, îşi şterse cuţitul roşu de sânge înainte de a-l pune la loc în teaca lui.

Sorrient?s îşi reveni primul din emoţie. El făcu un gest care voia să spună: „Faceţi să dispară!” şi comandă glacial:

Termină-ţi treaba.

La rândul său, Gyl-le-Loup făcu un semn oamenilor săi. Câte doi, ei ridicară sacul pe umerii lor zdraveni. Şi grupul funebru se puse în mişcare spre portul Luvrului.

Pompignan şi Saint-Mégrin rămaseră la locul lor, buimaci. Dar curând se înviorară. Conduşi de acelaşi sentiment de curiozitate morbidă, ei se strecurară ca nişte pungaşi în spatele grupului. Voiau să vadă până la capăt.

Gyl-le-Loup şi oamenii săi se urcară într-o barcă pe fundul căreia fu întins cadavrul.

Putois-l’Altesse desfăcu barca, în timp ce Ribaud-l’Ardeur şi Maclou-la-Foudre apucară ramele.

Sorrient?s puse o pungă în mâna lui Gyl-le-Loup.

Această pungă nu conţine două sute écu de aur, ci trei sute.

Gyl-le-Loup avu o scurtă ezitare. Probabil că era uimit. Apoi se repezi asupra pungii şi o făcu să dispară în buzunar cu o îndemânare uluitoare, în acest timp, Sorrient?s luă un pumn de aur şi îl lăsă să cadă în barcă, spunând celor trei cerşetori miraţi:

Asta este pentru voi.

Barca se îndepărtă încet. Sorrient?s se rezemă de un pom şi privi. El nu privea singur: aproape de el, ghemuiţi la dreapta şi la stânga, erau Pompignan şi Saint-Mégrin, acolo sus, la fereastra Luvrului, era Pinacle; mai departe, la fereastra palatului Sorrient?s, erau cele două doamne în

gri: Jocelyne şi Hermosa. Şi toţi şi toate, priviră această barcă ce se oprea spre mijlocul râului.

În barcă, doi oameni se ridicară în picioare. Un moment ei balansară sacul de care legaseră două pietre de pavaj enorme şi-i aruncară în apă. Se auzi zgomotul căderii urmat de ţâşnirea apei. Asta a fost tot. Mai mult de cinci minute, barca rămase acolo, învârtindu-se pe loc. Când se confirmă că râul îşi păstra prada, barca se îndepărtă definitiv, urmând curentul în direcţia pieţei Gr?ve.

Sorrient?s rămase pe loc încă zece minute, explorând râul cu privirea sa ascuţită. După aceea, plecă spunând:

„De această dată sunt sigur că Ragastens este mort”.

După el, Pompignan şi Saint-Mégrin se îndepărtară la rândul lor spunând:

El este mort.

Şi mai departe, una dintre cele două doamne în gri plângea încet, în timp ce cealaltă, cu un inexprimabil accent de triumf, îşi spunea:

„De această dată, iată-ne liniştiţi!”

Capitolul XVII Ragastens este mort!

De la înălţimea ferestrei unde stătea la pândă, Pinacle asistase la sfârşitul asasinării lui Ragastens. Cu alte cuvinte el văzuse aducerea şi depunerea în barcă a corpului cavalerului închis într-un sac. După care văzuse cum acest sac a fost aruncat în mijlocul râului.

Într-un acces de bucurie nebună, el scrâşnise din dinţi într-un rânjet sălbatic:

De această dată, el este într-adevăr mort!… în sfârşit, pot să respir…!

El scosese, efectiv, un suspin de uşurare. Se simţea mai uşor. I se părea eliberat că, Ragastens fiind mort, coşmarul său luase sfârşit.

Era în culmea satisfacţiei. Porni spre apartamentul său, pe întuneric. Mai întâi, el nu luă seama la asta şi mergea cu siguranţă. Apoi, puţin câte puţin, pasul i se încetini, scrută

umbră cu ochi neliniştiţi. Brusc, se opri în mijlocul unui culoar întunecos şi mormăi:

Ragastens este mort!… pe infern, este prea curând!… Cine-mi dovedeşte că nu s-au înşelat?… Că era chiar el în acel sac?… Şi dacă era el, cine-mi dovedeşte că era într-adevăr mort?… Cine-mi spune că el n-a ieşit din acel sac…?

El se gândi o secundă la acest fapt care-l neliniştea. Şi spaima îl cuprinse din nou. Continuă:

Este… este ceva care-mi spune că diabolicul Ragastens n-a murit!… O simt, sunt sigur!… Astfel că nu voi întârzia să-l văd reapărând, mai lare ca niciodată, cu eternul său surâs de diavol pe buze… turbat de furie contra mea!… Şi de această dată nu voi mai scăpa viu! Şi cine ştie?… cine ştie dacă nu-mi dă deja târcoale, dacă nu este aici, ascuns în umbră, gata să cadă asupra mea?

Această teamă absurdă ajunse să-l înnebunească.

El se prăvăli în trombă pe scările întunecate. Printr-o adevărată minune nu-şi rupse picioarele. Traversă culoarele şi saloanele izbindu-se de mobile. Şi ajunse la el fără să ştie cum condus de instinct, căci judecata îl lăsase.

La el, în anticameră, după ce a încuiat uşa de două ori, rămase mult timp lipit de ea. Se clătina pe picioare, gâfâia, cu părul zbârlit, cu privirea rătăcită. Îi fu imposibil să mai facă doi paşi.

Acest acces de nebunie scăzu puţin câte puţin. El se calmă, îi reveni judecata. Dar nu se linişti cu totul. El aprinse toate luminările pe care le găsi. Cu spada în mână, cercetă minuţios apartamentul, scotocind cuferele şi lăzile, scrutând colţurile, privind sub pat. Dobândi certitudinea că era singur, că nimic nu-l ameninţa. Abia atunci se linişti în întregime.

El se simţea zdrobit, la capătul puterilor. Vru să se culce. Simţea că are absolută nevoie de odihnă. Totuşi nu îndrăznea. Atunci, târî o ladă în faţa uşii camerei sale, baricadând-o. Mai liniştit, se aruncă în pat. Dar nu se dezbrăcă şi-şi puse sabia lângă el.

În felul acesta îşi petrecu Pinacle prima noapte care urmă după moartea lui Ragastens.

A doua zi, în mijlocul animaţiei care domnea în reşedinţa regală, el se simţi mai în largul său, aproape redeveni stăpân pe sine. Oricum, înfăţişarea sa nu mai era aceeaşi. Astfel încât, atunci când se prezentă la ceremonia sculării regelui, pentru consultaţia medicală, Henri al III-lea, care îi arăta întotdeauna o bunăvoinţă pronunţată, îl întrebă cu o preocupare vădită:

Ce aveţi, domnule Pinacle? De câtva timp păreţi neliniştit, agitat. Sunteţi bolnav?

Mă simt puţin obosit, sire.

Trebuie să vă menajaţi, domnule Pinacle. Nu vreau să aud că cei mai buni slujitori ai mei îşi distrug sănătatea în serviciul meu. Mergeţi, domnule şi odihniţi-vă, v-o ordon.

Pinacle îşi făcu reverenţa şi se retrase.

Ziua aceea şi cea care urmă, Pinacle le petrecu când spunându-şi cu tărie că Ragastens era mort, când susţinând cu acea şi tărie contrariul. Ar fi vrut să-l vadă pe stăpânul său, Sorrient?s, pentru a-l întreba pe această temă. Dar, pentru asta, trebuia să iasă din Luvru şi să se hazardeze pe străzi. El nu îndrăzni s-o facă şi preferă să aştepte până a doua zi când la Luvru urma să aibă loc o sărbătoare. Sărbătoare de la care ambasadorul Maiestării Sale regele Spaniei nu va lipsi.

O sărbătoare la Luvru era un eveniment mai degrabă rar. De aceea, toţi cei pe care Henri al III-lea îi onorase cu o invitaţie, toţi cei care aveau intrarea liberă la curte, mari sau mici, se grăbeau să participe la această sărbătoare care avea loc a treia zi după moartea lui Ragastens.

Regele nu stătea în fotoliul său. Contrar obişnuinţei sale, era în bună dispoziţie. În primul rând, cu vocea sa nazală, el declarase:

Aici, vreau ca toţi să se distreze.

Şi el mersese s-o prindă de mâna pe doamna ambasadoare a Spaniei: frumoasa şi vesela Jocelyne care, pentru această

ocazie, îmbrăcase o toaletă albă, înstelată cu diamante enorme, de o frumuseţe extraordinară. Şi el deschisese balul cu ea.

Nu era nevoie de mai mult. Conversaţiile particulare reîncepuseră. Perechile se formaseră. Grupuri începură să danseze. Se revărsă o veselie excesivă. O animaţie extraordinară domnea în vasta sală.

În mijlocul acestei mulţimi strălucitoare de seniori şi de splendide nobile doamne, Pinacle îl căuta pe ducele Sorrient?s.

Până la urmă îl găsi pe cel pe care-l căută. El merse să-l abordeze. Exact în acest moment apăru ducele de Guise, urmat de câţiva dintre gentilomii săi, printre care Pompignan. Şi cum cei doi duci se îndreptară cu vioiciune unul spre altul, el se dădu la o parte, hotărât să aştepte ca ei să-şi termine conversaţia.

În acelaşi moment apăru Saint-Mégrin care-l căuta pe Pompignan: deveniseră inseparabili şi nu mai puteau să se lipsească unul de altul.

Cei doi tineri se abordară exact cum se întâlniseră Sorrient?s şi Guise.

Pinacle se afla la distanţă egală de cele două grupuri. N-avea decât să-şi aplece urechea la dreapta şi la stânga pentru a afla ce-şi spun cei doi duci, pe de-o parte, cei doi conţi pe de altă parte.

El ascultă atent ce spunea Guise. Nu fu surprins să audă că era vorbă încă şi mereu despre Ragastens. Şi Guise spunea, cu aerul omului care caută să se convingă:

Este sigur că a murit?… Nu v-aţi înşelat?… Gândiţi-vă că de două ori aţi crezut că l-aţi omorât, eraţi sigur… Şi de două ori el a reapărut…

Nu este acelaşi lucru, monseniore, spune el energic. Aici, am văzut cu proprii mei ochi: am văzut capul livid, cu ochii închişi, ieşind din sacul unde era băgat. Îmi spuneţi că putea să nu fie încă mort. Fie. Dar acest sac, l-am văzut depus în fundul bărcii… Şi acolo nu mai era altul, decât

acesta… Apoi, am văzut cum l-au aruncat în râu. Şi am aşteptat mult timp, cel puţin un sfert de oră. Şi sunt sigur, cu totul sigur că râul a păstrat cu fidelitate coletul ce i-a fost încredinţat. Din locul în care sacul a fost aruncat, nici o fiinţă vie n-a revenit la suprafaţa apei. Eu am văzut, v-am spus, Acum, dacă voi credeţi că am fost neatent, că am văzut prost, întrebaţi pe domnul de Pompignan, întrebaţi pe domnul de Saint-Mégrin. Ei au văzut totul, ca şi mine.

Pompignan, chemă imediat Guise.

Pompignan şi Saint-Mégrin auziseră ultimele cuvinte ale lui Sorrient?s şi se apropiau amândoi.

Să vedem, spune Guise, repetă-mi ce ai văzut.

Pompignan nu ceru explicaţii. El înţelese foarte bine despre ce era vorba.

Monseniore, spuse el pe tonul scurt al unui ofiţer care-şi face raportul, l-am văzut pe ucigaş sărind din ascunzătoarea sa şi lansându-se pe urmele bărbatului. Ucigaşul a lovit. Bărbatul a căzut. Noi alergasem. În acest timp, vedeam pe acoliţii ucigaşului băgând corpul într-un sac. Când noi am sosit în apropierea lor, numai capul mai era afară din sac.

Şi era într-adevăr capul lui Ragastens?

Era capul lui. Fără nici un dubiu, monseniore. Mai ales pentru mine.

Continuă.

Sacul a fost depus pe fundul bărcii şi aruncat în mijlocul râului. Nimeni n-a revenit la suprafaţă. Sunt sigur… M-am uitat bine… Nu există nici o îndoială.

Ce aveţi de spus, monseniore? triumfă Sorrient?s.

Guise aprobă cu un semn din cap. Dar, tenace, se întoarse spre Saint-Mégrin.

Şi voi, Saint-Mégrin, aţi văzut la fel? Lucrurile s-au petrecut în felul acesta? L-aţi recunoscut bine pe Ragastens?

Şi Saint-Mégrin confirmă:

L-am recunoscut perfect, monseniore. L-am recunoscut viu şi l-am recunoscut mort. Lucrurile s-au petrecut exact aşa cum a spus Pompignan. Totuşi, este un amănunt pe care el l-a omis, probabil pentru că nu l-a remarcat. Iată-l: când ucigaşul s-a lansat, am văzut lama cuţitului său. Această lamă era albă, neatinsă. După ce a lovit, el a pus această lamă sub ochii domnului duce. Şi această lamă era mânjită de sânge.

Este adevărat, susţinu Sorrient?s, îmi amintesc de acest amănunt pe care am neglijat să vi-l semnalez.

Zău, concluziona Guise, în fine convins, dubiul nu este posibil: Ragfastens este într-adevăr mort.

El este mort, repetară ceilalţi trei cu convingere.

Pinacle nu pierduse un singur cuvânt din această discuţie macabră. Şi cum Guise şi Sorrient?s se îndepărtau împreună, el consideră inutil să ceară detalii mai ample. Şi se îndepărtă la rândul său, repetându-şi cuvintele lui Guise:

„Dubiul nu este posibil: Ragastens este într-adevăr mort.”

Şi el adăugă:

„Să nu mă mai gândesc la asta.”

Dar eră uşor de spus: „Să nu mă mai gândesc”, el totuşi la asta se gândea. Şi mereu, ca un refren obsedant, revenea în mintea sa această frază, întotdeauna aceeaşi: „Ragastens este mort”. Ea reveni atât de des încât sfârşi prin a fi convins. Şi el mormăi:

Ah! De ce credeam, în fond, că n-a fost spus totul?… De ce îmi vârâsem în cap să mă îndoiesc, ca un idiot?… Nu, pe infern, simt bine de această dată, simt după bucuria care mă incita, da, simt că el este mort, într-adevăr mort.

Şi furios pe el însuşi, el părăsi sala şi se îndreptă spre acea parte a Luvrului, acum pustie, unde se găsea apartamentul său. El mergea cu pas sigur. Nu întoarse capul nici măcar o, dată. Şi nu se mai gândi la asta. Sfârşise deci prin a se convinge.

Dar, chiar de când părăsise sala Cariatidelor, un bărbat se strecură în spatele lui şi începu să-l urmeze pas cu pas. Şi

acest bărbat, era propria sa imagine vie, acea imagine care îi apăruse pe culoarele pustii ale Luvrului şi pe stradă. Era, într-un cuvânt, celălalt Pinacle.

Câtva timp, primul Pinacle merse liniştit. Apoi, avertizat de nu ştiu care instinct misterios, el avu, o dată în plus, senzaţia neliniştitoare că este urmărit. Totuşi, el nu se întoarse. El se gândi: la ce bun să se întoarcă? De ce se putea teme? Deoarece simţea că Ragastens este mort.

Şi, cu ajutorul repetării că simţea asta, simţi deodată că nu credea, că nu crezuse niciodată. Simţi asta atât de bine încât strigă cu voce tare:

Ei bine! Nu! Ei toţi se înşeală!... Ragastens nu este mort!... Ragastens este un diavol ieşit din infern... Diavolul îl alungi, nu-l omori!... Va trebui să mă gândesc mai curând la asta.

Celălalt Pinacle, care-l urma de aproape, auzi. El fu scuturat de un râs ciudat.

Probabil nu-şi luase precauţia să-şi înăbuşe complet râsul şi Pinacle percepu acest rânjet înapoia lui. Fusese probabil doar un rezultat al întâmplării. Oricum, Pinacle, în momentul când să deschidă o uşă, se opri, păru să ezite un moment şi se întoarse dintr-6 dată.

Pinacle se văzu în celălalt capăt al sălii. Şi rămase ţintuit locului, cu ochii măriţi de groază. Celălalt Pinacle luase aceeaşi poziţie ca a lui.

Pinacle întoarse capul la dreapta. Celălalt Pinacle făcu la fel. Pinacle ridică încet mâna. Celălalt făcu acelaşi lucru. Atunci Pinacle începu să râdă. El găsise o explicaţie, cea mai simplă, cea mai firească. Şi el strigă cu voce tare:

Desigur, este propria mea imagine pe care o văd într-o oglindă pe care încă n-am ...observato! Pe cuvântul meu, înnebunesc.

Ei făcu o jumătate de întoarcere şi puse mâna pe clanţa uşii ridicând din umeri ca pentru a-şi bate joc de el însuşi.

Iute ca fulgerul, celălalt Pinacle alunecă în spatele unei draperii şi rămase acolo, privind şi ascultând. Iar ochii săi,

în umbră sclipeau maliţios, în timp ce un surâs ironic îi rătăcea pe buze.

Totuşi, după ce deschisese uşa, Pinacle se întoarse. Voia, probabil, înainte de a trece pragul, să se asigure că nu s-a înşelat, că există într-adevăr în fundul sălii o oglindă care-i reflectase imaginea. Poate că era doar un gest inconştient. Oricum, el se întoarce şi privi înspre locul presupusei oglinzi.

El n-o mai găsi. Pentru motive serioase. Rămase complet buimăcit. Ochii săi, cu o expresie rătăcită, începură să scormonească peste tot. Şi el bâiguia:

Totuşi, aici… adineauri…

Reveni de unde plecase. Şi cum nu putea să admită că înnebunise, prefera să creadă în intervenţia demonului. El nu mai căută. Merse înapoi, încet, cu ochii fixaţi cu îndărătnicie asupra acelui perete unde nu era nimic şi unde teama, groaznica teamă, îl făcuse să descopere lucruri misterioase, înspăimântătoare.

Când ajunse la uşă, se întoarse brusc şi o luă la sănătoasa, ca un nebun, scoţând un urlet lung, înfiorător.

Atunci, al doilea Pinacle ieşi din spatele draperiei. El râdea din răsputeri, ţinându-se cu mâinile de burtă. Râdea atât de tare, încât, nemaiputând, se lăsă să cadă pe o canapea unde continuă să râdă dând din picioare şi lovindu-se cu palma peste coapse.

Capitolul XVIII Pompignan se supără.

Trecură câteva zile. Ragastens nu mai reapăru. Se confirmă că, de această dată, era într-adevăr mort.

Aceasta se dovedi o adevărată uşurare, o eliberare pentru toţi. Pentru toţi, în afară de Pinacle, despre care am vorbit şi în afară de Pompignan, de care ne vom ocupa.

Cel mai vesel dintre toţi fu ducele de Guise, bineînţeles. Guise petrecuse săptămâni cumplite cu teama permanentă de a fi denunţat de Ragastens. Sorrient?s, dacă ne amintim, făcuse tot ce putuse pentru a întreţine şi dezvolta în el această teamă. Eliberat de această ameninţare

îngrozitoare, Guise simţea nevoia imperioasă de a reacţiona, de a se distra puţin.

Şi cum cea mai mare plăcere a sa era să meargă la palatul Sorrient?s pentru a face curte Jocelynei şi Hermosei, el veni în fiecare zi. Căci el era mereu la fel de profund îndrăgostit de cele două surori. Şi el nu putea să se hotărască să aleagă, căci chiar din momentul când părea că se decide pentru una, observa imediat că nu se putea lipsi de cealaltă.

Potrivit obiceiului, el mergea la palatul Sorrient?s cu acea escortă impozantă, magnifică şi formidabilă care nu-l părăsea niciodată. Bineînţeles că Pompignan se număra printre privilegiaţii care făceau parte din cercul apropiaţilor prezidat de Jocelyne şi Hermosa. De altfel, el nu strălucea în conversaţie căci el nu vorbea decât atunci când era întrebat direct şi-i era imposibil să evite un răspuns, iar aceste răspunsuri erau atât de scurte cât îi permitea buna-cuviinţă. În restul timpului stătea dinadins retras, palid şi taciturn.

Şi asta deoarece treburile sale amoroase erau departe de a merge în sensul dorinţelor sale. Vrăjitoarea, care reuşise să-i înarmeze braţul împotriva propriului său frate, nu dădea semn de viaţă. Ea nu-şi ţinuse promisiunea de a fi a lui pentru totdeauna şi nu părea să se sinchisească de a şi-o ţine.

Chiar a doua zi după moartea lui Ragastens, Pompignan se grăbise spre locuinţa sa din strada Saint-Martin. În nerăbdarea sa de îndrăgostit, el îşi închipuia cu naivitate că va găsi acolo semnalul care să-l cheme la ea. El se vedea deja la întâlnire. El o auzea deja spunându-i cu vocea sa seducătoare:

Ia-mă de aici… Du-mă cu tine… Fă cu mine ce doreşti… Sunt a ta acum şi pentru totdeauna…

Nu aşa se înţeleseseră?

Inima îi tresaltă în timp ce urca treptele scării, câte patru o dată. Îl aştepta o crudă decepţie: semnalul convenit nu

era acolo. Lovitura a fost dură. Îşi reveni totuşi destul de repede, zicându-şi:

În fond, nimic nu este încă pierdut. Ragastens nu este mort decât de ieri… Şi supravegheată strict cum este ea, nu poate face ceea ce vrea. va fi sigur mâine.

Pronunţase cu o rece indiferenţă cuvintele: „Ragastens nu este mort decât de ieri”. Cel care l-ar fi văzut în acest moment n-ar fi bănuit niciodată că, cel care vorbea atât de degajat, era fratele lui. Un frate care-l iubise cu tandreţe, căruia n-avea nimic de reproşat, pe are n-avea nici un motiv să-l urască. În schimb, pronunţă cu un fior de pasiune arzătoare:

Va fi sigur mâine.

N-a fost altfel nici a doua zi, nici în zilele următoare. De mai multe ori pe zi el se grăbea spre locuinţa lui. Şi nu găsea niciodată acolo semnalul sperat. Atunci el îşi spune cu o sumbră amărăciune.

„Pe infern, înţeleg! Nu eu l-am omorât pe Ragastens; deci ea consideră că nu-mi datorează nimic, că este eliberată de promisiune!… Şi ea are dreptate, la urma urmei!… N-am nimic de reclamat… deoarece nu mi-am făcut treaba! Fiindcă fatalitatea pentru mine a făcut să nu mă gândesc la asta mai devreme…!

Şi, scrâşnind furios din dinţi, cu o expresie de inexprimabil regret:

„Dacă aş fi ştiut!… Era atât de uşor să-l omor pe Ragastens în portul Luvrului…!”

Acest gând, care-i venea atât de târziu, îl doborî. Dar, după ce admisese că ea era în dreptul ei şi că el n-avea nimic de reproşat se revoltă. Şi, străbătând cu paşi mari şi furioşi camera, răsucindu-şi mustaţa cu un gest nervos, el strigă:

Ei bine! Nu, ar fi o trădare!… Promisiune făcută, promisiune ţinută. În definitiv n-a fost niciodată vorba ca Ragastens să fie lovit în mod expres de mâna mea! Este vina mea dacă s-a găsit altul s-o facă? Esenţialul era ca

Ragastens să dispară. El este mort, este fapt împlinit, deci ea trebuie să plătească…!

Şi se sili să fie calm, străduindu-se să se amăgească pe el însuşi, îndârjindu-se să-şi readucă pe ochi legătura care-l orbea:

Ea va plăti… Ea îşi va ţine promisiunea. Mai întâi pentru că este sinceră, apoi pentru că mă iubeşte… Da, ea mă iubeşte, o simt, sunt sigur de asta…!

Aşteptând, îi făcea rău. Să-l însoţească pe Guise, căci purtarea celor două cochete cu ducele îi ascuţea gelozia până la delir. Ştia bine că-i face rău. O repetă cu străşnicie. Lua hotărârea eroică să nu mai vină. Dar era peste puterile lui: îndată ce Guise poruncea escorta, el era gata primul.

Şi el stătea în colţul cel mai întunecat al sălii de recepţie, palid, cu ochii rătăciţi, silindu-se să rămână, în aparenţă, indiferent. Şi tot timpul cât dura îngrozitorul supliciu, el strigă în sinea sa, în delir:

„Cu toate acestea, am drepturi!… Da, una dintre aceste două femei mi-a dat drepturi asupra ei!… dar care din ele?… Infern şi blestem, căreia am dreptul să-i fac reproşuri…?”

Iată motivul pentru care tăcea.

Totuşi, întâmplarea îi oferi ocazia să-şi dezlănţuie furia într-un acces care nu-şi găsea scuze decât în intensitatea pasiunii sale:

Pe un culoar Sorrient?s, Jocelyne şi Hermosa îl conduceau pe Guise. Sorrient?s îl antrena înainte pe Guise, cu care dorea să se întreţină în particular. Hermosa şi Jocelyne încetiniră din discreţie pasul şi ajunseră curând în coada cortegiului.

Pompignan se aşează în faţa lor, le bară trecerea şi se înclină adânc.

În aparenţă, atitudinea sa era respectuoasă, cele două surori se opriră puţin surprinse, deloc neliniştite. Să reamintim că, pentru a-l primi pe Guise, ele îşi reluaseră,

Hermosa obişnuitul ei costum negru, Jocelyne costumul ei alb. Ele se opriră şi aşteptară, curioase.

Pompignan fremăta, tâmplele îi zbârnâiau, un nor roşu trecea prin faţa ochilor săi. Gelozia îl excita, îl făcea să tremure din cap până-n picioare.

El deschise gura, el vorbi. Şi iată ce spuse, cu o voce care dârdâia:

Una dintre voi mi-a făcut o promisiune pe care este timpul să şi-o ţină.

Se adresase în special Hermosei. De ce mai degrabă ei decât Jocelynei? Probabil că n-ar fi putut spune. Probabil pentru că ea avea pe deget rubinul în formă de romb. El ştia totuşi că acest rubin nu-i permitea s-o identifice pe aceea care îl purta, deoarece îl văzuse pe degetul doamnei în alb, care era Jocelyne, ducesa de Sorrient?s.

Astfel că Hermosa fu aceea care răspunse:

Ce este de spus?

Repet că este timpul să se ţină promisiunea ce mi-a fost făcută, deoarece Ragastens este mort. Că aceea care mi-a făcut-o, această promisiune, mă priveşte şi vede dacă sunt eu bărbatul cu care să se joace. Aşa că să ia seama. Sunt la capătul răbdării!… Va trebui să-şi ţină cuvântul… sau altfel nu mai răspund de mine!

Şi fără să aştepte răspunsul pe care-l ghicea usturător, se întoarse şi porni ca turbat făcând un gest de ameninţare nestăpânită.

Cele două surori se priviră un moment cu o enormă uimire. Era clar că nu înţelegeau nimic din această ieşire nedemnă.

Hermosa, cu aerul său sever, protestă:

Acest domn de Pompignan se comportă ca un mitocan josnic! Iată că acum el îndrăzneşte să ameninţe femei.

Iar vesela Jocelyne, cu o ridicare dispreţuitoare a umerilor:

Aş! Să fim îngăduitoare, bietul băiat nu-mi pare să fie în toate minţile. Probabil că moartea fratelui său, care-l iubea

cu tandreţe, se pare, l-a scos din minţi.

Ele nu mai adăugară nici un cuvânt şi-i ajunseră pe musafiri.

Capitolul XIX Cain…!

A doua zi, Pompignan se îndreptă spre locuinţa sa din strada Saint-Martin, îndată ce-şi terminase serviciul la palatul Guise. El regretă ieşirea neghioabă din ajun.

El înţelegea, acum când era stăpân pe sine, că nu avusese dreptul să se înfurie. Şi, dat fiind caracterul mândru al celei pe care o ameninţase, nu era deloc liniştit asupra urmărilor pe care le putea avea această chestiune.

Era atât de absorbit în gândurile sale încât nu observase că un grup îl urma pas cu pas de la ieşirea sa din palatul Guise. Acest grup se compunea din Gyl-le-Loup şi cei trei acoliţi ai săi: Putois l’Altesse, Maclou-la-Foudre şi Ribaud-l’Ardeur.

Pompignan sosi la locuinţa sa unde intră. Pe strada Saint-Martin, această locuinţă era situată într-o casă aflată pe colţ cu strada Baudroierie.

Gyl-le-Loup se postă în faţă şi cu acel ton scurt, aspru, care-i era propriu, comandă:

Du-te.

Ordinul se adresa lui Maclou-la-Foudre, care avea sub braţ un pachet. Cerşetorul plecă în direcţia zidurilor de apărare ale oraşului. De altfel, el nu merse departe. În faţa tindei bisericii Saint Julien-des-Menetriers, un bărbat stătea cu nasul în vânt, în contemplarea sfântului de piatră care, la dreapta portalului, scârţâia din vioară cu un aer blajin.

Acest bărbat era Gaspard Pinacle. El îl văzu venind pe Maclou-la-Foudre cu pachetul său. El îi adresă un semn uşor la care celălalt îi răspunse printr-o mişcare imperceptibilă a capului care voia să spună: „Da”. Pinacle intră în biserică fără să se mai ocupe de cerşetor. Maclou-le-Foudre intră după el, cu pachetul sub braţ.

În acest timp, Pompignan, ajuns la el acasă, constată că semnalul pe care spera să-l găsească nu era acolo. Vrăjitoarea care-l ţinea în ghearele sale, care-l plămădea după placul ei şi îl făcea să se mişte după capriciul ei, nu fusese impresionată de ameninţările sale din ajun.

Întrucât picioarele îl lăsară, căzu pe un scaun unde rămase distrus, în timp ce un hohot dureros de plâns îi sfâşia pieptul.

A fost o slăbiciune trecătoare. El se ridică. Părea foarte calm, foarte nepăsător şi se părea că luase o hotărâre energică. Aruncă o ultimă privire în jurul lui, îşi fixă maşinal centura şi ieşi. Coborând scara, cu aceeaşi impasibilitate hotărâtă, el se gândea:

„Pe infern, nu mai am decât să-mi înfig acest fier în piept sau să mă las omorât cu prima ocazie.”

Să notăm că ar fi putut spune: „O voi omorî.” El se gândise imediat să termine cu viaţa. Şi asta dovedeşte că pasiunea care-l împinsese până la crimă era într-adevăr profundă, sinceră, eliberată de orice sentiment egoist.

Luând această hotărâre, Pompignan, făcu pentru prima dată această reflecţie, cu un aer ciudat de gânditor:

Moartea fratelui meu nu mi-a adus noroc!… De fapt, eu l-am omorât… deoarece am văzut cum era asasinat mişeleşte, pe la spate, iar eu am rămas nepăsător, insensibil, nefăcând nimic pentru a-l salva!… Acum, o simt, până când voi sfârşi printr-o bună lovitură de pumnal, în fiecare zi, în fiecare moment, voi vedea spectrul fratelui meu apărând în faţa mea şi aruncându-mi în faţă acel nume blestemat: „Cain! Cain…!”

El traversase aleea din faţa casei, deschisese poarta şi trecând pragul, în stradă, sub imperiul unei puternice emoţii, lansă cu voce tare acest nume de Cain.

Şi după ce-l lansase, rămase ţintuit locului, livid, speriat, cu părul zbârlit, cu picioarele tremurând. Căci acolo, în stradă, în faţa casei sale, el văzu ridicându-se în faţa lui spectrul fratelui său chiar în momentul când îl evoca.

Era, într-adevăr, fratele său viu, care se afla în faţa sa. Şi Ragastens, care auzise cuvântul strigat de Pompignan, cu o blândeţe menită să-l liniştească, spuse:

Ei bine! Richard, nu mă recunoşti…?

Vocea fratelui său îl înnebuni pe Pompignan.

El se bâlbâi schiţând vag semnul crucii:

Spectrul!… spectrul…!

Un spectru! protestă Ragastens cu un surâs ironic şi compătimitor în acelaşi timp, nici vorbă. Hubert, fratele tău, în carne şi oase, viu pe sângele lui Dumnezeu…!

Viu! hohoti Pompignan care n-auzise decât acest cuvânt, viu!… Tu eşti viu?… Ciim?… cum…?

Vrei să ştii cum am scăpat din capcana lui Sorrient?s?

Da, da, vreau să ştiu… Altfel simt cum capul îmi va exploda, că voi cădea fulgerat.

Gyl-leLoup era postat tot în faţa casei. Numai că el se apropiase şi se afla în apropierea celor doi fraţi; în consecinţă, el putea să audă ce-şi spuneau. Dar el nu se ocupa de ei. Împreună cu cei trei însoţitori Maclou-le-Foudre revenise, având mereu pachetul sub braţ el formase un cerc în jurul celor doi fraţi şi părea că-şi luase sarcina de a îndepărta trecătorii ce ar fi vrut să se apropie prea mult.

Ragastens se întoarse spre el, îi făcu semn să se apropie, şi-i spuse scurt:

Povesteşte cum mi-ai salvat viaţa.

Ucigaşul! tresări Pompignan care-l recunoscu imediat. Dar el este cel care a lovit…!

Povesteşte, repetă Ragastens surâzând.

Şi Gyl-le-Loup, cu vocea sa aspră, cu o simplitate firească, povesti:

Cineva a venit să-mi ceară să-l scap de un bărbat care-l deranjează. Este meseria mea, s-a fixat preţul, am acceptat fără să-mi fac griji să ştiu cine era bărbatul pe care trebuia să-l lovesc. Clientul a impus o grămadă de precauţii. Era dreptul său deoarece plătea în consecinţă. În ultimul moment îmi arătă pe cel pe care trebuia să-l lichidez. Şi pe cine recunosc?… pe bărbatul care, fără să mă cunoască, doar pentru că m-a văzut plângând şi pentru că i-am spus că ea este nevinovată, şi-a riscat viaţa pentru a-mi salva mama pe care o duceau s-o ardă în piaţa Gr?ve.

Pompignan asculta cu o atenţie avidă. Era de-a dreptul agăţat de buzele ucigaşului.

Înţelegeţi, reluă Gyl-le-Loup, că nu puteam lovi pe bărbatul pentru care mi-aş fi dat sângele picătură cu picătură. Căci eu nu mă consider achitat cât de cât faţă de el. Mai degrabă l-aş fi lovit cu pumnalul în piept pe cel care plătise. Aveam chiar poftă s-o fac, n-a atârnat decât de-un fir de păr. Dar m-am gândit. Sunt mai mulţi cei care vor să-l omoare. Până la mari doamne care, de asemenea, au intervenit. Dacă-l scot din ghearele acestuia, el va cădea în ghearele altuia, el nu va scăpa. Nu, cel mai bine este să la. C impresia că mă supun. Când va fi considerat mort, va fi lăsat în pace. Aceasta, înţelegeţi, mi-a trecut prin minte ca un fulger. Şi n-am ezitat, nu m-am trădat că-l cunosc pe bărbatul pe care trebuia să-l omor. M-am strecurat în spatele lui şi am lovit… Oh! Numai cu pumnul. Dar o lovitură de pumn care era bine aplicată, vă asigur, deoarece domnul cavaler, care este solid totuşi, a căzut grămadă. Iată.

Dar, răcni Pompignan, am văzut lucind lama cuţitului!… Am văzut această lamă roşie de sânge!… Tu ai arătat-o celui pe care-l numeşti clientul!

Sângele, făcu Gyl-le-Loup, râzând zgomotos, iată de unde l-am scos.

El îşi suflecă mâna stângă până la cot, îşi arătă braţul zgâriat oribil şi, cu aceeaşi simplitate:

Ştiam că acest client era suspicios. Mi-am luat măsurile mele. Cu acest sânge, al meu, am înroşit lama cuţitului.

Dar sacul!… Sacul în care era corpul, care a fost aruncat în râu şi care n-a reapărut?

Sacul a rămas pe fundul râului. Cât despre corp, asta este altceva, deoarece iată-l aici. Putois-PAltesse este cel care a luat locul domnului cavaler în sac. Pe el l-am aruncat în râu. Dar Putois înoată ca un peşte… şi el s-a ales numai cu o baie.

După aceste explicaţii, Pompignan admise în sfârşit că-l avea în faţa sa pe fratele său, viu şi nu un spectru, aşa cum crezuse. El respiră adânc. Şi el deveni pe loc distant, închis, cu ochii aţintiţi în schii fratelui său.

Ragastens aşteptă un moment, sperând un cuvânt, un gest care să-i arate că şi-a regăsit în fine pe acel frate pe care l-a iubit atât altădată şi pe care încă-l mai îndrăgea din tot sufletul său sensibil şi sincer. Pompignan nu pronunţă acest cuvânt, nu schiţă acest gest. Ragastens suspină.

Frate, spune el, vreau să-ţi spun câteva cuvinte. Nu crezi că ne vom simţi mai bine la tine acasă?

Ne simţim foarte bine aici, răspunse el. Vorbeşte.

Ragastens încruntă imperceptibil sprâncenele. Începea să-l irite această nepăsare. Totuşi, el se stăpâni. Dar în vocea cu care vorbi apăru un început de asprime. El merse drept la ţintă:

Eşti în serviciul unei bande de ticăloşi, profitori turbaţi, care nu se dau înapoi de la nici o crimă pentru a-şi satisface poftele lor nemăsurate. Nu înţelegi că locul unui Ragastens nu este printre hoţi cu titluri de nobleţe pe care călăul îi aşteptă cu nerăbdare?… Dacă ar fi numai asta… Dar aceşti oameni se îndârjesc în dorinţa lor de a mă omorî, pe mine, fratele tău. Tu ştii şi, lucru îngrozitor, care mă copleşeşte de durere, nu numai pentru că rămâi cu ei, dar mai ales pentru că îi sprijini din toate puterile şi te găsesc

întotdeauna în primul rând al celor mai furioşi să mă asasineze. Hai, Richard, vino-ţi în fire!… Vino cu fratele tău care n-a încetat să te iubească pentru că el ştie bine că nu mai eşti stăpân pe judecata ta. Revino la fratele tău care, nu uita, în fond, n-a părăsit niciodată drumul drept, drumul onoarei. Nu este posibil să-ţi fi pierdut orice sentiment cinstit. Nu este posibil că legătura frăţească ce ne unea să fie ruptă pentru totdeauna, să persişti în această cumplită luptă fratricidă pentru bunul plac al unei femei care va trece prin viaţa ta ca un geniu rău… Hai, Richard, puţină voinţă, pe sângele lui Dumnezeu! Părăseşte această femeie care nu ştie decât să te împingă la rău.

Pompignan răspunse pe un ton sec, tăios:

Nu vreau s-o părăsesc.

Nu vezi deci că ea îşi râde de tine, că nu te iubeşte, că nu te-a iubit niciodată?

Minţi!… Mă iubeşte! strigă Pompignan.

Această femeie, reluă Ragastens cu putere, ţi-a ordonat să mă omori, promiţând că va fi apoi a ta. Puteam să-ţi spun că pactul mârşav pe care ţi-l propunea trebuia să te lămurească asupra valorii sentimentelor sale. Dar tu nu înţelegi asta, nu mai ai mintea limpede. Nu-ţi voi spune decât atât şi vei înţelege: sunt opt zile de când această femeie mă crede mort. Şi-a ţinut promisiunea? Nu. Tu vii aici în fiecare zi să cauţi un cuvânt de la ea. Şi în fiecare zi pleci disperat, căci n-ai găsit nimic. Vezi bine că ea nu te iubeşte.

Minţi! repetă Pompignan cu aceeaşi furie îndârjită. Ea mă iubeşte!… Ea n-a scris încă, este adevărat! Dar va scrie!… Sunt sigur!

Ragastens îl privi lung. Fără îndoială că nu se lăsă înşelat de comedia pe care o juca fratele său, căci clătină din cap şi rămase un moment gânditor. Apoi, fixându-l pe Pompignan cu o privire încărcată de milă frăţească, cu o voce gravă, el spune:

Dacă este aşa, dacă eşti convins într-adevăr că norocul şi fericirea ta depind de moartea mea, eu consimt să mor.

Şi apropiindu-se de el, îşi desfăcu haina, îi arătă pieptul şi, foarte calm, cu o ciudată blândeţe în glas, încheie:

Loveşte, Richard, loveşte fără teamă şi fără remuşcări. Îmi dau viaţa de bunăvoie pentru tine şi poţi fi sigur că niciodată spectrul meu nu va veni să te viziteze nopţile şi să te insulte cu acel nume pe care-l strigai adineaori cu groază: Cain. Hai, loveşte…

Şi întindea pieptul gol. Pompignan simţi cum se scufundă într-o centură de gheaţă care-l înconjura. Răvăşit, se trase doi paşi înapoi schiţând un gest de groază.

Vezi bine, spune Ragastens, că nu crezi în dragostea, ei… Deoarece nu îndrăzneşti să accepţi sacrificiul pe care ţi-l fac în mod sincer şi din toată inima.

Şi încet, ca şi cum dorea să-i mai lase timp să se răzgândească, el îşi încheie haina.

Pompignan nu se răzgândi. Era învins de atâta generozitate eroică. El îşi lăsă capul în piept, ruşinat şi o lacrimă fierbinte ţâşni din ochii săi, i se prelinse încet pe obraz, fără ca el să caute s-o ascundă. Brusc, el îşi aruncă braţele în jurul gâtului fratelui său şi, în şoaptă, cu o voce fără vlagă:

Tu eşti o inimă nobilă, Hubert… iar eu, eu sunt un mizerabil. Dacă unul dintre noi trebuie să moară, fiu eşti tu acela… Acela sunt eu, care sunt blestemat. Adio!

Şi înainte ca Ragastens să poată face un gest, el fugi ca un nebun.

Richard! strigă Ragastens răvăşit.

Pompignan auzi. El întoarse capul, schiţă un gest şi lansă în mijlocul larmei străzii:

Adio!

Şi dispăru.

Ragastens rămase un lung moment gânditor. El fu scos din gândurile sale de vocea lui Gyl-le-Loup.

Domnule, este timpul să plecăm. Puteţi fi recunoscut.

Ragastens îşi înăbuşi un suspin dureros. Şi reveni la realitate. Îşi aruncă ochii în jurul lui. Văzu că Pompignan lăsase poarta casei deschisă. Făcu un semn omului cu pachetul, Maclou-la-Foudre şi intră pe alee. Maclou-la-Foudre îl urmă.

Câteva minute mai târziu, acesta din urmă ieşi singur. El avea mereu pachetul sub braţ. Atunci, Gyl-le-Loup se îndepărtă, împreună cu cei trei însoţitori ai săi.

Mai trecură câteva minute. Poarta se deschise din nou. Ieşi un bărbat.

Era Pinacle, care, cu masca sa roşie ascunsă în parte de gulerul mantalei, se îndepărtă cu un pas liniştit.

Să-l lăsăm să meargă şi să-l urmăm un moment pe Gyl-le-Loup.

Ajuns la capătul străzii Saint-Martin, el îşi părăsi însoţitorii şi ieşi din oraş. El merse până la leprozeria de la Saint-Lazare. Aici, se întoarse la dreapta, trecu de Montfaucon şi se opri la Courtille, în faţa casei Rolandei.

El bătu în poartă într-un fel anume. După un timp, vizeta fixată în poartă se deschise şi ochiul suspicios al lui Marasquin îl cercetă. În clipa când recunoscu vizitatorul, el deschise în grabă.

Marasquin strigă din toate puterile:

Doamnă!... doamnă... Ştiri!

Prudent şi circumspect ca întotdeauna, el nu spunea decât strictul necesar pentru a o lămuri pe prinţesă. Dar ea înţelese foarte bine, căci alergă însoţită de Muscade, Saphir şi Bergamote. Iar Milord Gendarme încheia alaiul şi scotea imense suspine privind-o cu dragoste pe Saphir.

Doamnă, spune Gyl-le-Loup îndulcindu-şi glasul şi înclinându-se cu respect, domnul cavaler mă trimite să vă spun că este sănătos şi că totul merge conform dorinţei sale.

Capitolul XX O misiune delicată.

Era chiar în aceeaşi zi când Ragastens avea cu fratele său Pompignan acea ultimă convorbire pe care am relatat-o în

capitolul precedent. Cu aproximativ o oră înainte de aşteptata vizită a lui Guise, în acel mic salon unde am avut deja ocazia să-i vedem împreună, îl regăsim pe Sorrient?s între patru ochi cu una dintre cele două doamne în gri.

Deci, doamna în gri vorbea. Şi, cu acel aer grav, pe acel ton autoritar care, trebuie să fim de acord te ducea cu gândul la Hermosa mai curând decât la Jocelyne, ea spunea:

Iată-ne deci scăpaţi, în fine, de acel adversar de temut care era cavalerul de Ragastens.

Dar Rolande rămâne, făcu Sorrient?s.

Este adevărat, dar lipsită de ajutorul lui Ragastens; ea nu este deloc de temut.

Nu vă încredeţi în ea prea mult. Rolande are un caracter foarte hotărât.

Dar nici nu mă încred în ea, mă încred chiar atât de puţin încât am de gând să mă ocup de ea imediat… Am de gând să mă ocup eu însumi, cu ajutorul lui Pinacle.

Aceste cuvinte, în aparenţă banale, pe care ea le pronunţase cu un aer indiferent, însemna în realitate condamnarea la moarte a Rolandei. Sorrient?s înţelese asta foarte bine.

Mai era cineva care, ca şi el, înţelese acelaşi lucru. Şi aceasta era cealaltă doamnă în gri care, asista, nevăzută ca întotdeauna, la convorbirea lor secretă, fără ca ei s-o bănuiască.

Apropo de Pinacle, spuse Sorrient?s, după o scurtă tăcere, nu găsiţi doamnă, că, de câtva timp, are purtări ciudate?

Lui Pinacle îi este teamă de Ragastens. Şi teama sa este atât de ciudată încât este pe cale să-l înnebunească.

Dar Ragastens este mort! exclamă Sorrient?s.

El nu crede în această moarte. Şi asta demonstrează că el a înnebunit.

Şi, cu o răceală înfiorătoare, ea adăugă:

Când el îşi va îndeplini treaba la Luvru, va fi prudent să ne debarasăm de el, dacă nu vrem să ne trădeze.

Poate că aveţi dreptate. Mă voi gândi la asta.

La rândul său, ceea ce pronunţa el, era o condamnare la moarte. Ea făcu un gest care însemna că ea conta pe el. Şi ea reluă:

Până atunci, nu vi se pare că a sosit momentul să terminăm cu Henri al III-lea, cât mai curând posibil?

Eram cât pe-aci să v-o spun.

Deoarece este şi părerea voastră, îi voi da ordin lui Pinacle să vină chiar mâine pentru a primi ultimele instrucţiuni în această problemă.

Sorrient?s aprobă cu un uşor semn din cap.

Ar fi timpul să sfârşim de asemenea cu ducele de Guise, spune ea cu răceală.

Cum aveţi de gând asta, doamnă?

Ducele este un cavaler încântător. Curtea care ne-o face, surorii mele şi mie, este un divertisment foarte plăcut. Dar plăcerea pe care el o găseşte aici, îl face să uite că, în acest timp, soţia să îl înşeală cu frumosul Saint-Mégrin.

Ce putem face noi?

Nu sunteţi prietenul său? Preveniţi-l. Spuneţi-i că la curte lumea se amuză pe seama păţaniei sale conjugale. Răniţi-i orgoliul… deoarece doar aici este vulnerabil. Şi veţi vedea că va acţiona.

Vreţi să fiu eu acela care… replică Sorrient?s tresărind.

Ce vedeţi extraordinar în asta…?

Mă însărcinaţi cu o misiune extrem de riscantă. Ducele nu este omul care să lase să i se spună în faţă asemenea lucruri fără a reacţiona după cum îi convine. S-ar putea ca el să se ridice contra mea şi nu a lui Saint-Mégrin. Desigur, o chestiune cu Guise nu mă sperie. Ştiţi bine asta. Dar îmi închipui că nu asta urmăriţi.

Nu, fără îndoială!… Dar nu se pune problema să i se spună fără menajamente că soţia îl înşeală.

Şi că trebuie s-o omoare? insinuă Sorrient?s.

Asta îl priveşte pe duce, spune ea. Totuşi, dacă îl faceţi să înţeleagă că este bârfit, că se râde de el, pe la spate… Este

posibil că efectiv să facă să curgă torente de sânge pentru a îngheţa râsul pe buzele insolenţilor.

Ea spunea acestea cu un calm îngrozitor. Cu acelaşi calm, ea se ridică, îi întinde mâna.

Ducele trebuie să vină, spune ea. Am tocmai timpul să mă schimb pentru a-l primi.

El se înclină galant, îi sărută mâna, promiţând:

Aşa rămâne. Îi voi vorbi ducelui.

Ea mulţumi cu un surâs şi ieşi.

El o urmări cu o privire tulbure şi, când uşa se închisese în urma ei, mormăi cu un gest ameninţător:

Da, îi voi vorbi ducelui… pentru că este o chestiune de viaţă şi de moarte pentru mine. Dar jur pe Dumnezeu că pentru tine va fi mai mult decât lovitura pe care i-o vei da ducesei de Guise…!

Şi ieşi cu un pas apăsat şi hotărât.

După el, cealaltă doamnă în gri ieşi din colţul în care se ascunsese şi, alunecând ca o fantomă, dispăru.

Puţin mai târziu, sosi Guise, pătrunse în marele salon, urmat ca de obicei de vreo zece dintre apropiaţii săi.

Pompignan lipsea. Aflat încă sub influenţa ultimei convorbiri pe care o avusese cu Ragastens cu puţin timp înainte, el avusese curajul să se abţină pretextând o subită indispoziţie.

Se formă cercul, prezidat de Jocelyne şi Hermosa care erau singurele femei prezente la această reuniune. Se produse schimbul obişnuit de cochetării din partea celor două surori, de complimente subtile din partea lui Guise.

Dar, de această dată, Sorrient?s ca urmare a întrevederii pe care o avusese cu doamna în gri, întrerupse petrecerea. Cu prima ocazie el îl antrena deoparte pe Guise şi acolo, cu o gravitate simulată:

Monseniore, spune el, mă vedeţi într-o groaznică încurcătură. Pentru Dumnezeu, daţi-mi un sfat.

Despre ce este vorba? întrebă Guise, care-l ascultă distrat, ocupat cum era să arunce ocheade celor două tinere femei,

la care ele răspundeau cu vârf şi îndesat.

Este vorba de un prieten al meu la care ţin mult, monseniore. Acest prieten are la curte o slujbă care, fără a fi de primă importanţă, îl situează totuşi în atenţia tuturor. Acest prieten este căsătorit. Soţia sa este tânără, foarte frumoasă, cochetă, destul de zăpăcită, uşuratică, pentru a spune totul. Adăugaţi la asta că ea nu încearcă nici un sentiment de afecţiune pentru soţul ei.

Portretul era destul de asemănător pentru ca Guise să-l recunoască imediat. El renunţă dintr-o dată la manevrele sale galante şi începu să asculte cu atenţie.

Sorrient?s continuă:

Aşadar, comportarea doamnei este la fel de uşuratică precum îi este şi firea. Şi cum ea nu este deloc discretă în intrigile sale amoroase, toată curtea este la curent cu păţania bietului meu prieten. Acest bărbat politicos este luat straşnic în zeflemea, pe ascuns, se amuză toţi de situaţia lui.

Guise înţelesese. El continuă să surâdă. Dar surâsul său deveni mai ascuţit când îl auzi pe Sorrient?s spunând că se amuzau toţi de situaţia lui.

Ei bine! zise el, ce puteţi face?

Mă întreb, monseniore, dacă nu este datoria mea să-l avertizez pe prietenul meu, cu singurul scop de a-şi răzbuna onoarea jignită. Iată sfatul pe are-l aştept de la bunăvoinţa voastră: Trebuie să vorbesc? Trebuie să tac?

Guise simulă un moment că se gândeşte şi:

Permiteţi să mă abţin, spune el. Totuşi, să facem o presupunere: să admitem că eu sunt acel prieten drag de care vorbiţi şi că veniţi să-mi dezvăluiţi nenorocirea mea. Ştiţi ce aş face în primul rând?

Aştept să-mi faceţi onoarea de a mi-o spune.

Guise cu un gest dur, îşi lovi minerul spadei:

Aş înfige acest fier în gâtul imprudentului… chiar de-ar fi prietenul cel mai drag şi cel mai bine intenţionat din lume.

Ceea ce înseamnă că tăcerea este de aur. Vă mulţumesc mult, monseniore, m-aţi uşurat de o grea povară.

Păreau încântaţi că nu s-a lăsat înşelat niciunul, nici altul. Ca şi cum nu se întâmplase nimic, Guise îşi reluă locul între Hermosa şi Jocelyne. Şi figura sa era atât de impenetrabilă încât acea doamnă în gri care a înţeles foarte bine ce-i spune Sorrient?s, care-l observă cu atenţie, nu putea spune ce efect produseseră asupra lui cuvintele acestuia.

Cu toate acestea, ea se lămuri totuşi; Guise, de data asta, îşi scurtă considerabil vizita. Şi în timp ce-şi lua rămas bun, ea gândea surâzând:

„De această dată, ducesa nu va scăpa loviturii de pumnal a soţului înşelat… în mai puţin de o lună eu voi fi ducesa de Guise!… Într-o lună, Guise va fi regele Franţei…!”

Capitolul XXI Acasă la Pinacle.

A doua zi, îl regăsim la Luvru, la el acasă, pe Pinacle care habar n-avea că a fost condamnat la moarte, chiar în ajun, de către redutabila stăpâna căreia i se dedicase şi de către Sorrient?s, un alt stăpân neîndurător.

Pinacle mergea în sus şi în jos prin laborator. Părea mai puţin neliniştit, mai puţin agitat, începea să spere că ieşise în sfârşit din îngrozitorul coşmar care-l chinuia de la întoarcerea sa de la Montcapet.

Chiar în acest moment, celălalt Pinacle, cu ochiul lipit de vizetă îl privea cum merge prin laborator.

Aşa cum am avut ocazia să-l vedem în dese rânduri, i se aduse lui Pinacle un bilet pliat într-un mod ciudat. Ca şi în situaţiile precedente, el nu păru să se mire, după ce-l desfăcuse, constatând că hârtia era albă. Dar, de această dată, el neglija sau uită s-o ardă aşa cum făcuse în situaţiile anterioare. El îl lăsă pe masă.

Spre sfârşitul după-amiezii el ieşi pentru a se supune ordinului ascuns ce-l constituia biletul. Ajunse la palatul Sorrient?s. Într-o cameră unde domnea semiobscuritatea, el fu primit de aceea pe care o numea doamna.

Regele, întrebă ea pe şoptite, a băut acea licoare pe care aţi preparat-o special pentru el?

Da, doamnă, regele a băut otrava pe care am pregătit-o special pentru el.

Eşti sigur?

Foarte sigur, doamnă. Regele nu mănâncă şi nu bea decât alimentele şi lichidele care au trecut prin mâinile mele. Mi-a fost deci foarte uşor să amestec otrava în vinul său.

Totuşi, regele se simte minunat. Nu s-a semnalat nici o tulburare, nici o indispoziţie a Maiestăţii Sale.

Exact din acest motiv otrava mea este o capodoperă, spune Pinacle cu un anumit orgoliu. V-am explicat la timpul său: atunci când otrava îşi va produce efectul, regele se va îmbolnăvi, având toate aparenţele unor friguri. Aceste friguri vor dura câteva zile, opt sau poate zece… şi se va sfârşi.

Şi când se va face simţit efectul?

Nu înainte de trei luni.

Este prea mult, replică ea pe un ton tăios.

Oh! surâse Pinacle cu acelaşi orgoliu nesăbuit, mi-am perfecţionat mult otrava. Este o problemă de dozaj. Dacă ordonaţi, regele poate muri mâine, la o oră după ce va luă băutura pe care o voi prepara.

Nu, nu, spune ea repede, această moarte fulgerătoare va părea suspectă. Va trebui ca regele să înceapă să resimtă efectele licorii tale de acum în douăzeci de zile, în aşa fel încât totul să se termine într-o lună.

Este posibil, doamnă.

Ei bine! Fă-o, spune ea cu răceală.

Şi îl concedie spunând:

Du-te, se apropie ora când îţi vei vedea realizate ambiţiile.

Pinacle se înclină şi ieşi.

Să revenim acum la Luvru.

În timp ce Pinacle ieşi din apartamentul său, celălalt Pinacle, care-l pândea mereu cu o răbdare de vânător,

apăsă pe un resort ascuns. O uşă mică şi îngustă se deschise de la sine. El intră hotărât.

Un mic dulap de fier era fixat în zid. El merse la acest dulap, scoase o cheie din buzunar şi o introduse în broască. Luă o lădiţă de fier, scoase o altă cheie din buzunar şi o deschise. Ea conţinea o jumătate de duzină de flacoane de cristal.

Trebuie să credem că el cunoştea de minune conţinutul lădiţei, căci strigă:

Ah! Ah! Iată un nou flacon!

Era o mică fiolă plină cu un lichid incolor, transparent ca apa. Îl privi lung, îl întoarse şi îl reîntoarse, îl destupă, îl miroşi şi murmură cu un aer îngrijorat:

Cui îi este destinată această nouă otravă?... Regelui, domnului cavaler de Ragastens?... Nu ştiu de ce îmi închipui că este pentru rege... şi că nu se va întârzia utilizarea ei... în orice caz, să facem acesteia ceea ce am făcut celorlalte.

Cu flaconul în mână, el reveni în camera unde stătuse la pândă.

El merse la un dulap şi-l deschise. Erau acolo mai multe costume agăţate şi ordonate cu precizie. Jos, pe o mică masă, un lighean de aramă, un ibric mare plin cu apă şi diverse accesorii de toaletă. Alături de masă, o găleată mare. Sus, pe o planşă, un număr mare de fiole şi de cutii de toate formele şi culorile.

El căută printre aceste fiole şi luă una. O compară cu micul flacon pe care-l ţinea în mână. Erau absolut identice.

O umplu cu apă din ibric. O destupă şi o şterse conştiincios. Apoi merse s-o pună în cutiuţa de fier, în locul flaconului pe care-l luase şi pe care-l înfundă în buzunar. Încuie apoi cutiuţa, o puse la locul ei, după care închise micul dulap de fier.

Atunci ieşi şi urmă un culoar destul de întunecos.

După circa un sfert de oră, al doilea Pinacle reveni. Avea cu el un însoţitor. El apăsă cu mâna pe perete. Uşa invizibilă

se deschise singură. Intrară amândoi. Uşa se închise în urma lor, fără zgomot, aşa cum se deschisese.

Pinacle, în acest timp, părăsea palatul Sorrient?s şi se întorcea la Luvru.

Nu-l încercau nici remuşcări, nici teamă. Se ştia la adăpost de orice bănuială şi, într-adevăr, aşa cum remarcase el însuşi, treaba sinistră era atât de uşor de îndeplinit încât devenise un joc. Era atât de mulţumit încât uitase un moment de Ragastens şi de spaimele sale.

El intră în apartament. N-avea zăvor la uşa exterioară. În lipsa acestuia, nu uită să încuie de două ori.

Aproape liniştit de partea aceasta, pătrunse în laborator. Începu să lucreze fără întârziere. Pe o masă, erau multe sticle de vin destinate regelui. Noi ştim că treaba să consta să se asigure că în acest vin n-a fost amestecată vreo otravă. El ştia mai bine ca oricine că acest vin, excelent şi foarte vechi, nu conţinea nimic dăunător.

Luă una dintre sticle şi o puse de-o parte. Merse să deschidă dulapul de fier şi luă de acolo cutiuţa de fier pe care de asemenea o deschise. El acţiona temeinic, cu cel mai mare calm, în toată liniştea.

După ce deschisese cutiuţa, o studie un moment cu un aer gânditor. Şi cuprins de o subită nelinişte, în pragul unei tulburări nelămurite, plimbă în jurul lui o lungă privire bănuitoare. Rămase cu ochii asupra lădiţei, o studie mai atent încă şi murmură:

Ciudat, puteam să jur că am pipăit toate astea…!

De cealaltă parte a uşii secrete, doi bărbaţi erau acum aplecaţi asupra micului vizor, obraz lângă obraz, privind şi ascultând. Ei aveau pe faţă o mască roşie la baza căreia se ivea o barbă scurtă, rară, care amintea barba regelui. Cei doi erau reproducerea vie şi izbitoare a lui Pinacle. Astfel încât acum erau acolo trei Pinacle.

În laborator, potrivit unei deprinderi specifice tuturor solitarilor, Pinacle îşi mormăia nedesluşit gândurile cu jumătate de voce.

Ceilalţi doi Pinacle aveau urechea fină. Ei auziră. Unul dintre cei doi se aplecă la urechea vecinului său şi-i şopti:

Trebuie să terminăm cu acest om de nimic!… Totuşi, el nu bănuieşte că eu am înlocuit toate otrăvurile mortale cu apă chioară, inofensivă.

Al treilea Pinacle râse tăcut şi făcu un gest care însemna: „Să privim, să ascultăm.”

Pinacle se gândea în faţa cutiei sale deschise. Şi el se liniştea puţin câte puţin, sfârşind prin a ridica din umeri.

Din cutie el luă exact acea fiolă pe care al doilea Pinacle o înlocuise cu cea pe care o arătase însoţitorului său. El puse această fiolă pe masă, alături de sticlă de vin. Fără să se grăbească, el puse cutia la locul ei, închise cu grijă dulapul şi ascunse cheia în buzunar. Se aşează apoi în faţa mesei.

Era aşezat în aşa fel încât se găsea în faţa uşii invizibile, din spatele căreia cei doi Pinacle îl urmăreau, puţin înainte, căci acum hu mai era acolo decât unul. Celălalt se strecurase pe culoar. Cel care rămăsese la locul său vedea deci foarte bine pe adevăratul Pinacle în spatele căruia se deschidea uşa ce dădea în anticameră. Această uşă era mascată de o draperie grea.

Aşezat în faţa mesei, Pinacle rămase destul de mult timp fără să se mişte. El calculă în minte doza de otravă pe care trebuia s-o verse în vin.

El luă fiola, se ridică şi merse să golească o parte din ea în maşina de gătit. Măsură din ochi ceea ce rămăsese şi, satisfăcut, reveni să se aşeze. Luă sticla de vin cu o mână fermă, o destupă şi goli înăuntru tot ce rămăsese în fiolă. Aruncă fiola şi agită sticla pentru a grăbi amestecul.

Când aprecie că amestecul era complet, el astupă sticla şi o puse alături de celelalte, puţin mai la o parte. Şi pronunţă cu un rânjet cumplit:

Iată!… Într-o lună, Valois va fi mort… Iar eu voi fi ministru…!

El spuse asta şi, în acelaşi moment, groaza se abătu asupra lui. Căci, o voce care răsună în urechile sale ca un

trăsnet, se auzi pe neaşteptate:

Otrăvitor!… Regicid…!

El se ridică dintr-o săritură şi se întoarse, căci vocea venea din spatele lui. Şi rămase ţintuit locului, palid, zbârlit, tremurând: uşa era larg deschisă şi în cadrul ei se vedea pe el însuşi, nemişcat, cu braţele încrucişate la piept. Un lung frison îl scutură din cap până-n picioare. Dârdâind, împleticindu-se, cu privirea fixată la înspăimântătoarea apariţie de la care nu-şi putea lua ochii, el se trăgea încet înapoi, lovindu-se de mobile.

Şi deodată tresări violent.

Din nou în spatele lui, o altă voce strigase:

Regicid!… Nelegiuire…!

Se întoarse brusc, pe jumătate nebun. Şi se văzu din nou pe el însuşi, da, pe el însuşi, rezemat de perete, cu o mână în şold, iar cealaltă pe garda spadei.

El închise ochii pentru a scăpa de infernala viziune. Îi redeschise imediat şi din instinct privi spre uşă unde se văzu nemişcat, cu braţele încrucişate. Se întoarse prompt spre partea opusă. Şi se văzu rezemat de „perete, cu mâna în şold. N-avea de ce să se îndoiască: de această dată, diabolica apariţie era dublă.

Rămase pe loc, buimac, cu creierul golit de orice gând, incapabil să facă o mişcare, să schiţeze un gest. Părea să nu mai aibă vii decât ochii. Şi într-adevăr, el privea cu o groază de nespus cele două fantome care începuseră să înainteze încet spre el…

Cel care avea braţele încrucişate la piept desfăcu braţele şi întinse unul din ele spre el, îl atinse cu vârful degetului.

A fost lovitura de graţie. Această simplă atingere produse asupra lui Pinacle, aflat la capătul puterilor, efectul unei arsuri cumplite, intolerabile. Îşi regăsi vocea. Şi asta pentru a scoate un urlet înfiorător, un urlet de animal înjunghiat.

Şi el căzu pe spate, fulgerat de spaimă.

Cele două fantome se opriră imediat şi izbucniră în râs.

Continuând să râdă, unul dintre ei să-l numim al doilea Pinacle închise uşa pe unde apăruse şi, cu o privire rapidă, se asigură că n-au lăsat nici o urmă a trecerii lor. Celălalt, pe care-l vom numi al treilea Pinacle, exclamă:

Hei! Acest mizerabil a murit? Nu mai dă semn de viaţă!

Drace! Iată ceva care ar face să nu progreseze lucrurile!

Ar fi neplăcut, într-adevăr!… Avem nevoie de acest ticălos pentru demascarea complicilor săi care sunt instigatorii acestor atentate mârşave.

Al doilea Pinacle se aplecase deja peste adevăratul Pinacle. După un examen rapid, el se ridică:

Este doar leşinat. Îşi va reveni.

Pentru a fi predat călăului, căruia îi aparţine.

Acest al treilea Pinacle vorbea cu o autoritate aparte. Celălalt îi arăta un respect evident. Totuşi, el nu ezită să sugereze:

Poate!… Poate, dacă vrem să reuşim, ar fi bine să-l lăsăm în viaţă.

Aţi condus această chestiune cu atâta iscusinţă încât cel mai bun lucru pe care-l pot face este să vă las să procedaţi cum credeţi de cuviinţă. Deci, dacă socotiţi necesar să-l lăsăm în viaţă, hotărârea voastră va fi respectată. Aveţi cuvântul meu.

Al doilea Pinacle se înclină. Al treilea reluă:

Dar pentru ce dracu i-aţi provocat o groază atât de extraordinară încât era cât pe ce să moară?

Deoarece, explică al doilea Pinacle surâzând, el va ieşi de aici cu mintea mai slăbită, mai bolnavă. Pentru reuşita planului pe care l-am conceput, am nevoie ca inteligenţa să-i fie suficient de confuză, voinţa destul de slăbită, pentru ca acest om să nu mai fie decât un instrument docil, inconştient, în mâinile mele.

Asta va dura mult timp?

Oh! Asta nu depinde numai de el, din păcate, răspunse al doilea Pinacle cu c subită gravitate. Dar cred… da, cred că ora dreptăţii va suna curând.

Cu aceste cuvinte, el deschise mica uşă secretă, se înclină respectuos în faţa însoţitorului său şi dispărură amândoi, fără să se mai ocupe de Pinacle, rămas întins fără cunoştinţă pe parchet.

Capitolul XXII Două vechi cunoştinţe.

Cu toată superba indiferenţă cu care primiseră avertismentul deghizat pe care i-l dăduse Sorrient?s, ducele de Guise fusese totuşi destul de uimit pentru a-şi scurta considerabil vizita. Atât cât mai rămase la palatul Sorrient?s, el îşi păstră masca de siguranţă trufaşă. Dar, de cum trecu podul mobil, furia lui izbucni.

El sosi acasă. Şi numai după felul cum mergea, după cum urcă treptele peronului monumental, în sărituri furioase, cei din jurul lui înţeleseră că monseniorul era în prada unuia din acele accese de mânie teribilă rare însemna întotdeauna vreo pedeapsă rapidă. Şi fiecare tremura pentru pielea sa.

Guise se închise în cabinetul său aruncând ordinul că nimeni să nu-l deranjeze. Sfârşi prin a se calma suficient pentru a putea raţiona. Şi începu să se gândească. Se gândi mult timp. Şi este de crezut că găsi o soluţie, căci îi reveni înfăţişarea surâzătoare.

Abia atunci îi chemă pe câţiva dintre apropiaţii săi care se grăbiră să alerge. Printre ei era şi Maulistrac. Guise le dădu instrucţiuni care se puteau rezuma la aceasta: să găsească, cu orice preţ, cât mai repede posibil, locul tainic şi de negăsit până acum unde ducesa se întâlnea cu Saint-Mégrin.

După ce a dat instrucţiunile, el comunică escortă şi anunţă că va pleca a doua zi, la prima oră, la moşia sa de la Nanteuil: eternul şi ca să spunem aşa clasicul şiretlic folosit de toţi soţii înşelaţi, dornici să-şi surprindă soţia, inspirându-i încredere în sine.

Într-adevăr, a doua zi dimineaţă, el plecă la drum însoţit de escorta sa.

Nu mai este nevoie să spunem că, dacă Guise avea spionii săi, ducesa îi avea pe ai ei. Ea fu deci anunţată că monseniorul plecase şi că luase drumul spre Compiegne.

Din nefericire, ceea ce aceşti spioni nu ştiau şi, în consecinţă, nu i-au putut spune, este că ducele, după ce a călărit o bună bucată de drum spre Compiegne, reintrase în Paris prin poarta Montmartre şi se stabilise la palatul Saint-Denis, la fratele său, cardinalul de Guise.

Ducesă, care se ştia supravegheată de aproape, îl anunţă pe Saint-Mégrin că se va găsi a doua zi, vineri, în mica lor casă.

Ea sosi la timp la întâlnire. Cum făcuse să-şi piardă urma? Nu contează. Ceea ce este sigur, ea reuşi să se descotorosească de supraveghetorii ei.

Primul ei cuvânt, despărţindu-se de buzele amantului a fost:

Ce aţi spune, frumosul meu iubit, dacă v-aş spune că, timp de opt zile, voi putea fi a voastră, toată?

În fiecare zi?

În fiecare zi.

Slavă Domnului! strigă Saint-Mégrin, încântat peste măsură, voi spune, frumoasa mea ducesă, că voi fi bărbatul cel mai fericit de pe pământ!

Ei bine! Fiţi fericit, spune ea râzând, căci aşa va fi.

Şi ea explică pe un ton indiferent:

Ducele a plecat, ieri dimineaţă, la moşia sa de la Nanteuil.

Orele trecură, pentru cei doi amanţi, ca un vis. Dar veni momentul despărţirii. Să fi fost un presentiment? Oricum, în momentul ultimului sărut, ducesă, cuprinsă de o teamă nelămurită, spuse:

Ar fi poate mai bine să nu ne vedem câtva timp.

Sunteţi crudă! strigă Saint-Mégrin pasionat, vreţi moartea mea?

Tăceţi, Paul! zise ea înfiorându-se. Asta pentru că mi-e teamă pentru viaţa voastră, de aceea am spus că ar fi mai prudent să ne abţinem.

Aş! strigă Saint-Mégrin, mi-ar place mai mult să mor dintr-o dată, de prea multă fericire, decât să mă sting încet de dorinţe neîmplinite.

Ea nu-şi dorea altceva decât să se lase convinsă. Promise să revină a doua zi şi zilele următoare, atâta timp cât ducele va lipsi.

Reveni, într-adevăr. Şi reuşi şi de această dată, să treacă prin ochiurile plasei întinse în jurul ei. Probabil că ar fi putut să evite mult timp pericolul, căci era abilă şi dragostea o făcea ingenioasă. Destinul lor va hotărî altfel.

Saint-Mégrin îşi conduse amantaa până în stradă. Schimbară ultima îmbrăţişare, îşi spuseră: pe mâine şi se despărţiră.

Nenorocirea a fost că, chiar în acest moment, doi bieţi nenorociţi, cărora ei nu le acordară atenţie, treceau prin faţa casei. Cei doi erau Trombafior şi nedespărţitul său Spartimosca.

După câţiva paşi, Trombafior se opri brusc şi strigă:

Dar… dar… această doamnă!… oh! Ai văzut-o pe această doamnă, Spartimosca? Pe această doamnă eu am recunoscut-o! Este ducesa de Guise…!

Ei bine? întrebă Spartimosca, neînţelegând.

Nu înţelegi, imbecilule? urlă Trombafior exasperat de această opacitate. O întâlneşti pe ducesa de Guise pe o stradă îndepărtată. O vezi îmbrăţişând un bărbat care nu este ducele, nobilul ei soţ! O auzi gângurind cu o voce pierdută: „Pe mâine!” Vezi că acest îndrăgostit nu este altul decât contele de Saint-Mégrin, un senior dintre cei mai bogaţi şi mai generoşi. Vezi şi auzi toate astea… şi nu înţelegi că a dat norocul peste noi?… Să alergăm, măgarule, ticălosule, minte-ngustă, să alergăm…!

Binecuvântată fie madona care ne-a îndrumat paşii pe această stradă! zise Spartimosca pe un ton convins. Să alergăm, Trombafior, să alergăm…!

Şi porniră. Un cavaler se opri înaintea lor spunând:

Un moment, vă rog, vitejii mei.

Vocea era aspră, tonul autoritar. Dar vocea era susţinută de un gest: o mână întinsă ţinea o pungă prin ochiurile căreia se vedea lucind aurul. Şi acest gest avea o forţă irezistibilă pentru ei care nu mai ştiau de mult timp cum arată o monedă de aur…

Ei rămaseră pe loc. Pungă dispăru cu o rapiditate fantastică. Şi amândoi înclinaţi, maturând solul cu penele pălăriei, surâzând larg:

La ordinele voastre, domnule. Gentilomul era Maulistrac, pe care fatalitatea îl adusese în momentul când, în euforia bucuriei lor, îşi făceau confidenţe cu voce,. Tare, uitând că erau pe stradă, că puteau fi auziţi. Maulistrac merse drept la ţintă. Şi, cu acelaşi ton autoritar:

Urmaţi-mă, spune el. Vă conduc la monseniorul duce de Guise.

Ei tresiră. Trombafior se sperie:

Pentru ce?

Maulistrac ridică din umeri şi spuse cu răceală:

Să mergem, nu faceţi pe catârii. Nu vă vreau răul. Dimpotrivă. Sunt bani de câştigat, mulţi bani. Ei bine! Vă spun: „Veniţi cu mine. Vă promit că monseniorul vă va da de zece ori mai mult decât domnul de Saint-Mégrin.” Cred că este de ajuns. Nu încercaţi să mă faceţi să cred că sunteţi voi oameni, să vă lăsaţi copleşiţi de scrupule.

La urma urmei, spune Trombafior, că banii vin de la soţ sau de la amant, puţin ne interesează.

Numai să intre în buzunarul nostru, fu de părere Spartimosca, râzând grosolan, un râs pe care el îl credea spiritual.

Şi Trombafior reluă hotărât:

Vă urmăm, domnule.

Capitolul XXIII Guise pregăteşte capcana.

Când Maulistrac se prezentă în faţa lui, Guise era într-o stare de furie care ajungea la delir. În jurul lui toţi tremurau, căci îl simţeau la capătul răbdării şi înţelegeau că

atunci când furia lui va izbucni, va lovi fără milă şi la întâmplare.

Maulistrac ştia asta mai bine ca oricine. De aceea, el binecuvânta întâmplarea care-l făcuse să-i întâlnească pe Trombafior şi Spartimosca. Este de la sine înţeles că el dorea să-şi atribuie întregul merit al descoperirii. Şi, pe drum, el se înţelesese cu cei doi derbedei care, în. Schimbul unei alte pungi garnisită copios pe care el le-o dădu, consimţiră la planul lui.

Monseniore, strigă el triumfător, intrând, s-a făcut, vizuina a fost descoperită…!

Pe bunul Dumnezeu, Maulistrac, era timpul. Începeam să mă întreb dacă eşti bun de ceva…!

Maulistrac, cu falsă modestie, povesti că a luat în serviciul său doi pungaşi pe care-i pusese să urmărească, nu pe ducesă, ci pe Saint-Mégrin, lucru la care nimeni nu se gândise. Şi că aceşti doi şnapani, de altfel foarte obişnuiţi în acest gen de treburi, reuşiseră în sfârşit să descopere ceea ce nimeni nu putuse găsi până acum. El îi adusese numai ca ducele să-i poată interoga şi să le dea recompensa pe care ei contau.

Să intre, porunci scurt Guise.

În mai puţin de un minut, conduşi de Maulistrac, Trombafior şi Spartimosca se frângeau în două într-unui dintre cele mai adânci saluturi. Guise, în faţa acestor mutre bune de spânzurătoare care reflectau josnicie, nu-şi putu ascunde dezgustul. El deschise un sipet de abanos, luă un săculeţ cu bani, îl lăsă să cadă şi, împingându-l cu piciorul spre ei, cu o voce care plesni la fel ca şi gestul:

Prindeţi! spune el.

Săculeţul conţinea o mică avere. Ei nu văzură decât asta. Se năpustiră asupra lui. Şi, orbiţi, plonjară din nou într-unui din saluturile lor ieşite din comun.

Vorbiţi, ordonă Guise.

Ei istorisiră adevărul. Numai că în loc să spună că întâmplarea făcuse totul, ei pretinseră că au acţionat după

instrucţiunile baronului de Maulistrac.

Când terminară, Guise se înfăşură în manta şi cu aceeaşi voce seacă:

Conduceţi-mă.

Şi lui Maulistrac:

Vino cu mine.

Ei sosiră. Cu nasul ascuns în gulerul mantalei, Guise studie locul.

El avu o scurtă convorbire pe şoptite cu cei doi ticăloşi. El le împărţi aur cu largheţe şi-i însărcina să racoleze zece indivizi gata la orice fărădelege ca şi ei, pe care urmau să-i aducă luni dimineaţa, la ora zece, într-un loc pe care îl desemnă.

Ei plecară pentru a îndeplini această misiune de încredere. Exultau de bucurie. Credeau că a dat norocul peste ei…

Dar, îndată ce întoarseră spatele, Guise, strângând braţul lui Maulistrac, pronunţă:

În încăierare, trebuie ca aceste două puşlamale să rămână morţi pe loc.

Înţeleg, făcu Maulistrac cu un zâmbet crud. Voi face eu asta.

A doua zi, care era duminică, Guise reveni la faţa locului însoţit numai de Maulistrac. Şi el putu să se asigure cu proprii săi ochi că cei pe care-i condamnase la moarte pentru că surprinseseră acest secret redutabil, nu minţiseră, nu se înşelaseră.

El plecă, însoţit în continuare de Maulistrac.

Dorea să urmeze itinerariul probabil al lui Saint-Mégrin, întorcându-se la Luvru de la mica sa casă. În drum, ei îl întâlniră pe Pompignan. Guise îi atinse braţul şi se lăsă recunoscut, recomandând discreţie. Guise, deşi preocupat, dedicându-se în întregime planurilor sale de răzbunare, fusese frapat de faţa pustiită a favoritului său.

Dar tu eşti într-adevăr bolnav, îi spune el în şoaptă.

Într-adevăr, monseniore, răspunse Pompignan pe acelaşi ton, trebuie că sunt serios bolnav pentru a-mi fi întrerupt serviciul pe lângă voi.

Iată că este inoportun, făcu Guise. Contam pe tine pentru… o expediţie pe care o pregătesc.

Dacă este vorba de o expediţie, spune el, monseniorul a făcut bine să conteze pe mine!… Ar fi trebuit să fiu în agonie pentru a nu fi prezent atunci când sunt lovituri de dat şi de primit în serviciul vostru.

Guise schiţă un surâs de satisfacţie şi porunci:

Urmează-mă.

Pompignan se supuse şi se plasă în tăcere alături de duce care se găsi în felul acesta încadrat de cei doi favoriţi ai săi. Fireşte, văzând precauţiile luate de duce pentru a nu fi recunoscut, făcu şi el ca ei şi-şi ridică gulerul mantalei peste faţă, cu toate că nu era la curent cu ceea ce se pregătea.

Guise merse în felul acesta până la Luvru. El nu intră acolo. Trecu lungind pasul şi mărindu-şi precauţiile. Ajunse la râu. Acolo se opri o secundă şi-i şopti câteva cuvinte lui Maulistrac, pe care-l avea la dreapta sa. Maulistrac răspunse printr-o simplă mişcare a capului care însemna că a înţeles şi se va supune.

Ducele se întoarse. Trecu din nou. Prin faţa Luvrului. Pe strada SaintHonoré, el se opri din nou şi, cu o privire circulară inspecta împrejurimile care, totuşi, îi erau cunoscute. Şi lovind pământul cu piciorul, adresându-se în continuare lui Maulistrac, şopti:

La ieşirea de la Luvru, el va veni direct aici. Este drumul pe care merge întotdeauna. Plecând de aici, el poate face mii de ocoluri în cursul cărora ne-ar putea scăpa. Va trebui deci să-l aşteptăm aici. Eu mă voi posta în acest loc. Tu, în colţul cheiului. Îndată ce-l vei vedea ieşind, îl vei urma, cu oamenii tăi. Va fi prins între două trupe. Numai dacă nu-şi pune aripi în această noapte, altfel va fi imposibil să scape.

Şi cum Pompignan, care auzise vag, avea o privire întrebătoare:

Maulistrac îţi va explica, spune ducele. Aici nu este nici timpul nici locul potrivit.

Şi continuă să-i dea instrucţiuni pe care Maulistrac le ascultă cu o atenţie susţinută. Pompignan vedea că va fi o expediţie de mare importanţă, deoarece ducele o pregătea el însuşi. Fără să se preocupe pentru a afla ce putea fi această expediţie, el îşi spunea că va şti să se aranjeze în aşa fel încât să-şi lase pielea acolo. Ceea ce va fi totuşi mai bine decât să recurgă la sinucidere.

Capitolul XXIV Concedierea.

Luându-şi toate măsurile, sigur că Saint-Mégrin nu va scăpa răzbunării sale, Guise nu ştia ce să facă pentru a scăpa de nerăbdarea care-l devora, îşi aminti atunci de prietenul său Sorrient?s. El nu-l revăzuse de când stătea ascuns pentru a lăsa tuturor să se creadă că era plecat din Paris. Şi luă drumul palatului acestuia, probabil cu intenţia de a i se destăinui şi de a-i demonstra că ducele de Guise nu era omul să tolereze ca cineva să-şi bată joc de el.

De această dată, Pompignan nu putu să se sustragă de a-l acompania. Probabil, de fapt, că era încântat de ocazia ce i se oferea.

El păru să se învioreze. Deschise ochii la ceea ce se petrecea în jurul lui. Pentru prima dată se întrebă ce expediţie pregătea Guise în secret. În fine, indiferenţa sa posomorâtă dispăru îndată ce puse piciorul în această locuinţă luxoasă unde trăia femeia adorată. Totodată, se trezi în el gelozia la gândul că trebuia să fie martor, încă o dată, la acele manevre curtenitoare care-l făceau să sufere îngrozitor.

Guise ţinea să-şi păstreze anonimatul. Pompignan fu acela care-l anunţă stăpânului casei. Ca toată lumea, Sorrient?s îl credea pe ducele de Guise plecat la moşiile sale. Sau cel puţin, se prefăcea că o crede. El se grăbi să-l primească pe vizitator şi pe însoţitorii săi.

Când se văzu în cabinetul lui Sorrient?s, la adăpost de orice indiscreţie, Guise îndepărtă mantaua şi se lăsă

recunoscut. Sorrient?s se prefăcu surprins. În sinea să îşi spunea:

„Desigur, gândeam eu bine că acest voiaj nu era decât o cursă!… Nu voi da o para pe viaţa ducesei şi a lui Saint-Mégrin!”

Ca şi doamna în gri, Sorrient?s era convins că Guise va lovi fără cruţare soţia adulteră şi pe amantul ei. Dar, acest gând, trebuie s-o credem, îi era neplăcut, căci el încrunta sprâncenele.

Cu toate acestea, el se grăbi să stea aproape de ilustrul său vizitator. Şi mai întâi el se scuză de a-l primi singur: ducesa de Sorrient?s şi sora sa Hermosa, printr-o întâmplare neplăcută, erau absente.

La un semn al lui Guise, Pompignan şi Maulistrac se retraseră, lăsându-i pe cei doi duci între patru ochi. Un lacheu îi conduse într-un mic salon destul de îndepărtat de cabinetul lui Sorrient?s şi-i lăsă singuri.

Maulistrac, care nu era un om prea vesel, care se bucură în sinea sa de tristeţea lui Pompignan, tristeţe pe care el o atribuia mâniei de a fi fost înlocuit în favorurile stăpânului, nu se grăbea să-l pună pe însoţitorul său la curent cu ceea ce se urzea.

Ei nu rămaseră împreună nici măcar un minut. Aproape imediat, acelaşi lacheu îl preveni pe Maulistrac că monseniorul voia să-l vadă. El îl urmă pe lacheu, mândru de importanţa sa, lăsându-l pe Pompignan cufundat în sumbrele sale reverii, pe care el îl credea doborât de această ultimă lovitură şi căreia, în realitate, nu-i acordase nici o atenţie…

Dar Sorrient?s minţise spunând că Jocelyne şi Hermosa nu erau la palat. Şi nu fusese Guise, nici Sorrient?s care trimisese să-l caute pe Maulistrac. Doamna în gri era aceea care dorise să-l îndepărteze un moment.

Îndată ce Maulistrac se îndepărtase, se deschise o uşă. Apăru o femeie. Era îmbrăcată în gri din cap până-n picioare. Avea pe deget acel rubin tăiat în formă de romb,

pe care-l cunoaştem. Ea intră cu un pas uşor, maiestuos. Figura sa avea o expresie de hotărâre foarte rece, neîndurătoare.

Pompignan îşi simţi inima sărind dezordonat în piept. El nu văzu că ea avea o înfăţişare de gheaţă. El se repezi întinzând mâinile rugătoare, gata să îngenuncheze şi cu o voce pasionată, care implora:

În fine, iată-vă!… V-aţi hotărât!… Credeam…

Nu putu spune mai mult. Pe un ton sec, cu o voce care biciuia, ea întrerupse:

Linişte, domnule! Ascultaţi ce am venit să vă spun: reproşând unei femei că aţi avut onoarea favorurilor sale, aţi comis o acţiune odioasă, josnică, răutăcioasă, care ar face să roşească pe cel mai abject bădăran… Graţie vouă, iată-mă dezonorată în ochii familiei mele… Şi îndrăzniţi să vă prezentaţi aici după această frumoasă ispravă! Nu vă voi permite să agravaţi răul pe care l-aţi făcut deja. Ştiţi că nu mai poate fi nimic comun între noi. Plecaţi, domnule şi evitaţi de acum înainte să mai apăreţi în această casă.

În faţa acestor cuvinte de o violenţă calculată cu răceală, Pompignan rămase prostit, sufocat. Şi cum ea îi întorcea spatele, fără a-i face măcar onoarea unui semn din cap, fără să prea ştie ce spune, el bâigui:

Este concedierea mea ceea ce-mi anunţaţi!

Ea întoarse încet capul şi aruncă pe deasupra umărului:

Cred că m-am exprimat limpede.

Aruncă asupra lui o privire încărcată cu o batjocură cumplită, ridică din umeri cu un dispreţ strivitor, avu un mic râs dispreţuitor, deschise uşa fără să se grăbească şi dispăru.

Pompignan nu-şi dădu seama că ea plecase. Efortul pe care-l făcuse pentru a rezista tentaţiei de a o sugruma fusese atât de formidabil încât tremura ca o frunză zgâlţâita de furtună. Atunci când deschise ochii, se trezi singur. Suspină răguşit, asemenea unui horcăit.

Ea mă alungă aşa cum nu se face unui jefuitor mârşav!... Ragastens a avut dreptate...!

Rămase un moment gânditor şi certându-se:

De această dată, totul este sfârşit! Nu am decât ceea ce merit!... Dar, mulţumesc lui Dumnezeu, Ragastens n-a murit... Şi Ragastens o va pedepsi pe ticăloasă după cum merită...!

Întoarcerea lui Maulistrac îl scoase din gândurile sale.

Aşadar, îi spune el, îmi veţi face şi mie cunoscut, în sfârşit, ce va fi această expediţie căreia monseniorul îi acordă o importanţă atât de mare încât îşi dă osteneala să o pregătească el însuşi?

Cum, se miră Maulistrac, n-aţi înţeles?

Spuneţi mai degrabă că n-am auzit nimic. Este mai exact.

Este vorba de a-i aplica lui Saint-Mégrin pedeapsa pe care o merită obrăznicia sa.

Altfel spus, în limbaj vulgar, Saint-Mégrin va fi asasinat, spune cu răceală Pompignan.

Aveţi un mod ciudat de exprimare, remarcă Maulistrac pe un ton înţepat.

Eu spun lucrurilor pe nume, replică Pompignan cu aceeaşi răceală. De fapt cuvintele contează puţin. Pedeapsă sau asasinat, eu sunt de partea asta. Este esenţialul pentru mine.

„Da, gândea el, voi fi de partea asta... Şi sper că Saint-Mégrin nu va uita promisiunea pe care ne-am făcut-o pentru situaţia că vom fi forţaţi să ne încăierăm din ordin şi va lovi drept în inimă."

Capitolul XXV Şi ducesa de Guise?

În timp ce doamna în gri, cu un cinism şi o brutalitate voite, îl concedia pe Pompignan, Guise îl puse la curent pe Sorrient?s cu măsurile pe care le luase pentru a se debarasa de Saint-Mégrin.

Sorrient?s îl ascultă cu atenţie. Când termină, el spune foarte convins:

Vă aprob.

Şi cum remarcase că vizitatorul său nu suflă o vorbă despre intenţiile sale în privinţa ducesei, el abordă acest subiect, adăugind cu o anumită ezitare:

Dar… ducesă? Ce consideraţi că veţi face?… Guise ezită şi el înainte de a răspunde. Şi hotărându-se deodată, el lovi cu putere mânerul pumnalului.

Asta este mai grav, spune el. Nu mă mai aprobaţi? întrebă Guise.

Nu.

De ce?

Dacă o loviţi pe ducesă, se va spune că era vinovată.

Pe sângele lui Cristos, mârâi Guise, n-aţi auzit când v-am spus că este vinovată?

Am auzit bine, monseniore. Pentru voi, pentru foarte puţini apropiaţi ce vă sunt devotaţi, ducesa poate fi vinovată. Dar, în ochii publicului, virtutea să mi poate, nu trebuie să fie pusă la îndoială.

Nu-mi pasă de public! bubui Guise exasperat.

Sorrient?s nu insistă deocamdată. Şi, schimbând brusc subiectul:

În timp ce voi vă ocupaţi cu răzbunarea onoarei voastre ultragiate, eu n-am stat degeaba.

Guise deveni imediat atent. Sorrient?s continuă:

Eu pregăteam evenimentele. Unul dintre aceste evenimente dintre cele mai însemnate şi care trebuie să aibă rezultate considerabile este pe cale să se producă… Peste puţin timp regele se va îmbolnăvi… Atât de grav încât, chiar de pe acum, pot să prezic că va muri într-o lună.

Sunteţi sigur?

Otrăvurile lui Pinacle nu iartă… Şi regele a băut una dintre aceste otrăvuri.

Părea atât de sigur pe el încât Guise îl admiră cu o spaimă confuză.

Peste o lună!… Un tron de înhăţat!… Şi ce tron! Cel mai frumos din toată creştinătatea…!

Nu depinde decât de voi să-l aveţi, monseniore. De altfel, acest tron nu vă revine de drept?… Cât despre mine, eu am luat măsuri şi pot să vă răspund că, dinspre partea aceasta, nu va avea loc nici un incident supărător. Dar, monseniore, ar fi timpul să luaţi măsurile necesare dacă nu vreţi să vă părăsească norocul.

Aşa voi face, spune cu ardoare Guise care uitase deocamdată de soţia sa şi de amantul ei. În câteva zile, voi convoca familia şi pe cei mai hotărâţi partizani ai mei pentru a discuta acest subiect important. Vă voi anunţa locul şi ziua când va avea loc această reuniune care nu va ajunge la nici un rezultat dacă nu veţi asista şi voi, marele nostru prieten.

Cât mai devreme, cu atât mai bine. Iertaţi-mă dacă insist, monseniore, dar timpul presează.

Fiţi liniştit, nu voi lăsa să-mi scape ocazia. El se înfăşură în manta şi se pregăti să iasă.

Dar dacă el uitase pentru moment de soţia sa, Sorrient?s avea motivele sale să n-o uite. El reluă deci conversaţia exact acolo de unde o făcuse să devieze:

Vă spuneam deci, monseniore, că într-o lună veţi fi regele Franţei. Mai mult decât orice, va fi necesar să contaţi pe această opinie publică ce trebuie să vă fie favorabilă.

Ei bine! făcu Guise frapat de această insistenţă.

Ei bine! Monseniore; vreţi deci că cei rău intenţionaţi să strige în gura mare că noul rege a fost un soţ atât de ultragiat încât a trebuit să-şi înjunghie cu propria sa mână soţia infidelă?

Poate că aveţi dreptate, făcu Guise. Dar în ceea ce-l priveşte pe Saint-Mégrin, aşa rămâne. Şi vă asigur că nici o putere omenească nu-l va putea scăpa de răzbunarea mea!

Sorrient?s se înclină reprimindu-şi un surâs. El îl cunoştea bine pe duce, căci gândea în sinea lui:

„Bun. EL n-o va lovi pe ducesă. Este tot ce doream.”

Guise, ţinând mai mult ca niciodată la anonimatul său, Sorrient?s se mulţumi să-l conducă până la peron, fără

onorurile obişnuite.

Când reveni în cabinetul său, o găsi acolo pe doamna în gri care-l aştepta.

Ei bine? întrebă ea cu un interes ce dovedea importanţa pe care o acorda acestei chestiuni, ce spune monseniorul?

Spune că Saint-Mégrin va fi mort mâine.

Ce-mi pasă mie de Saint-Mégrin! Eu de ducesă vă întreb. Ştiţi bine asta.

Ducesa va avea soarta amantului ei.

El minţea cu atâta siguranţă încât ea nu bănui nimic. Se retrase gândind:

„Într-o lună, voi fi soţia lui Guise… şi regina Franţei!”

El, cu un surâs ironic, îşi spunea:

„Nu chiar mâine te vei căsători cu Guise!”

Capitolul XXVI 21 iulie.

Escortat tot timpul de Pompignan şi de Maulistrac, Guise luă bacul de la Luvru care-l trecu pe celălalt mal. Şi merse în strada Saint-Andre-des-Arts, la palatul Saint-Denis unde locuia fratele său, cardinalul de Guise. Acolo îşi petrecu noaptea.

A doua zi, în cursul după-amiezii, el sosea la oră pe care o fixase, în strada SaintHonoré, chiar în locul pe care-l stabilise.

În jurul lui, în mici grupuri de doi sau trei, ţinându-se de braţ, asasinii, vreo douăzeci la număr, mergeau într-o parte şi-n alta, vorbind tare, râzând în hohote. Erau aici ca la o partidă de plăcere.

Pompignan era şi el acolo. Solicitase onoarea de a conduce banda. Avea pentru asta motivele sale.

La capătul străzii l’Austruce, masaţi în spatele turnului Coin, care-i ascundea, era o duzină de bărbaţi cu mutre îngrozitoare de fiare în libertate, parcă anume pentru a te îngheţa de spaimă.

Aceştia erau tâlharii racolaţi de Trombafior şi Spartimosca.

Adevăratul şef era Maulistrac care supraveghea totul şi în mod deosebit pe Trombafior şi Spartimosca. Ca şi Pompignan la celălalt capăt al străzii, stătea singur la intrarea în aceată stradă. El supraveghea poarta Luvrului, care era aproape. Poarta pe unde trebuia să iasă Saint-Mégrin.

Saint-Mégrin apăru.

Maulistrac îl observase. Cu voce joasă, el comandă:

Atenţie!

Îndată ce văzu că Saint-Mégrin se întorcea la stânga, el comandă pe acelaşi ton:

La drum!

Bandă se puse în mişcare. Nu în grup compact, ci unul câte unul, în linişte, având aerul unor oameni care se plimbă şi care nu se cunosc unii cu alţii. Ei cunoşteau manevră care constă în a prinde vânatul între două focuri.

De cealaltă parte a străzii SaintHonore, Pompignan îl recunoscuse pe Saint-Mégrin care înainta fără să se grăbească. Ca şi Maulistrac, el avertiză:

Atenţie, domnilor, iată-l!

În felul acesta, Saint-Mégrin se găsea prins din toate părţile: dacă se întorcea la stânga, dădea peste primul grup; dacă se întorcea la dreapta, se găsea în faţa lui Pompignan şi a celui de-al doilea grup care opera sub ochiul lui Guise, mereu nemişcat în locul pe care-l alesese. Dacă ar fi vrut să se întoarcă pe unde venise, s-ar fi ciocnit de Maulistrac şi de tâlharii lui.

Saint-Mégrin sosi în strada SaintHonoré. El se găsi în faţa lui Pompignan. Îi întinse mâna surâzând. Pompignan scoase sabia din teacă fără să se grăbească şi, foarte calm, avertiză:

Conte, trebuie să ne ucidem din ordin. Este momentul să vă amintiţi promisiunea pe care ne-am făcut-o de a ţinti drept în inimă.

Şi el trecu în gardă cu atât a uşurinţă de parcă s-ar fi aflat pe planşele sălii de arme.

În timp ce-i vorbea, Saint-Mégrin privea în jurul lui. El nu văzu decât ceea ce avea înaintea lui, dar asta îi ajunse pentru a înţelege, cu atât mai bine cu cât îl ghici fără dificultate pe Guise în acea statuie întunecată, drapată în cutele rigide ale mantalei.

În acelaşi timp, el avu pumnalul şi spada în mână.

Între Pompignan şi Saint-Mégrin ciocnirea armelor a fost de o rapiditate extraordinară, îndată ce armele se angajară, Pompignan strigă:

Drept în inimă, Saint-Mégrin!

Drept în inimă, Pompignan! răspunse Saint-Mégrin.

Şi el fanda cu o lovitură fulgerătoare.

Pompignan văzu lovitura venind. Pentru un scrimer de forţa să n-ar fi fost decât un joc s-o pareze. Dar el nu numai că nu căută să pareze, dar îşi îndepărtă spada şi întinse pieptul. Atins în inimă, Pompignan căzu grămadă.

Totul nu durase mai mult de câteva secunde. Două sau trei secunde de ezitare urmară după această moarte tragică. Saint-Mégrin profită de asta pentru a-şi provoca duşmanul, strigând cu voce tunătoare:

Guise, ieşi la lumină, laşule, fricosule, mişelule!… Vino să te măsori cu mine, dacă ai curaj!… Dar tu nu îndrăzneşti. Tu nu ştii să mânuieşti decât cuţitul, arma asasinilor…!

Urlete sălbatice, răcnete de moarte, ameninţări îngrozitoare, insulte colosale, înjurături intraductibile izbucniră într-un cor înspăimântător şi-i acoperiră vocea. Şi cele două bande: cea pe care Saint-Mégrin o avea în faţa lui şi cea pe care o avea în spate, se năpustiră în acelaşi timp.

În acest timp, banda lui Trombafior se apropia de strada SaintHonoré. Aceste puşlamale auziseră strigătele scoase de confraţii lor. Ei înţeleseseră că vânatul se lupta cu haita. Trebuie să se grăbească dacă voiau să participe la această strălucită ispravă. Ei îşi scoaseră cuţitele şi porniră în fugă, unindu-şi urletele cu acele ale celor două bande, care, reunite într-una singură, se luptau deja.

Nefericitul Spartimosca era departe de a bănui că moartea, sub înfăţişarea lui Maulistrac, mergea în urma sa.

Maulistrac, într-adevăr, se strecurase în spatele celor doi borfaşi. Avea pumnalul în mână şi-i mânca din ochi cu un surâs sinistru. El ridică braţul şi-l repezi cu un gest fulgerător.

Atins între umeri, Spartimosca se prăbuşi cu faţa la pământ.

Maulistrac ridică braţul a doua oară şi împlânta pumnalul roşu de sânge, până la mâner, între umerii lui Trombafior.

Numai că Trombafior avu o tresărire teribilă şi se întoarse urlând:

Ah! Trădătorule, m-ai. Omorât…!

Şi în acelaşi timp, la rândul său, cu o mişcare fulgerătoare, repezi pumnalul în gâtul lui Maulistrac care cu siguranţă nu prevăzuse această ripostă mortală.

După ce lovi, Trombafior căzu pe spate. În acelaşi timp, Maulistrac se prăbuşi peste el. El nu se va mai ridica.

Saint-Mégrin, în ciuda înfăţişării sale efeminate, era viteaz. Cu o săritură uluitoare, el se rezemă de o casă pentru a se feri cel puţin să fie atacat pe la spate. Şi el lansă această ameninţare la adresa lui Guise, mereu ţeapăn, nemişcat în colţul unde se afla, cu ochii scânteietori, părând o statuie a răzbunării:

Guise, vei cădea, ca şi mine, sub cuţitele asasinilor…!

După aceste cuvinte profetice, el nu mai scoase o vorbă Şi făcea faţă cu dinţii strânşi, lovind mai adesea decât se ferea. Şi surâdea cu un surâs teribil de fiecare dată când vedea căzând câte unul din asasinii săi.

El nu întârzie să cadă, la rândul lui. Dar vigoarea rezistenţei sale exasperase furia agresorilor săi care continuară să lovească fără milă. Chiar şi atunci când el nu mai dădu semn de viaţă.

Nefericitul Saint-Mégrin fu ciuruit cu lovituri de pumnal. Cronicarii timpului spun că primise peste treizeci de lovituri, dar el nu muri decât a doua zi.

Guise îl crezu mort pe loc. Când se plictisi văzând lovindu-se în cel pe care-l credea un cadavru, el plecă furios, ca şi cum mai era încă însetat de sânge.

În acest timp, ducesa îşi aştepta amantul în acel luxos cuib de dragoste pe care el îl amenajase pentru ea. Neliniştea o copleşea, o nelinişte foarte vie care se prefăcu repede în spaimă.

Când ajunsese la disperare, auzi poarta izbindu-se. Ea scoase un strigăt de bucurie:

El este!

Cu mâna sa albă, ea deschidea amantului. Dar cel care intră fu soţul. Mai întâi ea nu-l recunoscu. Şi cu o voce care tremura, ea pronunţă:

Iată-vă, în fine! Mueram de nelinişte!… Ea nu putu spune mai mult: Guise, cu un gest violent, îndepărtă mantaua şi ea îl recunoscu. Cuvintele îi îngheţară pe buze şi rămase ţintuită locului, incapabilă să schiţeze un gest, nici măcar pentru a-şi salva viaţa.

El se înclină în faţa ei cu o sumbră ironie şi cu o voce de gheaţă:

Nu vă mai aşteptaţi amantul, doamnă, spuse el. El nu va veni… El nu va mai veni niciodată… L-am omorât.

Ridică gulerul mantalei peste faţă, îi întoarse spatele şi ieşi fără să-i mai acorde vreo atenţie.

Ducesa scoase un geamăt înăbuşit şi căzu fără cunoştinţă pe podea.

Trebuie să adăugăm, înainte de a încheia acest capitol, că, atunci când oamenii lui Guise îşi adunară răniţii, nu găsiră decât trei cadavre: cele ale lui Pompignan, Maulistrac şi Spartimosca. Cât despre Trombafior se constată că dispăruse. Dar cum el nu făcea parte djn casa ducelui, cum nu era cunoscut, nimeni nu remarcă această misterioasă dispariţie.

Capitolul XXVII După asasinat.

Ducesa de Guise se trezi din leşin. Pe jumătate nebună de disperare, ea fugi, se târî cu greutate până la litieră şi se

întoarse la palat. Până acum nu se gândise decât la iubitul asasinat mişeleşte. Ajunsă acasă începu să tremure pentru soarta ei. Şi îşi puse această întrebare plină de ameninţări subînţelese:

„Ce va face cu mine, monseniorul, soţul meu?”

Ea se închise în camera ei, pretextând că este bolnavă şi în realitate chiar era, atât de dură fusese încercarea prin care trecuse şi interzise oricui să intre la ea. Chiar monseniorului, dacă ar fi venit. Guise nu veni decât a doua zi dimineaţă. Şi ea trebui să-l primească.

Guise se arătă bine dispus, curtenitor, galant, în întregime încântător. Ea îl cunoştea bine, simţi că lucrurile nu vor merge mai departe, că n-avea de ce să se teamă. Va scăpa cel mult cu un scurt exil la una dintre moşii. Şi respiră uşurată.

Doamnă, spune el foarte politicos, a trebuit să pedepsesc după cum se cuvenea insolenţa lui Saint-Mégrin care-şi permitea să vă compromită. Cred că nu este nevoie să vă spun că nu m-am îndoit niciodată de virtutea voastră.

Ea deschise ochii mari de uimire, întrebându-se dacă ironiza sau nu. Părea foarte serios. Cu aceeaşi seriozitate calmă, el continuă:

Vă rog să nu rămâneţi închisă… să primiţi… să vă arătaţi în oraş… cu acea înfăţişare nepăsătoare şi veselă care vă este cunoscută şi care vă face atât de seducătoare… Pentru ca să demonstraţi şi celor mai rău intenţionaţi că nu încercaţi nici o tristeţe privind sfârşitul nefericit al lui Saint-Mégrin… care n-a avut decât ce a meritat.

Biata ducesă închise ochii, făcu un efort supraomenesc să-şi înăbuşe lacrimile gata să ţâşnească.

Bine, voi executa ordinele voastre, monseniore.

Sunteţi fermecătoare. Mă aşteptam la asta.

Sigur că-i va urma ordinele întocmai, Guise se retrase. Îndreptându-se spre apartamentele sale, cu un surâs răutăcios pe buze, el îşi spunea:

„Sorrient?s avea dreptate: cel mai bun mijloc de a închide gura răuvoitorilor, este de a le arăta că suntem mai uniţi ca niciodată, ducesa şi eu… Dovadă că ea este ireproşabilă… Mai târziu… când voi fi rege… ne vom regla conturile!”

Moartea lui Saint-Mégrin făcu mare vâlvă. La curte, ca şi în oraş, a doua zi, nu se discuta decât despre acest eveniment. Toţi erau unanimi în a-l desemna pe Guise drept autor. Se aştepta cu curiozitate ce va face regele. Regele îşi plânse prietenul şi-i făcu funeralii magnifice. Asta a fost tot.

A doua zi, la palatul Sorrient?s, doamna în gri află evenimentul. Prima dată se interesă despre ducesă. N-au putut s-o informeze asupra acestui punct capital pentru ea.

Ea construi planuri, se gândi, calculă, combină, îndelung, minuţios. Şi când puse totul la punct în mintea ei, se văzu atât de sigură de succesul maşinaţiilor sale ascunse încât, redresată într-o atitudine de putere şi orgoliu, strigă:

Într-o lună, voi fi regina Franţei…!

Exact în acest moment se anunţă ducesa de Guise.

A fost pentru ea ca o lovitură de măciucă. I se părea că totul se prăbuşea în jurul ei. Lovitura era atât de dură, atât de neprevăzută, încât îşi închipui că n-a auzit bine, că nu putea fi ducesă.

Totuşi, era chiar ea. Intră vioaie, graţioasă, râzând larg, jucând cu o artă desăvârşita dureroasa comedie care-i fusese impusă de către temutul ei soţ.

Comediană la fel de desăvârşită, doamna în gri, care-şi revenise pe loc, o primi cu manifestări de cea mai mare prietenie. De altfel, vizita fu scurtă, ducesa de Guise, respectând cu stricteţe ordinele ducelui, se retrase după câteva minute pentru a merge într-o altă vizită.

Doamna în gri îşi redresa capul pe care-l ţinuse aplecat, o licărire cumplită se aprinse în admirabilii săi ochi negri şi cu un gest rece, de hotărâre implacabilă:

„Ei bine! Fie, voi lua totul de la capăt până când voi reuşi…!”.

O dată luată această hotărâre, ea adăugă în sinea ei:

„Să ne ocupăm deocamdată de ceea ce este mai urgent. A sosit timpul să se termine cu Rolande.”

Capitolul XXVIII Otrava lui Pinacle.

Câteva ore mai târziu, la Luvru, Pinacle primea unul din acele bilete misterioase care nu puteau compromite nici pe cel care le trimitea nici pe cel care le primea întrucât ele nu conţineau nici un cuvânt. Din modul în care acest bilet era împăturit, el înţelese semnificaţia ordinului care i se adresa.

El scotoci în dulapul său de fier şi, din acea cutiuţă, luă un flacon minuscul pe care-l puse în buzunar.

Cu flaconul în buzunar, Pinacle se îndreptă spre palatul Sorrient?s unde fu primit de doamna în gri.

Iată-l, spune Pinacle, înmânându-i flaconul.

Care sunt efectele acestei otrăvi?

Depinde, doamnă. Depinde de doză şi de constituţia celei care o ia. Am încercat această otravă pe un câine şi pe o găină. În doze egale, câinele a murit după o oră. Găina n-a rezistat mai mult de un sfert de oră. Daţi unui om un sfert din acest flacon: el va muri după o săptămână jumătate: nu va dura decât trei sau patru zile. Faceţi să-l ia pe tot: el va cădea fulgerat după două ore. Şi asta fără să resimtă nici o indispoziţie.

În acest caz, spune ea, Rolande va trebui să ia tot conţinutul flaconului.

El se înclină indiferent.

Casa este pregătită? întrebă ea după o scurtă tăcere.

Dacă doriţi, puteţi merge acolo chiar de azi doamnă.

Ea încheie pe un ton hotărât:

Voi merge acolo imediat.

Şi ea îl concedie cu un surâs de trufaşă bunăvoinţă:

Duceţi-vă, Pinacle şi fiţi pregătit, căci ne vom atinge scopul.

El se înclină adânc şi ieşi.

După mai puţin de o oră, o litieră fără emblemă, escortată de doi lachei fără livrea, străbătea poarta Temple, trecea prin faţa bastionului şi, prin suburbie, se îndrepta spre

micul cătun Courtille situat la baza dealului Belleville. În această litieră, întinsă indolent pe pernele de catifea, înfăşurată în pelerină sa cafeniu-închis, doamna în gri cugeta jucându-se cu rubinul în formă de romb pe care-l avea pe deget.

La o sută de stânjeni în urmă, fără altă escortă decât rândaşul care conducea catârcile, o altă litieră o urmă pe prima, ţinându-se cu prudenţă în afara razei vizuale. În interior se găsea cealaltă doamnă în gri. Ca şi sora sa, era înfăşurată într-o pelerină cafeniu-închis şi purta pe deget un rubin tăiat în formă de romb.

În dimineaţa acestei zile în care am văzut litierele celor două doamne în gri, una urmând-o pe cealaltă şi părând s-o supravegheze, luând drumul spre Courtille, mama Jacqueline, bucătăreasa angajată de Ragastens în serviciul Rolandei, ţărancă, femeie energică atingând cincizeci de ani, ieşi după provizii. Prin Grand Rue ea se îndreptă spre satul Belleville.

La intrarea grădiniţei care preceda o casă de modestă condiţie, doamna în gri părea să respire aerul dimineţii, prefăcându-se că îngrijeşte florile, în realitate, ea o pândea pe mama Jacqueline care, ea o ştia, trebuia să treacă prin faţa casei sale.

Bucătăreasa apăru. Doamna în gri ieşi în stradă. Atunci când bucătăreasa ajunse în faţa ei, pe acel ton de autoritate irezistibilă pe care ştia atât de bine să-l folosească:

Urmaţi-mă, femeie de treabă, spune doamna în gri.

Scuzaţi-mă, doamnă, spune ea făcând o reverenţă, dar nu am timp.

Doamna în gri o apucă de braţ şi cu aceeaşi irezistibilă autoritate:

Urmaţi-mă, vă spun. Nu veţi regreta. Şi nu vă voi reţine mult timp.

De această dată mama Jacqueline nu mai îndrăzni să refuze şi o urmă pe cea care îi vorbea pe acel ton poruncitor.

Când se găsiră singure într-o cameră sumar mobilată, doamna în gri întrebă brusc:

Spuneţi-mi, mamă Jacqueline, cât v-ar trebui pentru a avea o casă mică, ca aceasta, cu o grădină în faţă, ca aceasta, o livadă frumoasă şi un teren în spate, câteva găini, o vacă bună şi un măgar pentru a vă duce legumele şi ouăle la piaţă?

Cinci mii de livre, poate! lăsă timid să-i scape mama Jacqueline.

Doamna în gri deschise un cufăr, luă de acolo un săculeţ pe care-l puse pe masă, în faţa bucătăresei, spunând:

Iată aici dublu. Puteţi verifica, sunt aici zece mii de livre, în aur bun, sunător şi cu greutatea cuvenită. Luaţi-i, sunt ai voştri.

Zece mii de livre!... mie... visez! Sau mai degrabă, vă bateţi joc de mine!... Şi asta nu e bine, doamnă, de...

Nu-mi bat joc de voi, întrerupse grav doamna în gri. Vă dăruiesc aceste zece mii de livre. Dovada este că, vedeţi, pun acest săculeţ în coşul vostru.

Ce aşteptaţi, deci, de la mine?

Vă voi spune, făcu încet doamna în gri ţinând-o sub focul privirii sale.

Ea scoase din sin micul flacon pe care i-l dăduse Pinacle în ajun şi i-l arătă spunând:

Goliţi conţinutul acestui flacon în paharul cu lapte pe care îl serviţi stăpânei voastre, în fiecare dimineaţă, când veţi reveni de la piaţă.

Şi îmi daţi pentru asta zece mii de livre! exclamă mama Jacqueline, privind lung flaconul cu un ochi bănuitor.

Pentru asta, da.

Cu un suspin dureros de regret, mama Jacqueline luă săculeţul, îl puse pe masă şi, fără să se supere, fără să se revolte, nici să se tulbure, cu simplitate:

Adresaţi-vă altcuiva, doamnă. Mama Jacqueline nu este o otrăvitoare.

Spunând asta, ea apucă cele două coşuri, îşi făcu reverenţa şi se îndreptă spre uşă.

Doamna în gri o opri şi, cu un mârâit furios:

Prostănacă ticăloasă! Cine ţi-a permis să presupui că este vorba de otravă? Drept cine mă iei? Nu este vorba de otravă. Este un somnifer, înţelegi? Nu. Nu ştii ce este un somnifer?... Ei bine! Este pentru a o adormi pe stăpâna ta. Pentru a o adormi, auzi, nu pentru a o omorî!

Dacă aş fi sigură! murmură mama Jacqueline tulburată.

Nu te mai opune, insistă doamna în gri care redeveni poruncitoare. Ia-l, îţi spun.

Dacă aş putea fi sigură!... Juraţi-mi pe partea voastră de paradis că nu este otravă.

Ţi-o jur, pe partea mea de paradis.

Mama Jacqueline avu o ultimă ezitare şi definitiv învinsă:

Ei bine!... daţi-mi flaconul!

Doamna în gri îi dădu flaconul, instrucţiuni şi sfaturi asupra modului cel mai sigur de a le pune în aplicare. Mama Jacqueline ascultă cu atenţie, promise să urmeze sfaturile şi vru să fugă. Ea o opri din nou şi, cu un surâs subtil:

Dacă nu te vei supune imediat, la întoarcerea acasă, eu voi afla... Atunci, poţi să-ţi încredinţezi sufletul lui Dumnezeu, căci îţi va suna ceasul.

Acestea fuseseră spuse pe un astfel de ton încât bucătăreasa înţelese că cea care vorbea astfel nu făcea ameninţări în zadar. Şi, cutremurându-se din creştet până-n tălpi:

Fiţi liniştită spune ea, voi face cinstit ceea ce ne-am înţeles, deoarece sunt plătită înainte.

Şi se retrase ca o hoaţă. Singură, doamna în gri, cu un surâs triumfător, pronunţă:

De această dată, Rolande nu mă va mai deranja.

În această dimineaţă, mama Jacqueline îşi rezolvă cursele cu o iuţeală uimitoare şi se grăbi să se întoarcă acasă.

În acest timp, cealaltă doamnă în gri, înfăşurată din cap până-n picioare în pelerină sa, sosi la micul dejun. Ea lovi puternic în poartă.

Bătu din nou, insistent. În acelaşi timp, striga din toate puterile:

În numele cerului, deschideţi, dacă vreţi să evitaţi o nenorocire ireparabilă!… Deschideţi, deschideţi, este vorba de viaţa Rolandei, aveţi milă…!

Rolande recunoscu vocea. Ea nu ezită:

Deschide, Marasquin, spune ea cu o voce melodioasă, dar fermă.

Doamnă! Încercă să protesteze Marasquin.

Deschide, repetă Rolande cu acelaşi calm care nu admitea replică.

Marasquin se supuse mormăind.

Doamna în gri se repezi în trombă spre Rolande. Masa era aşezată sub o boltă înfloritâ. Pe faţa de masă albă erau patru boluri fine din faianţă decorată, pline cu lapte gras, o frumoasă turtiţă de unt, mici pâini aurii. Spre această masă se repezi doamna în gri. Dintr-o privire ea văzu că holurile erau încă pline. Ea gâfâi:

Mulţumesc lui Dumnezeu, sosesc la timp! Şi, întorcându-se spre Rolande, mai mult miratâ decât speriatâ:

Nu beţi, Rolande, este otravă!… Goniţi, goniţi imediat bucătăreasa. Este o ticăloasă!… Ea este aceea care a vărsat otrava în laptele vostru.

Rolande nu se mişcase. O privea pe doamna în gri cu o expresie de neîncredere.

Voi nu mă credeţi, Rolande? Chemaţi bucătăreasa, chemaţi-o aici şi veţi vedea.

Mamă Jacqueline, chemă Rolande.

Fără grabă, foarte palidă şi foarte tulburată, bucătăreasa veni. Ea o recunoscu pe doamna în gri şi deschise ochii mari de uimire şi groază. Foarte calmă, doamna în gri o întrebă:

Te-ai supus, ai vărsat licoarea pe care ţi-am dat-o? Da? În care bol?

În acesta, arătă bucătăreasa bolul Rolandei.

Vedeţi? întrebă Doamna în gri adresându-se Rolandei.

Cum, făcu Rolande, aţi vrut să mă otrăviţi, mamă Jacqueline?… Ce să fac cu voi?

Bucătăreasa sări şi reproşa violent:

Era deci otravă?… Mi-a ţi jurat pe partea voastră de paradis că nu era decât un şi… un so… în fine ceva, o licoare care adoarme!

O licoare care adoarme pentru totdeauna, vai! murmură trist doamna în gri.

Cu toate acestea, Rolande rămânea neîncrezătoare. Doamna în gri o văzu. Ea clătină îndurerată din cap. Căută un mijloc s-o convingă.

Găini ciuguleau în libertate, obişnuite şi deloc speriate cum se întâmpla întotdeauna când animalele sunt tratate cu blândeţe. Doamna în gri le văzu, se aplecă şi apucă una din aceste găini care se culcă pentru a se lăsa prinsă. Ea îi turnă în cioc puţin din laptele aflat în bolul Rolandei şi o aşeză pe pământ spunând:

Într-un sfert de oră, acesta biată pasăre va muri. Atunci vă veţi convinge. Dumnezeu să vă păzească, verişoară.

Ea făcu un semn lui Marasquin care se grăbi să-i deschidă şi dispăru, lăsându-le pe tinerele femei încremenite în jurul mesei.

În timp ce Rolande rămânea nemişcată, adâncită în gânduri, Bergamote merse să mulgă vaca, aduse alte ceşti în care puse laptele cald încă şi o atinse respectuos cu vârful degetelor pe Rolande, care reveni la realitate:

Să dejunăm doamnă, spune ea. Noi eram suita voastră. Vom fi servantele voastre, iar eu mă voi ocupa de bucătărie. Şi veţi vedea că mă pricep destul de bine. Dar trebuie să nu mai fie nici o persoană suspectă în jurul vostru.

Marasquin aprobă zgomotos. Şi întorcându-se spre mama Jacqueline, distrusă, el strigă:

Afară, căţea, afară de aici!… Fă-ţi bagajele şi şterge-o. Altfel nu răspund de pielea ta.

Bucătăreasa nu aşteptă să i se spună de două ori îşi făcu repede bagajul. Tnainte de a se îndepărta; umilă şi pocăită:

Pentru mântuirea mea veşnică, doamnă, vă jur că n-am ştiut că era otravă…!

Evident, ea era sinceră.

Vă cred, spune Rolande cu blândeţe. Mergeţi în pace, biată femeie. Nu cer nimic de la voi.

Găina fugise cotcodăcind şi scuturându-se. Era supravegheată cu atenţie. Trecu un sfert de oră. Apoi o oră, apoi două… Găina se ducea şi venea, ciugulind, scormonind, râcâind împreună cu suratele ei. Nu numai că nu murise, dar nici măcar nu părea să aibă intenţia să răposeze atât de devreme.

„Ciudat, îşi spunea gânditoare Rolande. Nu era otravă în lapte. Atunci, ce înseamnă această comedie?… Ce ameninţare necunoscută se ascunde sub această intervenţie…?”

Şi Marasquin, îngrijorat, îi spunea lui Milord Gendarme:

Să deschidem ochii, cumetre. E ceva necurat la mijloc… Să deschidem ochii.

Şi Milord Gendarme, fără să înţeleagă, dar foarte convins, rostogolind îngrozitor ochii, repeta:

Să deschidem ochii!

Capitolul XXIX O aventură a lui Polo.

Este evident că găina nu putea fi otrăvită, deoarece al doilea Pinacle se străduise să înlocuiască otrăvurile adevăratului Pinacle cu apă limpede sau uşor colorată în aceeaşi nuanţă cu a lichidului înlocuit. Dar Pinacle şi cele două doamne în gri nu cunoşteau acest amănunt esenţial. Prima doamnă în gri crezu deci că, dacă Rolande nu murise, era pentru că sora sa intervenise la timp ca s-o împiedice să bea. Deci ei îi atribuia acest eşec, împotriva ei se dezlănţui furia sa.

„Ea ne va distruge! îşi spuse ea cu mânie. Ah! Dacă nu era sora mea, dacă n-aş iubi-o aşa cum o iubesc, mă debarasam repede de ea!”

Un moment ea se pierdu în gânduri de omor. Trebuie că afecţiunea pentru sora sa era profundă, căci ea le respinse spunând:

S-o lovesc pe ea, sora mea!… Nu, n-aş putea. Cu toate acestea, nu vreau ca ea să ne aducă la ruină, să ne piardă pe toţi. Nu trebuie să-i fac rău. Dar pot şi vreau s-o fac incapabilă să ne facă rău.

Luând această hotărâre, ea îşi căută sora, fără îndoială cu intenţia de a o păzi încuind-o în palatul Sorrient?s în timp ce ea acţiona. Căci ea nu renunţase s-o lovească pe Rolande. Dar cealată doamnă în gri se dovedi un adversar redutabil, demnă de a se măsura cu ea: ea scăpă tuturor căutărilor, ea rămase de negăsit.

Doamna în gri nu persevera s-o caute. Era sigură c-o poate învinge pe sora sa. Numai că planurile sale erau în întregime răvăşite. Ea nu se tulbură peste măsură. Se înarma cu un mic pumnal pe care-l ascunse la sân, spunând cu o hotărâre rece:

Deoarece nu este altă cale, o voi lovi pe Rolande eu însumi, cu propria mea mână!

Şi fără să piardă o secundă, începu să gândească. S-o lovească pe Rolande, era bine. Dar cum? Rolande nu ieşea niciodată. Cât despre a pătrunde în casă, nici nu putea fi vorba. De altfel, ea ştia că ar fi fost degeaba: Rolande era bine păzită. Trebuia deci determinată mai întâi să iasă şi apoi să fie îndepărtaţi oamenii săi. În asta consta dificultatea. Trebuie să credem că totuşi ea sfârşi prin a găsi o cale, căci un surâs triumfător trecu pe buzele sale.

La două zile după tentativa de otrăvire, Bergamote porni cu Fringo şi Polo care ţopăia şi-i sărea până la bot. Bergamote urma Stradă Mare care, mai bine spus, era mai degrabă un drum mărginit de case destul de rare, toate înconjurate de grădini. Ea trebuia neapărat să ajungă la casa pe care doamna în gri i-o dăruise mamei Jacqueline.

Or, în această zi, trecând prin faţa acestei case, Polo rămase înmărmurit în faţa porţii din grilaj de şipci

despărţită la mijloc de un gard de păducel şi de şoc. El mirosi aerul agitând ciotul său de coadă cu frenezie: el simţise că în casă era o căţeluşă. Instinctele sale de aventurier se declanşară imediat. Din moment ce acolo era o căţeluşă era de la sine înţeles că trebuia să pătrundă în această casă pentru a-şi prezenta omagiile cui se cuvine.

El împinse poarta cu laba. Ea rezistă. El nu se încăpăţâna, ştia foarte bine că în interior trebuia să fie o mică bară de metal care împiedica s-o deschidă din exterior. Atunci el reveni în faţa porţii, latră şi întinse urechea.

Nu aşteptă mult timp. O femeie apăru în grădină. Era doamna în gri. Căţeluşa veni la ea şi-i făcu tot felul de atenţii. Doamna se aplecă şi o mângâie. Ea se îndreptă spre poartă şi o deschise.

Şi, în această seară, pentru prima dată, Polo nu se întoarse acasă la ora cinei. Asta o contrarie pe Rolande, dar n-o nelinişti: ştia că este în stare să se apere şi se gândi că el va reveni a doua zi.

Dar a doua zi, Polo nu apăru.

Veni seara, neliniştea Rolandei crescând: în mod sigur, câinele ei păţise ceva. Şi deodată ea auzi un urlet prelung de animal înjunghiat şi recunoscu timbrul lui Polo. Scoasă din minţi, ea strigă:

Marasquin, Bergamote, veniţi repede, toţi, îl omoară pe sărmanul meu Polo…!

Şi fără să aştepte, uitând că mii de pericole necunoscute o ameninţau pe ea însăşi, ea se repezi înspre partea de unde venise urletul zburând în ajutorul câinelui său. La chemarea ei, toată lumea alergase, în frunte cu Marasquin şi Milord Gendarme. Am spus că se lăsase noaptea. Ei zăriră o umbră care alerga pe drum, la dreapta. Crezură că era stăpâna lor. Se lansară cu toţii în direcţia aceea.

Or, Rolande se întorsese la stânga, chemând: „Polo! Polo!” căci acelaşi urlet dureros de animal biciuit se auzise de mai multe ori. Ea alergă astfel destul de mult şi deodată se izbi de o mică umbră apărută nu ştia de unde.

Ea o recunoscu imediat pe doamna în gri. Înţelese că a fost atrasă într-o cursă. Vru să se întoarcă şi să intre în casă. Prea târziu, doamna în gri o prinsese de încheietura mâinii.

Pentru ultima oară, vrei să dispari? Vrei să renunţi la pretenţiile tale?

Rolande înţelese că această femeie venise cu intenţia s-o omoare. Şi, cu hotărârea neclintită din care nici moartea n-o putea clinti:

Nu voi renunţa niciodată la vreunul din drepturile mele.

Teribilă, doamna în gri renunţă:

Mori, deci, deoarece tu o vrei…!

Ea ridică braţul înarmat cu un mic pumnal. Cât de vitează era, Rolande închise instinctiv ochii. Dar braţul nu lovi.

Pe la spate, două mâini se abătuseră asupra pumnalului ridicat şi-l împiedicaseră să lovească. Doamna în gri se întoarse ca o tigroaică atunci când i se răpesc puii. Şi se găsi faţă-n faţă cu cealaltă doamnă în gri, cu sora sa. Şi ea strigă:

Tu!… Eşti tu…!

Cu o voce gravă, de nesfârşită tristeţe, cealaltă spuse:

Eu sunt!

Biată nebună! Tu ne ruinezi!… Tu ne distrugi! Lasă-mă…

Nu te voi lăsa să comiţi această ultimă crimă. Cât voi fi eu în viaţă, nu te vei atinge de Rolande.

Şi Rolandei care, cu ochii măriţi de groază, privind fără să se mişte această scenă de un puternic tragism:

Chemaţi-vă oamenii, Rolande.

Vrei deci să te ucid şi pe tine?

Tu nu mă vei ucide, spune cealaltă doamnă cu un calm impunător. Tu nu mă vei omorî atâta timp cât această copilă va avea nevoie să fie apărată.

Şi cum Marasquin, Milord Gendarme, Jehan Géhenne şi cele trei însoţitoare veneau alergând, recunoscându-şi greşeala şi înconjurând-o imediat pe prinţesă, ea adăugă:

Acum poţi să mă omori, dacă vrei.

Doamna în gri, ciufulită, pradă furiei, ridică pumnalul asupra surorii sale care nu se mişcă. Se putu crede, un moment, că ea va lovi. La un semn al Rolandei, Marasquin se pregătea să sară pentru a o dezarma. Brusc, cu un gest violent, ea aruncă pumnalul într-un tufiş şi, ridicând mâna într-un gest de anatemă:

Belestemată!… Fii blestemată…!

Şi plecă împleticindu-se, lovindu-se de pomi, pronunţând cuvinte furioase.

Cealaltă doamnă în gri se întoarse atunci spre Rolande şi, cu aceeaşi blândeţe tristă:

Într-un desiş, pe aici, vă veţi găsi câinele legat de un pom. Bietul animal a fost frânt de lovituri pentru a-l obliga să urle… trebuia să vă atragă afară, nu-i aşa?… Dar, în fond, nu este prea rău… Păziţi-vă bine, Rolande, căci încă nu s-a terminat totul.

Ea îşi coborî gluga peste faţă şi dispăru înainte ca Rolande să-i poată adresa un cuvânt de recunoştinţă.

Capitolul XXX Înlocuitorul lui Gyl-le-Loup.

În timp ce doamna în gri se ciocnea de sora sa care, pentru două oară în mai puţin de trei zile, făcuse să eşueze combinaţiile sale aducătoare de moarte pe care le pregătise îndelung şi cu migală, Sorrient?s nu uita că are de pregătit execuţia unei alte condamnări la moarte: cea a lui Pinacle.

Dar, înainte de asta, Sorrient?s considerase indispensabil să se asigure asupra anumitor treburi care-l interesau în mod deosebit. Şi el pusese să fie chemat Pinacle. Îi vom regăsi deci pe amândoi, între patru ochi, în cabinetul lui Sorrient?s.

Mai întâi, Sorrient?s întrebă:

La ce dată se va îmbolnăvi regele?

Fără să ezite, ca omul care făcuse deja toate calculele, Pinacle preciza:

Între întâi şi trei ale lunii viitoare.

Câte zile va dura această boală?

Între opt şi zece zile. Regele va muri între 9 şi 11 august. Probabil pe data de 10.

Nu se spune că regele îşi propune să organizeze o mare sărbătoare la Luvru, chiar la 10 august?

Se vorbeşte despre asta la Luvru. Dar nu este încă nimic hotărât, oficial cel puţin.

În acest caz, este probabil că această sărbătoare să nu aibă loc. Admiţând că regele nu va muri până atunci, el va fi prea bolnav pentru a putea asista.

La rândul său, Pinacle se gândi puţin şi adăugă:

Regele nu va fi atât de bolnav încât să rămână la pat. Regele va avea accese intermitente de febră, mai mult sau mai puţin lungi. Accesul odată trecut, el se va putea crede şi probabil se va crede vindecat. Totul va depinde deci de cât de mult va dori să asiste la această sărbătoare. Este sigur că, dacă ţine să apară, el vă pută s-o facă: până în ultimul minut el va gândi că are puterea s-o facă.

În aşa fel încât s-ar putea ca regele să moară în cursul desfăşurării acestei sărbători?

Este foarte posibil, într-adevăr, monseniore.

Urmă o scurtă tăcere în timpul căreia ducele păru să calculeze, să plănuiască mental. Apoi, ridicând capul, fixându-şi interlocutorul cu o privire pătrunzătoare:

Să vorbim de doamnă, spune el. Am motive să cred că se apropie momentul când va dori să scape de mine. Nu va trece mult timp şi ea vă va cere o otravă ce-mi va fi destinată.

El făcu o pauză şi, fixându-l mult mai insistent, adăugă:

Dacă asta nu s-a făcut deja.

Pinacle susţinu această privire de foc cu siguranţa omului care nu are nimic să-şi reproşeze. Şi, cu o sinceritate de care era imposibil să te înşeli:

Până astăzi spune el, doamna nu mi-a cerut decât o otravă destinată prinţesei Rolande de Montcapet.

Era evident că nu minţea. Sorrient?s nu ezită să-l creadă. Totuşi, probabil că avea o idee pe care o urmărea cu

tenacitate, căci răspunse:

Ştiu. Dar va veni rândul meu şi, vă repet, nu peste mult timp.

Pinacle îl simţi într-adevăr neliniştit. El se miră:

Monseniorul nu ia cu regularitate acel antidot pe care l-am preparat special pentru el şi pe care i-l l-am dat la scurt timp după ce mi-a făcut marea onoare de a mă însărcina să veghez asupra sa?

N-am uitat nici măcar o zi, asigură Sorrient?s. Dar mă întreb dacă într-adevăr sunt acum în situaţia să scap de efectele unei otrăvi oricare ar fi ea.

Nu vă îndoiţi, monseniore. Nici o otravă nu mai poate avea putere asupra voastră.

Dând această asigurare lui Sorrient?s, Pinacle, fără să bănuiască, îşi pronunţa propria condamnare. Într-adevăr, Sorrient?s, care nu purtase această convorbire decât pentru a lămuri acest lucru esenţial pentru el, Sorrient?s îşi spuse imediat:

„Din moment ce nu mai am de ce să mă tem de otravă, nu mai am nevoie de tine!” Şi cu voce tare, concediindu-l:

Ne atingem scopul. Se apropie ora când veţi putea veni să-mi cereţi acea hârtie care va face din voi un prim-ministru.

Pinacle se înclină adânc şi ieşi radios.

În acest timp, Sorrient?s reflecta asupra modului în care să se debaraseze de Pinacle, devenit nefolositor.

„Cel mai simplu, cel mai expeditiv, îşi spune el, este un pumnal între umeri, pe o stradă pustie. Rămâne de văzut pe cine voi însărcina cu această treabă. Nu oamenii mei: el îi cunoaşte pe toţi… Atunci cine?… Desigur, acel Gyl-le-Loup, care m-a scăpat de Ragastens, nu va cere mai mult pentru a rezolva această nouă treabă”.

El se înfăşură în manta şi se îndreptă imediat direct spre Curtea Miracolelor şi bătu la uşa lui Gyl-le-Loup.

Meştere, îi spune el pe şleau, am nevoie din nou de serviciile tale.

Imposibil, monseniore, nu-mi mai practic meseria.

Gyl-le-Loup declară asta cu vocea sa aspră, cu o răceală care ar fi descurajat pe oricare altul decât Sorrient?s care, totuşi, se miră:

Tu nu mai lucrezi?

Nu, monseniore.

Ai devenit fricos? se informă Sorrient?s cu un surâs ironic.

Nu, monseniore, mă retrag. Înţeleg să trăiesc ca un burghez. Sunt destul de bogat, explică Gyl-le-Loup cu o anumită gravitate.

Puţin îmi pasă, spune repede Sorrient?s, asta va fi ultima afacere… O afacere bună, deoarece plătesc două mii de livre… iată-le. O dată treaba rezolvată, voi adăuga un supliment de cinci sute de livre.

Gyl-le-Loup se gândi o secundă, şi, foarte hotărât:

Atunci când m-aţi căutat pentru acel gentilom al cărui corp noi l-am aruncat în râu, am făcut jurământul că această afacere va fi ultima. Scuzaţi-mă deci dacă o refuz pe aceasta. Deşi două mii cinci sute de livre!… Dar, nu. Simt că mi se va întâmpla o nenorocire dacă-mi voi călca jurământul.

Sorrient?s nu-şi putu reţine un gest de nemulţumire.

Totuşi, nu vreau să vă las în încurcătură. Eu refuz în contul meu, dar pot să vă indic un om care se va însărcina cu această treabă.

Preferăm să rezolvi tu asta. Am încredere în tine…

Răspund de cel pe care vi-l propun ca de mine însumi, întrerupse Gyl-le-Loup. Hotărâţi-vă, monseniore, pot să trimit să-l caute pe omul care va fi aici în două minute.

Sorrient?s se gândi o secundă şi, hotărându-se:

În definitiv, spune el ce contează cine se va însărcina cu treabă, cu condiţia ca ea să fie făcută. Trimite să-ţi caute omul.

Trebuie să credem că Gyl-le-Loup avea motivele sale personale să ţină ca această misiune să fie încredinţată unui om ales de el căci, văzând că Sorrient?s se decidea, o licărire de satisfacţie lumină o clipă fizionomia sa

întunecată. El merse la fereastră, o deschise şi lansă o fluierătură ascuţită. Aproape imediat unul dintre oamenii săi apăru în stradă, sub fereastră. Pe acel ton scurt ce-i era propriu, el îi dădu un ordin cu voce scăzută şi întorcându-se spre Sorrient?s:

Omul va fi aici într-un minut, spune el închizând liniştit fereastra, deşi era cald.

Sorrient?s răspunse cu un semn din cap şi aşteptă, înfăşurat în mantă.

După mai puţin de două minute, omul apăru şi se înclină înaintea lui Sorrient?s. Acest om era Trombafior.

Capitolul XXXI Gyl-le-Loup.

În timpurile sale bune, Trombafior, care ţinea în mod deosebit la preţioasa sa persoană, îşi cumpărase o cămaşă fină de zale la care nu mai renunţase. Îşi datora viaţa acestei precauţii. Pumnalill lui Maulistrac îşi atenuase efectul datorită zalelor prea strânse şi foarte solide. Trombafior se alesese doar cu o contuzie în spate.

Simţind că este lovit pe la spate, prima sa mişcare, instinctivă a fost să se întoarcă şi să dea lovitură pentru lovitură. Maulistrac plătise cu viaţa sa această ripostă. Apoi, acest atac viclean fusese o revelaţie pentru Trombafior. Într-o străfulgerare, el înţelese că ducele de Guise nu putea suporta ca secretul nefericirii sale conjugale să fie cunoscut de o haimana de teapa lui. El înţelese asta şi imediat s-a lăsat să cadă pe spate, făcând pe mortul.

Îndată ce spadasinii ducelui plecaseră, lăsând pe câmpul de luptă morţi şi răniţi, Trombafior se ridică dintr-o săritură şi o şterse cât putu de repede.

El hotărî să meargă pentru a se ascunde la Curtea Miracolelor, unde oamenii ducelui, bineînţeles, nu călcau. Ceea ce făcu chiar în aceeaşi seară, după căderea nopţii.

Şi, pentru a înşela mai bine, se prefăcu a fi în căutarea unei munci oarecare oferindu-şi serviciile unor anumiţi cerşetori care erau şefi de bandă.

Firesc, el se adresase în primul rând lui Gyl-le-Loup.

Îndată ce Trombafior se găsi în prezenţa lui Sorrient?s, Gyl-le-Loup îi lăsă între patru ochi şi se retrase discret într-o altă cameră. Dar, de cum intră în această cameră, merse prompt la perete, deschise o mică vizetă ascunsă care-i permitea să vadă şi să audă ceea ce se făcea şi se spunea în camera pe care o părăsise. Şi el privi şi ascultă.

Trombafior era hotărât să refuze această misiune, aşa cum făcuse Gyl-le-Loup. Dar când văzu cum clientul expune pe masă o mie de livre în frumoase piese de aur cu efigia regelui, el se grăbi să accepte.

Gyl-le-Loup, pe care Sorrient?s îl chemă, consimţi să-i comunice lui Trombafior ziua când va trebui să acţioneze şi, o dată treabă făcută, să-i remită cealaltă jumătate a sumei promise, pe care Sorrient?s o numără pe loc. înainte de a ieşi, el se întoarse şi, fără să ridice vocea, cu un surâs:

Vă previn că, dacă nu vă veţi îndeplini treaba sau dacă veţi scăpa omul, eu voi afla.

Gyl-le-Loup şi Trombafior rămaseră singuri. Trombafior se încurcă în mulţumiri exagerate pe care Gyl-le-Loup le opri printr-o ridicare din umeri care însemna că treaba nu valora mai nimic.

Cum ai de gând să procedezi?

Trombafior nu se lăsă rugat să explice cum se aştepta el să rezolve treaba. Gyl-le-Loup îl ascultă cu gravitate, aprobă, adăugă câteva sfaturi ascultate cu respectul ce-i era datorat şi-l concedie spunând:

Vei trece pe aici în fiecare zi pentru a putea să-ţi comunic momentul când va trebui să acţionezi.

N-am intenţia să lipsesc. La dracu! Afacerea aduce un venit destul de bun pentru ca să nu-mi cruţ osteneala.

Trombafior plecă, Gyl-le-Loup ieşi la rândul său. El merse în strada Truanderie, la tavernă Grand-Duc. Din colţul întunecos unde se aşează, el ridică vocea pentru a comanda o sticlă de vin. Gazda însăşi, frumoasa şi enigmatica Mauviette Gueule d’Or, fu aceea care-i aduse sticla de vin şi

un pahar. În timp ce ea se apleca peste masă pentru a-i umple paharul, Gyl-le-Loup îi strecură în şoaptă:

Trebuie să-l văd pe domnul cavaler.

Mauviette nu se clinti, ea continuă să toarne vin în pahar şi, dintr-o răsuflare:

Treci pe alee, urcă la el şi aşteaptă. Merg să-l caut.

Ea se înapoie la bucătărie fără grabă, aruncând în dreapta şi în stânga privirea stăpânului şi cu aerul său serios, cu vocea sa blânda, dar foarte autoritară, ca un general pe câmpul de luptă, dând în trecere ordine:

Catho, şterge această masă; Marion, la ce te gândeşti, fiica mea? Nu-i vezi pe acei domni care se ostenesc să-ţi facă semn? Loison, adună aceste căni şi pahare goale…

Ea nu făcu decât să traverseze bucătăria şi ieşi. În stradă, cu paşi iuţi şi uşori, se îndreptă spre Hale.

Gyl-le-Loup goli jumătate din sticlă fără să se grăbească, plăti şi ieşi. El dădu colţul străzii şi intră, prin strada Mondétour, în aleea casei. Liniştit, ca omul care cunoştea foarte bine locurile, el urcă şi intră ca la el acasă în locuinţa lui Ragastens care nu era închisă cu cheia.

El se aşează şi aşteptă cu răbdare aproape o oră. După trecerea acestui timp, apăru Mauviette Gueule d’Or.

Domnul cavaler va veni, spune ea.

El mai aşteptă încă un sfert de oră la capătul căruia uşa se deschise şi Ragastens apăru, în fine.

Ragastens era îmbrăcat în negru de sus până Jos. El purta doliu după fratele său Pompignan. Părea foarte afectat de această moarte despre care ştia că este o sinucidere disimulată.

Gyl-le-Loup, văzându-l apărând, se ridică şi-l salută cu acel aer de demnitate sălbatică ce-i era propriu şi care nu era lipăit de o anume semeţie.

Domnule cavaler, spune el, acelaşi client care m-a plătit pentru a vă omorî a venit să-mi ceară să-l ucid pe bărbatul cu mască roşie.

Tu ai acceptat? întrebă Ragastens fără să manifeste nici surpriză, nici emoţie.

Gyl-le-Loup ezită un moment. Şi hotărându-se brusc:

Ei bine! Nu, spune el. Adevărul este că, de când sunt în serviciul vostru, nu ştiu din ce cauză, am început să mă gândesc la lucruri la care înainte n-am meditat niciodată. Şi ascultându-vă sfaturile, am înţeles îndeosebi că meseria mea, care îmi părea foarte firească, de care eram mândru, este o meserie îngrozitoare.

Şi cu un aer încurcat, copleşit parcă de ruşine:

Iată, domnule, probabil că veţi judeca acum că nu mai sunt un bărbat, că am devenit o femeie plină de scrupule şi sensibilităţi.

Te înşeli, spune Ragastens foarte serios. Şi dovada că este aşa, constă în aceea că-ţi spun: Iată mâna mea, Gyl-le-Loup, bate palma.

Cum! se sufocă Gyl-le-Loup, voi binevoiţi!… mie!… această onoare…!

Bate palma, îţi spun, repetă Ragastens întinzându-i mâna larg deschisă.

Şi cu surâsul său sincer, puţin ironic:

Numai dacă nu te consideri un prea mare senior pentru a strânge mâna unui biet amărât aşa ca mine.

Dintr-o dată, Gyl-le-Loup nu se mai lăsă rugat. El prinse mâna fină şi nervoasă ce-i era întinsă în uriaşa sa mână aspră şi o strânse s-o zdrobească.

Deci, reluă Ragastens, ţi s-a cerut să-l omori pe bărbatul cu masca roşie şi tu ai refuzat?

Da, domnule. Dar m-am gândit că această afacere trebuie să vă intereseze în mod deosebit şi am făcut în aşa fel încât această misiune să fie încredinţată unui om pe care-l am în mâna mea, cu toate că el nu bănuieşte asta şi care nu va face decât ceea ce îi voi impune eu să facă, fie că vrea, fie că nu.

Şi el povesti ceea ce convenise cu Sorrient?s şi tot ce-i spusese Trombafior. Când terminase, el întrebă:

Acum, când sunteţi la curent, ce trebuie să fac?

Ceea ce s-a stabilit între clientul tău, Trombafior şi tine, respinse categoric Ragastens.

Cum, voi vreţi?… se miră Gyl-le-Loup.

De ce nu? surâse Ragastens. Numai că, atunci când va trebui să comunici ziua când Trombafior va trebui să acţioneze, mă vei anunţa pe mine, înaintea lui. Restul mă priveşte.

Bine, domnule, răspunse Gyl-le-Loup care nu făcu alte observaţii.

Mai discutară câtva timp, Ragastens, fără îndoială, îl însărcina cu vreun comision şi îi dădu instrucţiuni. După care se despărţiră.

Capitolul XXXII Cele două doamne în gri se confruntă din nou.

Cele două tentative de omor contra Rolandei dând greş din vina surorii sale, doamna în gri părăsise Courtille şi revenise la palatul Sorrient?s.

Între cele două surori avusese loc o explicaţie agitată. Aceea care o salvase pe Rolande, la tot ceea ce sora sa putuse să-i spună, răspunsese cu încăpăţânare:

Nu vreau să te atingi de Rolande.

Deoarece acţionaţi ca un duşman, nu mă veţi condamna dacă vă voi trata ca atare. De acum înainte veţi fi supravegheată cu stricteţe şi veţi rămâne aici.

Prizonieră?

Nu, spune cu răceală funesta doamnă în gri, dar nu veţi fi slăbită din ochi. Şi nu veţi mai ieşi singură.

Era prima dată în viaţa lor că cele două surori, care se iubeau cu tandreţe, se vedeau despărţite de un diferend atât de grav.

Doamna în gri îl puse la curent pe Sorrient?s cu cele două eşecuri pe care le îndurase la Courtille.

Ea încheie spunând că trebuise să dea dispoziţii pentru ca sora sa să fie supravheată cu stricteţe şi să nu poată ieşi fără asentimentul lor.

Sorrient?s ascultă aceste ştiri neplăcute cu acelaşi calm suveran, cu aceeaşi expresie de nepătruns. Şi, fără să-i pronunţe numele, fără să spună o vorbă de natură să dezvăluie dacă cea despre care vorbea era soţia sa sau soră ei, aprobând precauţiile luate, el ajunse să se neliniştească:

Nu trebuia totuşi să se recurgă la prea multă asprime în privinţa ei. Este sora voastră, la urma urmei şi ştiţi cât de mult vă iubeşte şi vă admiră.

Fiţi liniştit, spune ea cu cea mai mare seriozitate, nici eu nu vreau să fie nefericită.

Faceţi deci cum este mai bine, făcu el uşurat.

La rândul său el o puse la curent cu măsurile pe care le luase pentru a se debarasa de Pinacle. Ea aprobă cu acel aer maiestuos de suverană ascultând un ministru şi întrebă cu răceală:

Când socotiţi că veţi termina cu Pinacle?

Cât mai repede posibil. Mâine, poimâine sau mai târziu.

Ea se gândi o secundă şi:

Pinacle afirmă că primele simptome ale otrăvirii regelui se vor manifesta între 1 şi 3, adică în cinci sau şase zile. Mi se pare că trebuie să îl lăsăm în viaţă pe Pinacle până când se vor manifesta primele simptome.

Şi ea îşi explică gândul:

În cazul că Pinacle s-a înşelat, în cazul că regele nu va fi bolnav la data fixată, va trebui luat totul de la capăt… Şi cine se va ocupa dacă nu-l vom mai avea pe Pinacle?

Aveţi de o sută de ori dreptate, făcu el cu o vioiciune care dovedea cât de mult argumentul furnizat de ea i se părea demn de a fi luat în consideraţie. Voi aştepta pentru a acţiona până când se va declara boala regelui.

Datorită acestei intervenţii a doamnei în gri care, cu o prezenţă de spirit admirabilă se gândea la toate, Pinacle scăpă deocamdată de pumnalul lui Trombafior.

Şi acum ce aveţi de gând să faceţi cu Rolande? reluă Sorrient?s.

Caut, spune ea şi nu găsesc.

Şi luând o hotărâre, ea tranşă:

Să aşteptăm câteva zile. 1 august se apropie. Conform celor ce se vor petrece la Luvru în acea zi, vom acţiona în consecinţă.

Mai discutară despre marele eveniment aşteptat cu nerăbdare: boala regelui care trebuia să se declare în câteva zile şi se despărţiră.

Ca întotdeauna, în asemenea împrejurări, aceea dintre cele două surori care asistase invizibilă la această convorbire, ieşi din ascunzătoarea sa şi se strecură pe culoar. Cele două surori îşi petrecură restul zilei împreună fără să se despartă un minut.

Spre ora cinci a serii merse fiecare în apartamentul său. Funesta doamnă îşi conduse sora până la uşă. Aici ea spuse cu blândeţe, dar pe un ton foarte hotărât.

Voi fi obligată să vă închid, sora mea.

Închideţi-mă, sora mea.

Aşa voi face, replică funesta doamnă în gri, fără să insiste mai mult şi este vina voastră.

Suspinând amândouă, ele se îmbrăţişară cu dragoste.

Cea bună intră la ea. Funesta împinse un zăvor puternic care, la ordinul ei, fusese pus la exteriorul uşii. În aşa fel încât cea care se găsea înăuntru era realmente prizonieră. După ce pusese zăvorul, doamna în gri se îndepărtă spunând:

„Voi reveni mâine dimineaţă s-o eliberez. De acum încolo o desfid să mai iasă din apartamentul său. Cu atât mai mult din palat”.

Ea era liniştită, sigură de ea, sigură că, neavând aripi, prizoniera nu va ieşi.

Dar, după mai puţin de o oră, una dintre cele două doamne în gri era în stradă. Singură, pe jos, cu toată lungimea traseului, ea merse spre Courtille şi bătând în poarta Rolandei la căderea nopţii.

Văzând-o apărând, Rolande, puţin palidă întrebă cu vocea sa armonioasă pe care nici o emoţie n-o altera:

Veniţi pentru a mă salva sau pentru a încerca să mă loviţi?

Pentru a vă salva, spune ea cu gravitate. Rolande nu tremura, nu se temea de nimic pentru ea. Dar, sub calmul său aparent era tulburată în mod ciudat. Era întotdeauna astfel atunci când se găsea în prezenţa unei doamne în gri.

Şi asta este de înţeles: ea nu ştia niciodată dacă o avea în faţa ei pe cea bună, cea care-i promisese să vegheze asupra ei şi care-şi ţinuse cinstit cuvântul sau pe cea funestă, cea care o urmărea cu o ură neîndurătoare. Ea întrebă cu candoare:

Nu-mi spuneţi cui trebuie să adresez recunoştinţa mea, care este profundă, sinceră şi pe care nimic n-o va putea schimba? Jocelynei, Hermosei?

Înţeleg crunta voastră încurcătură, suspină vizitatoarea, dar reţineţi asta: pe patul de moarte, am făcut doamnei de Hautfort, mama mea care, vai! Ghicise instinctele rele ale surorii mele, jurământul de a veghea asupra ei, de a o conduce, de a o proteja, de a repara în măsura puterilor mele răul pe care ar putea să-l facă şi de a n-o trăda niciodată. Tocmai pentru a nu mă abate de la acest jurământ sfânt veghez asupra voastră. Pentru a nu-l încălca trădându-mi sora, nu vă voi spune dacă eu sunt Jocelyne sau Hermosa.

Rolande simţi că ea avea dreptate şi nu insistă. Atunci doamna în gri vorbi. Ea povesti conversaţia pe care o surprinsese în aceeaşi zi între Sorrient?s şi funesta doamnă în gri. Ea dădu amănuntele cele mai precise asupra atentatului căruia trebuia să-i cadă victimă Henri al III-lea şi încheie spunând:

Vă întrebaţi probabil în ce măsură moartea regelui poate să vă intereseze? Pentru că, regele mort, sora mea va fi atotputernică. Atotputernică, auziţi? Adică îi va fi uşor să obţină contra voastră o judecată care să vă respingă revendicările şi să vă condamne la o recluziune veşnică într-o mănăstire unde veţi fi îngropată de vie. Vă întrebaţi, de asemenea, fără îndoială, ce puteţi face pentru a împiedica

acest oribil atentat contra regelui. Este foarte simplu: trebuie să-l anunţaţi pe domnul de Ragastens care va acţiona cum va considera mai bine.

Vai! Doamnă, suspină Rolande, domnul de Ragastens este mort. Voi ştiţi bine asta.

Proferând această minciună, ea nu se putu împiedica să roşească şi să întoarcă ochii. Doamna în gri îi văzu stânjeneală şi surâse:

Nu ştiţi să minţiţi. Şi foarte amabilă:

Trebuie să fiţi atentă la asta. Şi eu îl credeam pe domnul de Ragastens mort. Şi ştiţi cine m-a informat că nu era? Voi.

Eu, Dumnezeule! protestă Rolande.

Voi, repetă doamna în gri cu mai multă convingere.

Şi ea explică:

Vă cunosc suficient pentru a şti că sunteţi dintre acelea care, atunci când şi-au dat inima, nu şi-o iau niciodată înapoi. Or, priviţi-vă, Rolande: credeţi că dacă bărbatul pe care l-aţi ales era într-adevăr mort, aţi avea o expresie atât de calmă, atât de indiferentă? Nu, nu-i aşa?... Trebuie să fiţi atentă la asta, vă spun eu. Dacă va vedea sora mea, ea ar fi făcut aceeaşi observaţie ca şi mine. Ea s-ar fi lămurit că şi mine. Şi ea ar fi acţionat în consecinţă. Fie ce-o fi, eu nu vă cer să mărturisiţi că domnul de Ragastens este în viaţă. Dar susţineţi-o într-un mod care să-l facă pe oricine să vă creadă. Acum sunteţi avertizată, am făcut ceea ce am putut. Restul vă priveşte.

Şi, fără să aştepte un cuvânt de mulţumire, ea se îndreptă spre poartă, însoţită de Rolande şi toţi ai ei. Marasquin deschide, ea dă un ultim şi dublu avertisment:

Nu ieşiţi... Spuneţi domnului de Ragastens că aveţi aceste informaţii de la aceeaşi femeie care, ajutându-l să evadeze din palatul Sorrient?s, i-a spus două cuvinte privind misterioasă şi îngrozitoarea treabă pe care o îndeplineşte Pinacle la Luvru. El, care ştie că n-am minţit atunci, va înţelege că nu mint nici astăzi.

Ea se avânta pe drum şi dispăru.

A doua zi dimineaţă, atunci când funesta doamnă în gri veni s-o elibereze pe sora sa, ea găsi zăvorul împins până la capăt, aşa cum îl pusese ea însăşi în ajun. Iar sora sa, cu un surâs enigmatic pe buze, aştepta cu răbdare să fie eliberată, brodind.

După această vizită a doamnei în gri, a urmat plecarea lui Jehan Géhenne la Curtea Miracolelor unde avu o convorbirte cu Gyl-le-Loup. După care, groparul-poet se întoarse la Courtille şi Gyl-le-Loup merse la tavernă Grand-Duc, la Mauviette Gueule d'Or, unde l-am văzut deja o dată.

Ceea ce a făcut ca Ragastens să cunoască hotărârile lui Sorrient?s la douăzeci şi patru de ore după ce fuseseră luate, aşa cum aflase de intenţia sa de a-l omorî pe Pinacle prin Trombafior.

Capitolul XXXIII Pregătiri dubioase.

Pe durata zilelor următoare, a Sorrient?s desfăşură o activitate extraordinară. În fiecare zi, fie la el acasă, fie la palatul Guise, el avu lungi şi secrete convorbiri cu ducele care, de partea sa, nu stătea inactiv.

O dată terminate convorbirile cu Guise, Sorrient?s, îmbrăcat foarte simplu, cu nasul înfundat în gulerul mantalei, seara, începu să facă vizite misterioase la un număr considerabil de persoane aparţinând tuturor mediilor sociale, dar mai cu seamă clerului şi burgheziei.

Dar asta nu este totul, el merse să-i vadă pe conducătorii diverselor corporaţii: marinarii, măcelarii, negustorii şi alţii. În fine, el discută cu numeroşi clerici: Guillaume Rose şi Maurice Poncet, predicatori care se făceau remarcaţi prin violenţa atacurilor lor, de la amvon, contra regelui, cu Jean Prevost, paroh de Saint-Séverin; Jean Boucher, paroh de Saint-Benoist; Jean Pelletier, paroh de Saint-Jaeques-la-Bouehefie; Jean Guincestre, paroh de Saint-Gervais, mergând de la Cetate la Universitate, de la Universitate în oraş.

În acest timp, Guise avea lungi conferinţe cu membrii familiei sale, cu căpitanii săi, cu o mulţime de predicatori,

de preoţi, de călugări, de membri ai Parlamentului, de oameni din marea burghezie.

Toate aceste demersuri, oricât de bine erau ascunse, nu puteau trece complet neobservate. Cei care participaseră la aceste misterioase convorbiri nu păstrau întreaga discreţie dorită. A rezultat că se pălăvrăgea straşnic în rândul populaţiei, unde se manifestă o agitaţie care creştea fără încetare. Circulau zvonuri dintre cele mai ciudate, fără să se indice nimic precis şi fără să se poată spune de unde plecau pentru a face înconjurul oraşului cu o rapiditate surprinzătoare.

O dată, 10 august, revenea fără încetare pe toate buzele. Nimeni n-ar fi putut spune cu exactitate ce urma să se întâmple la acest 10 august apropiat. Dar nu era un parizian care să nu jure că în acea zi se vor produce evenimente formidabile. Şi cum tot oraşul ştia acum că, chiar în ziua aceea, regele va organiza o mare sărbătoare la Luvru, se făcea o apropiere între ceremonie şi evenimentele scontate.

Între timp, acest întâi august, aşteptat cu atâta nerăbdare, sosise în sfârşit. Dis-de-dimineaţă, Sorrient?s îl chemase pe Pinacle şi se închisese cu el în cabinetul său. Aici, el se informă cu ardoare:

Ei bine! Regele?

Sigur de el, cu o indiferenţă sinistră, Pinacle afirmă:

Boala se va declara înainte de sfârşitul zilei.

Voi merge astăzi la Luvru, declară Sorrient?s. Vreau să fiu acolo. Vreau să văd cu proprii mei ochi.

Veţi vedea, monseniore şi vă veţi convinge. Va trebui probabil să vă înarmaţi cu răbdare şi să vă prelungiţi vizita la Luvru. Eu nu pot, înţelegeţi, să precizez la ce oră se vor manifesta primele simptome.

Nu contează, spune Sorrient?s, voi merge totuşi. Voi merge cu ducele de Guise care, de asemenea, vrea să fie acolo.

Cu privire la monseniorul duce de Guise, monseniorul îmi permite să-i comunic o observaţie pe care am făcut-o?

Vorbeşte, consimţi Sorrient?s cu bunăvoinţă.

Ei bine! Monseniore, parcurgând străzile, am auzit că toată lumea vorbeşte despre un eveniment însemnat care urmează să se producă pe 10 viitor.

Ei bine? făcu Sorrient?s cu o naivitate admirabil jucată.

Ei bine! Monseniore, continuă Pinacle, noi ştim că acest eveniment însemnat despre care vorbeşte poporul, este moartea regelui care, după toate probabilităţile, se va produce în ziua aceea.

De acord, făcu Sorrient?s cu un surâs enigmatic, dar tot în ziua aceea, monseniorul de Guise se va proclama rege. Acesta este, mi se pare, un eveniment şi mai însemnat decât moartea regelui.

În mod sigur, reluă Pinacle care se posomorî şi mai mult. Nu vi se pare că acest brav popor va face repede legătura între aceste două importante evenimente: moartea regelui şi înălţarea pe tron a ducelui de Guise? Se va trage în mod obligatoriu concluzia că ducele cunoştea dinainte data exactă a morţii regelui. De aici până la a-i atribui această moarte, nu va fi decât un pas care va fi repede făcut. Dar, eu îi cunosc bine pe parizieni, monseniore: chiar din momentul când~ vor face această remarcă, acela pe care-l numesc marele Henri va deveni pentru ei asasinul regelui. Şi ei nu vor permite niciodată ca acest asasin să urce pe tronul celui asasinat.

Sorrient?s îl lăsase să vorbească, cu surâsul său enigmatic pe buze. Când văzu că a terminat, el se îndreptă şi fixând asupra lui strălucirea ochilor săi de foc, cu o voce tăioasă, el lăsă să cadă ca o lovitură de secure:

Dar eu sper să se întâmple astfel. La nevoie, oameni ai mei vor aţâţa această furie şi această revoltă. Guise va fi şi va rămâne asasinul regelui. Şi când se va prezenta pentru a culege coroana regală din sângele victimei sale, mulţimea indignată se va ridica înaintea lui, care fu idolul ei, cum ai

spus-o atât de bine şi-l va sfâşia cu dinţii. Şi cum acestei ţări îi trebuie un stăpân, cum nu mai poate fi vorba de Valois, neam epuizat, cum nu mai poate fi vorba de Bourboni, care sunt eretici, această coroană îmi va reveni mie, care nu sunt amestecat cu nimic în asasinarea regelui. Nici măcar nu va fi nevoie să mă aplec pentru ca s-o ridic. Voi fi rugat în genunchi s-o primesc.

Ameţit de succesul iminent şi pe care-l credea asigurat, el se lăsase transportat până la a-i dezvălui lui Pinacle, uluit de admiraţie, gândurile sale cele mai secrete. Îşi revenea deja în fire şi regretă că vorbise. Un cuvânt al lui Pinacle, acum, putea să ducă la prăbuşirea acestui eşafodaj atât de încet şi de laborios elaborat în umbră. El înţelese asta prea târziu, el dori să repare, cel puţin în parte, răul pe care-l făcuse asigurându-şi complicitatea celui care devenise confidentul său cel mai apropiat. Şi, cu o bunăvoinţă semeaţă, el îl concedie spunând:

Mergeţi, domnule Pinacle şi nu uitaţi că în ceea ce vă priveşte, nu s-a schimbat nimic. Orice s-ar întâmpla, veţi fi ministru.

Îndată ce ieşise, Sorrient?s îşi spuse:

„Am avut limba prea lungă. Acum, dacă regele trăieşte sau moare, trebuie ca acest om să dispară. Ştie prea multe”.

El se gândi o secundă şi hotărî:

„Chiar în această seară, îl voi înştiinţa pe Gyl-le-Loup că omul său poate acţiona mâine”.

Capitolul XXXIV Trombafior acţionează.

Sorrient?s urcă pe cal şi, cu mica sa escortă obişnuită, se îndreptă spre palatul Guise.

Acolo, de asemenea, se trăia în aşteptarea febrilă a faimosului eveniment despre care vorbea poporul. Numai că, aici, câţiva apropiaţi, al căror devotament rezista la orice, cunoşteau adevărul. Ceilalţi nu ştiau nimic, dar ghiceau despre ce este vorba. Şi unii şi alţii îşi păzeau cu prudenţă limba şi, dacă n-ar fi fost decât după ei, desigur poporul n-ar fi avut de ce să se agite aşa cum o făcea.

La palatul Guise, se discuta pe ascuns despre o întrunire care trebuia să se ţină chiar a doua zi. Se vorbea pe ocolite despre hotărâri de cea mai mare importanţă ce vor fi luate la această întrunire la care nu trebuia să asiste decât familia ducelui, câţiva dintre căpitanii săi şi cei mai decişi dintre partizanii săi.

Lucru straniu, care nu atrase atenţia nimănui, această întrunire, care interesa înainte de toate pe lorreni şi unde trebuia să fie luate astfel de hotărâri care în caz de insucces puteau să-i ducă pe toţi la eşafod, această întrunire urma să se ţină seara la palatul Sorrient?s şi nu la palatul Guise sau în una din nenumăratele mănăstiri devotate cardinalului de Guise, care era abate de Cluny, cea mai importantă dintre abaţiile regatului.

Că Sorrient?s avea interes ca această întrunire să se ţină la el acasă, asta mi se pare sigur. Dacă el reuşise să-l convingă pe Guise că trebuia să fie astfel, nu vom ezita să spunem că asta era extraordinar. Fie ce-o fi, încrederea pe care Guise, familia şi partizanii săi o aveau în el era atât de mare, încât găseau foarte normal ca lucrurile să se petreacă în felul acesta.

Guise şi Sorrient?s plecară la Luvru. Escorta lui Guise era mai numeroasă decât de obicei şi mai fastuoasă, mai remarcabilă ca niciodată. Guise şi Sorrient?s mergeau în frunte, unul lângă altul. Ei trebuiră să-ţi ţină caii. la pas. Îndată ce Guise apăru în stradă, el fu salutat prin manifestări delirante:

Trăiască Guise!… Trăiască marele Henri!… Trăiască susţinătorul bisericii…!

Aceste aclamaţii fură imediat urmate de completarea lor obligatorie:

Moarte ereticilor!… Moarte calviniştilor…!

Şi poporul care scotea aceste aclamaţii frenetice de trăiască, urmate de strigăte de moarte, se îmbrâncea la trecerea lor pentru a vedea mai de aproape, pentru a-l atinge şi a-l aclama din nou pe cel care era idolul său.

Guise strălucea, radios, surâzând femeilor, îşi ridica pălăria către bărbaţi pe care-i numea: „Prietenii mei… Bunii mei prieteni…!” Şi lui Sorrient?s care, alături de el, surâdea enigmatic, lui Sorrient?s care, probabil, organizase această manifestaţie, plin de bucurie şi de trufie, îi strecură în şoaptă:

Ce se întâmpla cu ei? Nu am văzut niciodată o izbucnire asemănătoare! Ah! Îţi bucură sufletul să te simţi iubit astfel de un atât de brav popor!

Guise fu astfel însoţit până la Luvru de aclamaţiile unei mulţimi în delir care mergea pe urmele sale.

De altfel, Henri al III-lea nu vorbea decât despre sărbătoarea pe care avea de gând s-o dea la 10 august. El promitea minuni despre care vorbi mult timp. În fond, nu numai că era bine dispus, dar şi părea că se simte încă admirabil. Guise, puţin descumpănit, privea pe furiş la Sorrient?s. Iar Sorrient?s, vag îngrijorat, îl întreba din ochi pe Pinacle, prezent şi el, care cu un semn din cap îl linişti părând a spune: „Aşteptaţi, aveţi răbdare”.

Şi ei aşteptară. Regele, cu o elocvenţă inepuizabilă, enumera distracţiile pe care avea de gând să le ofere invitaţilor săi, binevoind să consulte pe „bunul său văr” şi pe „marele său prieten, domnul ambasador”.

Şi deodată, în mijlocul enumerării programului sărbătorii sale, el se opri. L-au văzut tremurând, scuturat de un frison puternic. Cu dinţii clănţănind, el pronunţă cu greutate, ducând mâinile la gât şi la piept:

Hei! Ce-i asta… Mi se pare că…

El nu reuşi să-şi termine fraza şi ar fi căzut pe spate dacă Guise nu l-ar fi prins de braţ şi nu l-ar fi susţinut.

Fu o nebunie de nedescris care nu dură decât câteva secunde. Apoi fiecare se precipită gemând:

Regelui îi este rău!

Indispoziţia regelui fu scurtă. El îşi reveni rapid. Şi el însuşi îi linişti cu o voce jalnică:

Nu-i nimic, domnilor… Dar am simţit că mor.

Dar Miron îl examină pe bolnavul regal şi-i punea întrebări. Şi după ce reflectă îndelung, el pronunţă cu gravitate:

Este o febră mare ca urmare a unei răceli: regele, care a fost la înot, a comis imprudenţa să ia o băutură rece. Poate să fie grav. Trebuie, domnilor, să-l lăsaţi pe rege să se odihnească în linişte.

Dar nu, protestă Henri al III-lea, mi-am revenit. Vă asigur că nu am nimic.

Dar Miron, susţinut de altfel de Pinacle, îşi menţinu hotărârea. Iar regele îi concedie el însuşi pe cei de faţă spunând cu vocea sa nazală:

Haideţi, doctorul trebuie ascultat. Mergeţi, domnilor, vă mulţumesc pentru grija voastră… Domnule ambasador şi voi, bunul meu văr, nu uitaţi că-mi va face plăcere să vă văd la mica mea sărbătoare.

Nu avem intenţia să lipsim, promise Guise. Toţi cei de faţă ieşiră, lăsându-l pe rege pe mâinile celor doi medici. Sorrient?s şi Guise nu schimbară decât câteva scurte cuvinte asupra sănătăţii regelui. Ei o făcură cu fizionomii de circumstanţă. Dar fără voia lor, bucuria, o bucurie triumfătoare şi cumplită, strălucea în ochii lor. Ei se despărţiră la poarta Luvrului, dându-şi întâlnire pentru a doua zi seara, la palatul Sorrient?s.

Îl vom lăsa pe Guise pentru a-l urma pe Sorrient?s. Acasă, unde ajunse curând, el o găsi pe doamna în gri care aştepta nerăbdătoare şi care întrebă cu promptitudine:

Ei bine?

Ei bine! răspunse Sorrient?s, totul s-a petrecut aşa cum prevăzuse Pinacle.

Sorrient?s o cercetă un moment cu un surâs ironic şi se retrase lăsând-o cu visele sale. El nu pierdu un minut. Îşi schimbă costumul şi plecă la Gyl-le-Loup.

Mâine seară, îi spune el, spre orele şase, bărbatul cu masca roşie va ieşi de la Luvru pentru a se îndrepta spre

palatul Sorrient?s. Spuneţi asta omului vostru, pentru ca el să acţioneze, astfel încil totul să se termine mâine.

O oră mai târziu, Ragastens era informat despre această hotărâre.

A doua zi, 2 august, Trombafior, înfăşurat în mantaua sa, stătea la pândă în faţa intrării principale a Luvrului, care era situată pe strada l'Austruce.

La orele şase, exact ora indicată de Sorrient?s, Pinacle puse piciorul în stradă. El se întoarse la stânga şi, fără să se grăbească, se îndreptă spre strada SaintHonoré. În spatele său, Trombafior se strecură pe nesimţite şi-l urmă la câţiva paşi distanţă.

În spatele lui Trombafior, Ragastens, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, urmărea, observa toate mişcările şi era gata să intervină.

Fără să bănuiască faptul că era urmărit pas cu pas, Pinacle sosi la poarta SaintHonoré şi se întoarse la stânga. Locul era pustiu după dorinţă. Trombafior îl alesese în perfectă cunoştinţă de cauză.

El îl lăsă pe Pinacle să se îndepărteze de poarta SaintHonoré; când îl văzu ajuns unde dorea el, se încorda şi sări cu pumnalul în mână.

Ragastens sări în acelaşi timp cu el. Şi, avântându-se, el lansă lui Pinacle acest avertisment:

Atenţie, domnule, vă atacă din spate.

Pinacle era curajos când nu era vorba de Ragastens. El făcu un salt într-o parte, scoase pe loc sabia şi făcu faţă agresorului.

El n-avu nevoie să se-ncaiere. Ragastens căzuse asupra lui Trombafior înainte ca acesta să-l lovească pe Pinacle: în momentul în care tâlharul ridica braţul pentru a lovi, el primi o lovitură formidabilă în ceafa care-l făcu să se clatine şi-l trimise să se întindă în mijlocul străzii. Înainte de a-şi reveni din surpriză, Ragastens sări asupra lui, îi luă pumnalul şi-l aruncă în şanţ. Trombafior se ridică imediat şi,

spumegând de furie, făcu faţă acestui agresor care căzuse, asupra lui pe neaşteptate.

Cu vocea sa ironică, Ragastens îl sfătui:

Pleacă, este cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut.

Atunci, Pinacle îl recunoscu. Şi el rămase ţintuit locului, cu părul zbârlit, cu ochii rătăciţi, îngrozit, cu creierul gol.

Trombafior îl recunoscu de asemenea şi scrâşni din dinţi:

Cavalerul blestemat!… De această dată, te voi doborî…!

El încercă să scoată sabia. Ragastens nu-i lăsă timp. El îşi proiectă pumnii unul după altul cu o rapiditate fantastică. Şi o grindină de lovituri se abătu asupra capului lui Trombafior. Ragastens încetă să lovească. Îl apucă de gât şi-l zgâlţâi cu putere, aruncându-i în faţă, într-un hohot de râs:

Pleacă! Dar pleacă o dată! Vezi bine, că te iert.

El îl întoarse dintr-o mişcare şi cu o forţă irezistibilă îl proiectă înainte, aproape zburând. Şi Trombafior, cu sângele ţâşnind pe nas şi pe gură, fugi cât îl ţineau picioarele, la întâmplare, fără să ştie încotro. În faţa bisericii SaintHonoré, aproape în faţa străzii Champ-Fleuri, se afla stâlpul infamiei. El căzu la baza acestui stâlp, doborât de furie şi de ruşine mai degrabă decât de loviturile primite şi rămase întins fără cunoştinţă.

Îndată ce se văzu singur cu Pinacle, Ragastens se întoarse spre el şi cu un surâs ironic:

Ei bine! Maestre, cred că-mi datoraţi multă recunoştinţă.

Voi, bâigui Pinacle cu mintea tulburată, voi! În viaţă!

Eu însumi, surâse Ragastens, viu şi destul de sănătos, după cum vedeţi.

Voi, repetă Pinacle fără să prea ştie ceea ce spunea, voi care îmi salvaţi viaţa!

Cred că da, ironiza Ragastens.

Dar pentru ce, urlă Pinacle, înnebunit de-a binelea, pentru ce m-aţi salvat?

Ragastens se apropie de el. Pinacle, fără să-şi dea seama, ţinând încă sabia în mână, îi văzu expresia atât de teribilă

încât se dădu înapoi până când, întâlnind peretele, se opri clănţănind din dinţi. Atunci Ragastens îl atinse cu vârful degetului şi, cu o voce de gheaţă, explică:

Pentru că-mi aparţii. Pentru că trebuie să mori de mâna mea.

Omoară-mă numaidecât, hohoti Pinacle, nebun de groază.

Nu, protestă Ragastens cu aceeaşi inflexiune de gheaţă, te voi omorî când voi crede eu de cuviinţă. Fii sigur, asta va fi curând. Asta se va întâmpla la 10 august, la Luvru, unde i-am dat întâlnire stăpânului tău Sorrient?s. Până atunci, fugi.

Cu degetul, la întâmplare, îi indică strada SaintHonoré. Iar Pinacle se supuse, se îndepărtă împleticindu-se, fără să-şi dea seama că întorcea spatele palatului Sorrient?s, unde se îndrepta când această extraordinară aventură dăduse peste el.

Capitolul XXXV Întâlnire neplăcută.

Când Pinacle se pierduse în depărtare, Ragastens porni cu mersul său suplu şi degajat ce-i era ‘caracteristic. Curând se opri în faţa intrării palatului Sorrient?s. El căută un intrând unde se ghemui şi se aranja cât putu mai bine, ca omul care ştie că va rămâne mult timp la pândă şi care, fără să caute să stea comod, ţine totuşi să-i fie cât mai puţin incomod posibil.

Îl vom lăsa în aşteptarea sa plictisitoare şi vom reveni un moment la Trombafior pe care îl lăsasem leşinat lângă acest stâlp al infamiei care se ridica în faţa bisericii SaintHonoré.

Căzuse noaptea atunci când uşa sinistrului monument se deschise. Trei bărbaţi ieşiră dintre care unul ţinea în mână un felinar aprins. Acest bărbat era călăul: meşterul Tornebise. Ceilalţi doi erau cele două ajutoare ale sale. Uriaşul Médard Sang-de-Boeuf şi vicleanul uscăţiv Simon Bec-de-Li?vre.

Meşterul Tornebise, în negru, izbi cu piciorul corpul lui Trombafior, care nu dădea încă semn de viaţă şi bombăni:

Să-l ia dracu pe beţivul care vine să doarmă aici.

El păşi peste corp şi începu să se îndepărteze. Un gând subit îl făcu să se întoarcă. Proiectă lumina felinarului său asjapra figurii celui pe care-l luase drept beţiv. Îl apucă un tremurat violent încât felinarul, la capătul braţului său enorm, începu să danseze ca o frunză agitată de furtună. Îl recunoscuse pe Trombafior. Trombafior cu care trebuie că avea o socoteală teribilă de reglat, judecând după emoţia cumplită care-l tulbură.

El ridică sabia lui Trombafior şi o întinse unuia dintre ajutoarele sale. La centură, el avea mai multe frânghii solide, noi. Alese una. Cu gesturi măsurate, fără grabă, el măsură din ochi lungimea frânghiei, trase de ea pentru a se asigura de rezistenţa ei. Satisfăcut, reveni la Trombafior. Îl întoarse pe burtă, îi duse mâinile la spate şi-i legă solid încheieturile, lăsând să atârne cele două capete ale frânghiei.

După asta, el îl întoarse pe Trombafior, îl aşează cu spatele sprijinit de stâlp. Aşezat pe vine, el săltă capul spre cele două ajutoare ale sale care-l urmăreau ce face cu un interes evident, fără a manifesta nici uimire, nici nelinişte şi, cu acelaşi râs sinistru, înfiorător:

El este, ştiţi!… îl am, în sfârşit, în mâinile mele! Şi încă viu!… viu…!

Nu le spuse mai mult şi începu să-i dea îngrijiri lui Trombafior pentru a-şi reveni în fire.

Trombafior suspină şi începu să se mişte încet.

Meştferul Tornebise se dădu la o parte şi făcu semn ajutoarelor sale să facă la fel. El ştia bine că simpla sa prezenţă era în stare să-i provoace tâlharului un nou leşin din care ar fi durat plictisitor de mult să-l scoată.

Trombafior reveni în întregime la realitate. El se văzu în întuneric. Îşi simţi mâinile legate la spate. Şi primul său gând fu acesta:

„Pe toţi dracii! Am fost ridicat de paza de noapte, legat şi închis în vreo temniţă. Nenorocire mie! Iată-mă bine înzestrat!… în plus, este de neînchipuit ce înseamnă să te

simţi rău în drum din cauza câtorva nenorocite lovituri de pumn!”

Cum făcea această cugetare, el ridică ochii. Tocmai atunci luna ieşea din spatele unui nor care o ascunsese până acum. Şi el îşi spuse:

„Nu sunt la închisoare. Sunt afară, în stradă. Dar atunci, cine mi-a legat mâinile şi de ce…?”

Exact în acest moment călăul se postă înaintea lui, cu felinarul în mână. Iar Trombafior scoase un geamăt înăbuşit.

Văd că mă recunoşti, spune meşterul Tornebise cu un rânjet înfricoşător.

Trombafior îl privi buimac, în ochii săi citindu-se o groază inexprimabilă, iar dinţii îi clănţăneau cu o rapiditate aidoma unui duruit de tobă.

Cu o blândeţe mai alarmantă decât izbucnirea unei furii zgomotoase, călăul îl anunţă ce hotărâse:

Ascultă, Aspune el, înţelegi bine că trebuie să ne explicăm. În primul rând, sunt lucruri pe care vreau să le ştiu şi pe care numai tu poţi să mi le spui. Trebuie să te ridici şi să mă urmezi la mine acasă, în Cetate. Acolo vom putea sta de vorbă în a voie.

În momentul acesta, Trombafior nu mai era un om. Din momentul când îl recunoscuse pe călău, mintea i se scufundase într-un vârtej de spaimă.

El se supuse pasiv ordinului meşterului Tornebise. Şi nu găsi să spună un cuvânt în apărarea sa. De altfel, gâtul său contractat nu lăsa să se audă alt sunet decât un fel de horcăit ce ieşea de pe buzele sale.

La un semn al călăului, cele două ajutoare ale sale îl apucară pe Trombafior. Simon Bec-de-Li?vre luă felinarul cu o mână şi-şi trecu braţul drept pe sub braţul stâng al tâlharului. Médard Sang-de-Boeuf făcu la fel în partea cealaltă. Şi ei se puseră în mişcare ghidând şi susţinând prizonierul. Meşterul Tornebise prinse în mâinile sale

puternice cele două capete ale frânghiei şi urmă grupul care dispăru în noapte.

Capitolul XXXVI Casa călăului.

În Cetate, pe malul râului, în apropierea podului Saint-Michel, în consecinţă nu departe de Palat, singură, ca un loc ciumat de care nimeni nu se apropie, se ridica o casă cu înfăţişare modestă, dar care părea foarte solidă. În faţa acestei case se opriră Simon Bec-de-Li?vre şi Médard Sang-de-Boeuf, susţinându-l pe Trombafior.

Meşterul Tornebise scoase o cheie din buzunar, deschise uşa şi, reluându-şi felinarul, îşi concedie cu un gest ajutoarele care se îndepărtară glumind. El se întoarse spre Trombafior.

Intră, spune el cu o voce care părea foarte calmă.

Şi Trombafior se supuse încă o dată, pasiv, fără să spună un cuvânt. Părea lipsit de orice gând şi de orice voinţă. Nici un sentiment de revoltă, nici măcar acel instinct de conservare care face ca înecatul să se agaţe de cel mai mic păi, nu se menţinea în el. Era descurajarea completă. Probabil, în cele din urmă, această descurajare şi această năucire proveneau din convingerea absolută că era în mod implacabil pierdut şi că nici o putere omenească nu-l putea smulge destinului său care era hotărât. Ceea ce este sigur, este că dacă meşterul Tornebise i-ar fi ordonat să sară în râu sau să se arunce pe cărbuni aprinşi, s-ar fi supus cu aceeaşi pasivitate inconştientă.

Trombafior intră deci cu pas ţeapăn de automat. În spatele lui, meşterul Tornebise încuie uşa, înfundă cheia în buzunar şi puse felinarul pe o masă.

Meşterul Tornebise izbucni într-un râs îngrozitor spunând:

Ba bine că nu! Ai vrea să te lovesc, ai?... Te gândeşti că vei scăpa cu o nenorocită lovitură de pumn!... Nu, mă voi păzi să te omor dintr-o singură lovitură. Tu vei muri de o moarte care va veni cu o încetineală nemaipomenită. Supliciul tău va dura zile şi zile, poate săptămâni. Poţi să mă crezi pe

cuvânt. Eu mă pricep, am calculat treaba în aşa fel încât să dureze cât mai mult timp posibil.

Era înspăimântător să vezi şi să auzi. Acea rază de luciditate care aprinsese în Trombafior speranţa de a sfârşi dintr-o lovitură, se stinse brusc. El începu din nou să tremure, să-i clănţăne dinţii. Căzu din nou în inconştienţa sa năucă, încă o scuturătură ca aceasta şi ar fi căzut fulgerat.

Meşterul Tornebise îl examină cu o bucurie sălbatică. El îl luă de braţ şi îl împinse spre a doua cameră, poruncindu-i cu o blândeţe sinistră:

Intră aici. Totul este pregătit pentru a te primi cum se cuvine… Şi de mult timp.

Iar Trombafior intră, mai mult împins de meşterul Tornebise decât după propria lui voinţă.

Vezi, nu te-am minţit, totul este pregătit pentru primire… Vino şi te aşează pe acest scaun, aici… Pentru tine l-am făcut cu propriile mele mâini şi l-am fixat unde este. Sunt ani de când te aşteaptă… Ştiam bine că într-o zi vei veni să te aşezi pe el. A durat mult timp dar tu ai venit, totuşi… Aşează-te, dacă-ţi spun.

Trombafior căzu distrus pe scaunul fatal.

Cu gesturi iuţi, precise, fără grabă, dar cu o îndemânare extraordinară, meşterul Tornebise îi dezlegă mâinile, manevră numeroasele curele care-l înconjurau şi, cât ai clipi din ochi, Trombafior se găsi bine aranjat, cu spatele sprijinit de un stâlp, atât de strâns legat încât îi era imposibil să schiţeze cea mai mică mişcare.

Trombafior îl privea pe călău cu ochi imenşi, ochi înfricoşaţi de spaimă, ochi de nebun.

După un moment de tăcere, meşterul Tornebise reluă cu o voce domoală, fără vlagă, îndepărtată:

N-o aveam decât pe ea… aceea pe care tu mi-ai luat-o. Era bucuria căminului meu, soarele existenţei mele întunecate. Ea te-a văzut pe tine, tânăr, frumos, fercheş şi s-a îndrăgostit, nefericită!… Pe mine nu mă luase decât pentru că era cochetă şi că mă ştia bogat. Ignorăm asta atunci… Tu

ai văzut-o împodobită cu bijuterii preţioase. Tu nu o iubeai. Dar tu ai crezut-o bogată şi ţi-ai spus că banii pe care presupuneai că-i are sunt buni de pus mâna pe ei. Tu i-ai făcut semn. Şi ea te-a urmat luând, la sfaturile tale, toate bijuteriile pe care i le dăruisem şi toţi banii pe care i-a găsit în casă.

El se opri şi răsuflă greu, cu ochii pierduţi în gol, absorbit de amintirea celei pe care o mai iubea încă, în pofida trădării ei. Apoi reluă cu vocea sa domoală, monotonă:

Atâta timp cât a avut bani şi bijuterii de vândut, ea a crezut că o iubeai, aşa cum eu crezusem că mă iubeşte. Veni o zi când ultima monedă scoasă din vânzarea ultimei bijuterii se risipi. Atunci tu ai condus-o la Val d'Amour, printre prostituate. Şi i-ai spus: „Fă ca ele şi adu-mi bani." Atunci, asta a fost infernul. O snopeai în bătaie dacă nu aducea suma stabilită de tine. O snopeai din nou în bătaie, mai tare încă, când refuză să-ţi execute ordinele şi să exercite ruşinoasa meserie pe care tu i-ai impus-o. Într-o zi ai lovit-o atât de tare şi atât de mult timp, încât ea a murit.

El se opri încă o dată şi rămase un moment gânditor. Brusc, se ridică şi, cu vocea schimbată, într-un mormăit, furios:

Dacă ai fi iubit-o, eu nu spuneam nimic, nu te căutam pentru a te omorî. Dar tu n-ai iubit-o niciodată, tu ai zdrobit-o, ai furat-o şi în cele din urmă ai asasinat-o cu sânge rece, cu răutate, ca o brută feroce ce eşti. Pentru asta vei plăti prin torturi pe care niciodată un condamnat nu a îndurat ceva asemănător în camera de supliciu.

El îi întoarse brusc spatele, ca şi cum se temea că nu poate rezista tentaţiei de a-l sugruma. Merse la perete şi, liniştit, temeinic, alese dintre nenumăratele instrumente de tortură care erau agăţate acolo.

Dacă l-ar fi observat pe Trombafior, nu şi-ar mai fi dat atâta osteneală.

Îngrozitoarele pregătiri ale călăului sfârşiseră prin a-i tulbura mintea atât de puternic zdruncinată. El n-a căzut

fulgerat. Dar devenise subit nebun. Nebun de teamă. Acum el fredona legănându-şi capul. Deodată, el izbucni într-un râs strident.

Hei! se miră meşterul Tornebise, ce l-a apucat?

El se întoarse.

Trombafior îl privea cu ochi goi râzând mereu cu râsul său timp.

Neliniştit, meşterul Tornebise se apropie repede de el şi-l cercetă cu atenţie.

Oh! făcu el cu un accent de regret inexprimabil, va scăpa el oare de răzbunarea mea?

El îl ţinu pe Trombafior sub observaţie. Îi puse întrebări, îi întinse capcane, căci se îndoia. Merse până acolo încât îl dezlegă şi-l lăsă liber.

Trombafior merse şi se aşează pe vine în faţa reşoului şi-şi întinse mâinile deasupra cărbunilor aprinşi cu strâmbături ale feţei şi mormăieli de satisfacţie. Dar nu încercă să plece. Şi după ce îşi încălzise mâinile, începu să se joace chiar cu acele instrumente de tortură care-l înnebuniseră.

Meşterul Tornebise îl privi până la revărsatul zorilor.

Hai, Dumnezeu a vorbit, Dumnezeu a lovit, spune el. N-am decât să mă înclin în faţa sfintei sale voinţe.

El merse la perete, luă o frânghie, prima care-i căzu în mână. Îi făcu un laţ şi o trecu printr-un scripete agăţat de tavan. Sub laţ plasă un scaun, îl luă pe Trombafior de mână şi-l conduse la acest scaun. Şi, fără asprime, cu aceeaşi voce stinsă:

Urcă, spune el.

Temându-se că nebunul nu înţelege ordinul pe care i-l dăduse, îl prinse de sub braţe şi-l ridică. Nebunul consimţi cu bunăvoinţă la ceea ce consideră ca pe un joc şi urcă pe scaun.

Prompt, meşterul Tornebise îi trecu laţul în jurul gâtului, înfăşură frânghia în jurul încheieturii mâinii şi dădu o lovitură de picior scaunului care se rostogoli la câţiva paşi distanţă. Aparent fără efort, corpul fu ridicat până la tavan,

înfăşură frânghia în jurul unui piron gros fixat în perete şi ieşi, lăsându-l pe Trombafior spânzurat de tavan, cu limba scoasă, scuturat încă de ultimele tresăriri ale agoniei.

Capitolul XXXVII Conspiraţia lui Guise.

Trebuie să revenim câteva ore în urmă, în aceeaşi seară de 2 august. Vom pătrunde în palatul Sorrient?s către momentul când cavalerul de Ragastens se aşezase la pândă în faţa porţii.

Văzut de afară, palatul părea adormit. Nici o fereastră nu era luminată. Totul era întunecat, liniştit. Cu toate acestea, în marele cabinet al lui Sorrient?s se înghesuia o destul de numeroasă societate. Acest cabinet era luminat de o duzină de luminări, dar cum obloanele erau închise, grelele perdele trase, nici cea mai mică rază de lumină nu se strecura în afară. Cum cabinetul era foarte mare, cele câteva luminări aprinse erau insuficiente pentru a lumina convenabil, domnea acolo o semiobscuritate care dădea acestei întruniri un aer de mister destul de tulburător.

Nu erau aici decât aprigi şi decişi partizani ai lui Guise. Sau cel puţin oameni care erau consideraţi ca atare. Familia era completă: cei doi fraţi, Mayenne şi cardinalul de Guise, verii: d’Aumale şi d’Elboeuf, chiar şi socrul, ducele de Nemours. Nici o femeie. Cel puţin, nici un costum de femeie.

Guise era aşezat pe un fel de tron. Îl avea în dreapta sa pe ducele de Sorrient?s. La stânga pe cei doi fraţi ai săi, Mayenne şi cardinalul. Restul conspiratorilor erau aşezaţi la întâmplare, fără nici o grijă de priorităţi. Toată lumea asculta cu un respect religios pe ducele de Guise care, cu o voce puţin emoţionată, spunea:

Toţi, aici de faţă, sunteţi, domnilor, cei mai fideli, cei în care mi-am pus toată încrederea. Ca urmare ştiţi cu toţii că ne aflăm în faţa unei situaţii unice. Putern deci să vorbim cu claritate, cu inimă deschisă. În câteva zile, tronul Franţei va fi liber. Nu este vorba de a şti cui trebuie să-i revină acest tron. Nu va fi vorba de ducele d’Anjou: este un Valois.

Membrii acestui neam blestemat sunt în descompunere. Cu atât mai puţin nu va fi vorba de regele Navarrei: această nobilă ţară, Franţa, nu va cădea sub dominaţia unuia dintre aceşti eretici pe care noi am jurat să-i exterminăm până la ultimul. Toţi suntem de acord asupra acestui punct: regatul Franţei trebuie să revină casei de Lorrena, al cărei şef sunt eu. Dacă v-am convocat aici, în această casă prietenă, n-am făcut-o pentru a discuta asupra acestui punct care este hotărât definitiv. Este pentru a ne gândi împreună la măsurile care ar trebui luate pentru a face să treacă fără probleme coroana regală pe capul meu.

El făcu o pauză şi cu o voce înăbuşită, cu o încetineală calculată, pentru a permite auditoriului său să priceapă întreaga importanţă a cuvintelor sale, el reluă:

A pune mâna pe coroană, în condiţiile actuale, este uşor, domnilor. Dar asta nu este totul: trebuie, după aceea, păstrată. Pentru că aici ne izbim de dificultăţi pe care nu ezit să le declar insurmontabile. Văd decepţia voastră, domnilor. Trebuie totuşi luate în considerare toate dificultăţile unei acţiuni atât de formidabile. Dacă n-ar fi vorba decât de regatul Franţei, aş spune: o jumătate a regatului este de partea noastră, deci părţile sunt egale. Şi eu nu aş ezita: oricât de groaznic ar fi războiul civil, eu aş intra în campanie şi aş reuşi curând să cuceresc prin luptă aprigă pe cei care n-au vrut să treacă de partea mea de bunăvoie. Dar Franţa nu este totul. Trebuie ţinut cont, de asemenea, de lumea creştină din care ea nu este decât o parte. Regele Franţei, într-o măsură însemnată, trebuie el însuşi să se bizuie pe ceilalţi regi creştini, fraţii săi. Şi, mai presus de toţi, pe papă.

Aceste cuvinte produseră o impresie adâncă. Conjuraţii schimbau priviri consternate şi se întrebau cu nelinişte unde voia să ajungă şi dacă acest preambul nu conducea la o retragere. Cardinalul de Guise mai ales, care era o minte solidă, creierul familiei, în timp ce Henri de Guise nu era decât braţul eficace, se agita mult în fotoliul său. Singur

ducele de Mayenne care, deşi nu avea încă douăzeci şi cinci de ani, începuse să se îngraşe excesiv, ceea ce urma să devină legendar, rămânea foarte calm, aproape indiferent şi, cu mâinile încrucişate pe burta revărsată, asculta cu o ureche distrată, digerând liniştit.

Ducele de Guise continuă:

Dacă papa şi ceilalţi regi ai creştinătăţii refuză să-l recunoască, nevoind să vadă în el decât un uzurpator sau şi mai rău, un aventurier, situaţia sa devine insuportabilă. Or, sunt în pericol să mă aflu în această situaţie şi iată de ce m-aţi văzut ezitând atât de mult timp. Într-adevăr, domnilor, papa, pe care l-am tatonat, mi-a răspuns că el îşi va subordona hotărârea celei a regelui Spaniei. Dar regele Spaniei nu şi-a făcut-o cunoscută încă pe a sa. Vedeţi de.ci bine că totul depinde acum de el. După cum va fi pentru sau contra mea, este triumful asigurat al cauzei noastre sau eşecul complet, definitiv, iremediabil, în momentul când să ne lansăm într-o aventură nemaipomenită, care poate duce la un dezastru sângeros, mi s-a părut drept şi necesar să vă aduc la cunoştinţă exact la ce ne expunem. Mai este încă timp: acela dintre voi care consideră că partida este prea riscantă, poate să se retragă. Sunt sigur dinainte că niciunul dintre aceştia nu ne va trăda.

El făcu o nouă pauză şi-şi purtă privirea ascuţită în jurul lui. Nu văzu decât figuri întunecate. Dar, în toţi ochii strălucitori aţintiţi asupra lui, el citi hotărârea neînduplecată de a merge până la capăt. Şi, de fapt, nimeni nu-şi părăsi locul, nimeni nu se clinti. Guise surâse satisfăcut şi încheie:

Acum, că sunteţi la curent, se cuvine să adaug că încă nu este cazul să disperăm în privinţa lui Filip, regele Spaniei. Marele nostru prieten, domnul ambasador duce de Sorrient?s, căruia îi preţuim zelul neobosit şi devotamentul neclintit pentru cauza noastră, a binevoit să ne sprijine cu toate puterile sale pe lângă suveranul său. Aşteptăm un curier din Spania care nu va întârzia să se prezinte.

Probabil acest curier ne va aduce fericită ştire că prietenul nostru a reuşit în fine să-l hotărască pe regele său să se declare de partea noastră.

De-abia terminase că uşa se deschise şi apăru un cavaler acoperit de praf. Era curierul aşteptat. El se înclină în faţa lui Sorrient?s căruia îi prezentă un plic lat sigilat cu armele Spaniei.

Guise, cu o promptitudine care trăda neliniştea ascunsă care-l sugruma, îngădui:

Primiţi, domnule ambasador şi citiţi.

Sorrient?s luă plicul din mâinile cavalerului. Şi cum acest cavaler era un nobil de rang înalt, el îi mulţumi şi îl concedie cu câteva cuvinte amabile. Şi, cu plicul în mână, el aşteptă să iasă curierul înainte de a rupe sigiliul. Nu părea grăbit de altfel şi surâdea cu acelaşi surâs enigmatic care nu încetase să-l aibă pe buze în timp ce Guise vorbea.

După expozeul pe care-l făcuse ducele, nu mai este nevoie să spunem cu câtă nerăbdare îngrijorată aştepta întreaga asistenţă hotărârea regelui Spaniei. Hotărâre care le putea nimici speranţele tuturor sau care putea să le asigure victoria. Guise, sub indiferenţa impusă, îşi simţea inima sărind dezordonat în piept şi sângele îi zvâcnea dureros în tâmple.

În sfârşit, curierul ieşi din cabinet, iar uşa se închise cu grijă în urma lui. Sorrient?s rupse sigiliul şi citi. El nu lăsă să se vadă nimic din sentimentele sale lăuntrice. El continuă să surâdă. Această lectură dură doar câteva secunde. El citi chiar atât de repede, încât un observator atent s-ar fi putut întreba, pe bună dreptate, dacă nu cunoştea dinainte conţinutul misivei regale. În timpul acestor câteva secunde, o linişte profundă apăsa această adunare neliniştită, în timpul căreia se puteau auzi loviturile înfundate ale inimilor care săreau de speranţă în toate piepturile acestor bărbaţi.

Imediat, Sorrient?s, care părea că se grăbeşte să termine, anunţă:

Veşti fericite, monseniore! Foarte fericite veşti, domnilor.

Un suspin enorm ţâşni în acelaşi timp din toate aceste piepturi chircite. Şi toate figurile se luminară de surâsuri vesele.

Sorrient?s întinse plicul deschis ducelui de Guise care se încorda pentru a ascunde puternica bucurie care-l răscolea, aşa cum ascunsese îngrozitoarea nelinişte care-l sugrumase şi care, acum exclamă în sinea sa:

„În sfârşit, sunt rege!”

Cu acelaşi surâs enigmatic, Sorrient?s spuse simplu:

Ţineţi, monseniore, vedeţi voi înşivă.

Guise apucă scrisoarea cu o mână fremătătoare şi o devoră rapid cu privirea. Şi, între tare şi încet, destul de tare totuşi pentru a fi auzit de toate urechile avide întinse spre el, citi pasajul esenţial:

„

Având întotdeauna de lăudat bunele voastre oficii şi excelentele informaţii cu care ne-aţi ţinut la curent despre toate treburile, noi am hotărât să luăm în consideraţie stăruitoarele voastre insistenţe cu privire la Alteţa Sa monseniorul duce de Guise. În consecinţă, noi vă cerem şi vă ordonăm să-l înştiinţaţi pe seniorul duce că nu vom ridica nici o obiecţie a-l recunoaşte ca legitim rege al Franţei chiar din momentul când poporul Parisului îl va accepta ca atare şi el va fi încoronat solemn de către prinţii bisericii…”

Guise, aproape sufocat, suspendă un moment lectura. Şi respirând adânc, lăsând în fine să i se reverse bucuria:

Pe Dumnezeu cel viu, este scris fără ocolişuri! strigă el radios.

Chiar de la primele cuvinte ale lecturii sale, toată asistenţa se ridicase într-o mişcare spontană. Un lung freamăt voios agită această mulţime unde se găseau, într-un talmeş-balmeş, mari seniori, căpitani, preoţi, magistraţi, burghezi şi chiar câţiva oameni din popor.

Surâzând mereu, ca omul care are conştiinţa forţei şi valorii sale, ca omul care ştie că n-are în faţa lui decât marionete ale căror fire invizibile sunt în mâinile sale şi pe

care le face să se mişte după placul său, cu toate aparenţele celui mai profund respect, Sorrient?s, cu vocea sa gravă şi sonoră, în acelaşi timp blândă şi poruncitoare, îndemnă;

Continuaţi, monseniore. Citiţi urmarea. Ea nu este lipsită de interes, după cum aţi văzut.

Şi Guise, orgoliosul şi trufaşul duce de Guise, nu se gândi să refuze, se supuse docil, îşi reluă lectura cu o voce mai puternică, mai sigură:

„. Noi vom aduce, încă de acum, această hotărâre la cunoştinţa Sfântului Părinte papa, al cărui consimţământ poate fi socotit că sigur, dat fiind că el ne-a asigurat că-şi va potrivi hotărârea după a noastră. În ceea ce priveşte ajutorul material, fie în trape, fie în numerar, cum se va stabili, eventual de a acorda Alteţei Sale, nimeni nu ni se pare mai calificat decât voi, care sunteţi la faţa locului, chiar la sursa informaţiilor, pentru a hotărî. Fiind încredinţaţi de siguranţa judecăţii voastre şi de priceperea voastră recunoscută, noi vom aproba şi confirmă dinainte toate angajamentele pe care credeţi că trebuie să le luaţi în această problemă.”

Această lectură terminată, izbucni o explozie de bucurie delirantă. Entuziasmul se revărsă şi se traduse printr-un strigăt unanim care ţâşni în acelaşi timp de pe toate buzele:

Trăiască regele Filip al Spaniei!

Iar Sorrient?s, mereu sigur de el, mereu surâzând cu surâsul său atât de tulburător, în calitate de reprezentant al regelui Spaniei, saluta adânc adunarea în semn de mulţumire şi, întorcându-se spre ducele de Guise, înapoie politeţea strigând:

Trăiască Henri al IV-lea, rege al Franţei şi al Lorrenei!

Poate, analizând bine, s-ar fi putut considera că acest strigăt era puţin lipsit de convingere şi căzuse din vârful buzelor, puţin cam dispreţuitoare. Dar nimeni nu luă seama. Şi cu aceeaşi voce unanimă, cu mai mult entuziasm decât toate, se lansă această ovaţie:

Trăiască Henri al IV-lea, rege al Franţei şi al Lorrenei!

Guise, încântat extrem de plăcut în orgoliul său, palid de emoţie, nu înceta să repete în sinea sa:

„Rege! Sunt regele celui mai frumos regat al creştinătăţii…!”

Şi luând acea atitudine de măreţie suverană, naturală la el, cu acel farmec binevoitor pe care ştia atât de bine să-l afişeze când voia să fascineze, el surâse, salută şi mulţumi cu mâna. Şi deodată, purtat de splendoarea visului său în fine realizat, recunoştinţa sa izbucni. El se ridică şi, apucând mâinile lui Sorrient?s, care-l lăsă cu un fel de bunăvoinţă trufaşă, le strânse să i le frângă şi într-un elan de sinceritate, spuse:

Ah! Scump şi mare prieten, cum să vă mulţumesc, vouă care, asemenea unui binefăcător şi atotputernic magician, cu o mişcare a baghetei voastre fermecate, aţi netezit în faţa mea drumul spre tron, presărat cu obstacole insurmontabile… Trebuie recunoscut sus şi tare deoarece este chiar adevărul. Această coroană pe care mă simţeam în stare s-o apuc şi s-o pun pe capul meu, singur, prin propriile mele forţe, m-am simţit neputincios s-o păstrez. Această coroană, pe care trebuia s-o apăr cu armele în mână, ca un pungaş contra tuturor forţelor din exterior şi din interior ridicate contra mea, această coroană n-ar fi întârziat să se rostogolească în sânge şi în noroi, antrenând cu ea capul meu şi pe acelea alor mei. Datorită vouă, datorită ajutorului vostru puternic şi generos, pericolul războiului civil, acest prăpăd teribil, a fost îndepărtat. Datorită vouă, voi putea urca pe tron ca un adevărat rege care-şi ocupă locul său legitim. Datorită vouă, această coroană care se clătina pe capul meu este solid fixată şi vă jur că ea va străluci orbitor. Această coroană, cu adevărat, voi sunteţi cel care mi-o dă. Este acesta unul dintre acele servicii de nepreţuit care nu se poate uita. Credeţi-mă că regele Franţei nu va uita niciodată ceea ce vă datorează ducele de Guise.

Aceste cuvinte, pe care le pronunţase stând în picioare, cu o voce vibrantă, în mijlocul tăcerii impresionante a întregii

adunări, de asemenea în picioare, aceste cuvinte erau însoţite de murmure aprobatoare. Sorrient?s, care primea acest strălucit omagiu cu o dezinvoltură neasemuită, Sorrient?s era deja un personaj însemnat pe care cei mai sus-puşi considerau prudent să-l menajeze. El apăru mai înălţat, formidabil, tulburător ca o legendă vie. Şi toate privirile, toate surâsurile, toate saluturile se îndreaptă spre el care are mereu pe buze acel surâs marcat de o notă aproape neobservată de dispreţ.

Cardinalul de Guise, găsea poate că fratele său mai mare îşi manifestase recunoştinţa în termeni lipsiţi de măreţie regală, deoarece, foarte călduros, salută adânc pe Sorrient?s şi, cu un accent care părea sincer, pronunţă cu simplitate:

Casa de Lorrena vă datorează mult, domnule ambasador. Fiţi sigur că ea nu va uita.

Iar eu, lansă o voce proaspătă şi veselă, eu plătesc pe loc! Trebuie să vă îmbrăţişez, domnule!

Cu aceste cuvinte, un foarte tânăr senior, îmbrăcat admirabil, se apropie de Sorrient?s, îşi aruncă braţele în jurul gâtului şi pe cei doi obraji, aplică două săruturi sonore. În această mişcare îi căzu pălăria şi un păr blond, bogat, i se răspândi pe umeri şi recunoscură mutrişoara acestei pariziene dezgheţate care era ducesa de Montpensier, sora lui Guise.

Văzându-se recunoscută de toţi, ea începu să râdă, fără să manifeste nici cea mai mică jenă şi, cu o figură adorabilă:

Cu atât mai rău pentru doamna ambasadoare, dacă este geloasă, spuse ea.

Într-adevăr, spune la rândul său grasul Mayenne, pentru că suntem la efuziuni, nu vreau să rămân la urmă.

Şi întinzând mâna sa lată:

Bate palma, duce. De acum înainte, între noi, la bine şi la rău.

Iar în el însuşi:

„Aş vrea să se termine… Simt o foame infernală şi o masă bine garnisită îmi va cădea mai bine decât toate aceste

cuvinte care, deoarece fără îndoială sunt găunoase, fac un gol teribil în stomac”

Cu politeţea sa rafinată, dar fără să manifeste nici cea mai mică emoţie, Sorrient?s mulţumi:

Domnilor, mă vedeţi adânc mişcat de dovezile de bunăvoinţă pe care mi le adresaţi. Nu merit deloc atâtea laude şi mulţumiri. Ani acţionat ca un prieten fidel şi devotat. Asta este tot. Acestea fiind spuse, permiteţi-mi să vă amintesc că pierdem un timp preţios ocupându-ne de modesta mea persoană. Să revenim deci, dacă vreţi, la adevăratul scop al acestei întruniri.

După cum se vede, Sorrient?s prelua cu autoritate conducerea dezbaterilor. Dar el o făcea într-un mod mascat de un respect atât de profund încât susceptibilitatea bănuitoare a ducelui nu putu fi tulburată. Fără să aştepte permisiunea, el continuă:

Îmi rămâne să vă fac cunoscute angajamentele care cred că pot fi luate în numele suveranului meu. Angajamente confirmate dinainte, după cum ştiţi. Înainte de toate: la 10 august ziua morţii lui Henri de Valois, ziua proclamării voastre, după încoronarea care va avea loc imediat, o sumă de cinci milioane, destinată să facă faţă nevoilor presante, va fi pusă la dispoziţia vistieriei Maiestăţii Sale.

Înaintea anunţării acestei cifre, enormă în acea epocă, atenţia deveni avidă, fiecare calculând în sine ce putea scoate din această sumă pentru el personal.

Fără a părea să remarce puternica impresie pe care o produceau cuvintele sale, Sorrient?s continuă cu un aer indiferent:

Regele nu va trebui să se teamă să risipească aurul fără să-l numere. Cele cinci milioane epuizate, vor veni alte milioane la dispoziţia sa. Comorile Indiilor sunt inepuizabile. Şi aceste comori vor fi la dispoziţia regelui. În al doilea rând: o mică armată de douăsprezece mii de oameni va porni foarte curând din Flandra şj se va apropia de Paris în marş forţat, astfel încât, la 10 august, regele s-o aibă la

îndemână, pentru orice eventualitate. O a doua armată spaniolă, mai mare, va fi pregătită să invadeze Navarra. Dacă regele Navarrei ar manifesta intenţia să vă dispute coroana eu vă asigur, monseniore, că îi vom da de lucru atât de mult şi de sever la el acasă, încât nu va avea timp să se gândească la altceva decât să-şi apere statele cât de bine va putea. Şi încă va trebui să se considere fericit dacă-i vom lăsa un regat redus la minim. Iată ce vă ofer, monseniore. Dacă asta vi se pare insuficient, spuneţi-o. Prietenul sigur pe care-l aveţi în mine va considera dorinţele voastre drept ordine pe care se va grăbi să le execute.

Guise ca şi cei care-l înconjurau de altfel era uluit. I se părea că trăieşte un vis fabulos. El se considera foarte fericit de a fi recunoscut de-a dreptul de către regele Spaniei. În plus, i se ofereau milioane şi arme. Nu îndrăznise niciodată să spere la un ajutor atât de complet, atât de puternic. Cu o clipă înainte, el îl proclamase aşa cum gândea şi mulţumise cu căldură. Dar el începea deja să se adapteze noii sale situaţii, atât de uimitoare cum era. El se străduia deja să interpreteze sincer rolul său de rege. El se ţinu în rezervă şi se mulţumi să spună:

Asta mi se pare foarte rezonabil. Cred că va fi suficient.

Sorrient?s se înclină într-un salut în care se afla fără îndoială mai multă ironie decât respect real. Şi îndreptându-se:

Rolul meu s-a terminat deci pentru moment.

Guise luă la rândul său conducerea dezbaterilor şi-şi dădu ordinele pe un ton tăios:

Imediat ce Henri de Valois va fi mort, eu mă proclam rege şi merg la Notre-Dame pentru ceremonia de încoronare care va avea loc în aceeaşi zi. Asta vă priveşte, cardinale.

Aceste cuvinte se adresau fratelui său, cardinalul de Guise, care se ridică şi răspunse:

La 10 august mă voi afla la Notre-Dame unde-l voi aştepta pe rege. Cardinali, episcopi, parohi şi decani ai tuturor

consiliilor de canonici din Paris mă vor înconjura. Totul va fi pregătit pentru ceremonie.

Bine. Eu mă voi găsi la Luvru cu o escortă de două sute de gentilomi. Toţi în veşminte de curte şi spada de paradă. Înţeleg că este bine stabilit că mă aflu la o sărbătoare şi că nu sunt animat de intenţii rele. Deci, fără soldaţi, fără arme la vedere. Ceea ce nu înseamnă că vreau să mă predau cu mâinile şi picioarele legate la voia întâmplării. Vorbeşte, de Cosse.

Contele de Cosse-Brissac, care trebuia să joace mai târziu rol, important, spune:

L-am văzut pe căpitanul pe care-l ştiţi, monseniore. Noi suntem de acord. Gărzile regelui sunt de partea noastră. La 10 august Crillon, Nancey, Larchand, Lansac, Dampierre vor fi arestaţi de. Proprii lor oameni. Ne vor fi predate cele patru porţi ale Luvrului.

Bine. O sută de oameni la fiecare din aceste porţi. Cosse, veţi prelua comanda generală a acestor patru sute de oameni şi veţi sta la poarta principală. Bois-Dauphin va sta la poarta de la malul apei. Maineville va fi la a treia şi Chamois la a patra poartă. E rândul vostru, domnule Rapin.

Eu, spune Rapin, locotenent al şefului jandarmeriei, eu răspund de arcaşi, sergenţi şi ofiţeri ai jandarmeriei. Ei vor forma un şir de-a lungul cortegiului, începând de la Luvru până la Notre-Dame şi nu vor fi cei mai puţin înflăcăraţi în a striga: „Trăiască regele!”

Vorbiţi, domnule Testu.

Celulele sunt pregătite, spune Laurent-Testu, guvernator al Bastiliei, pentru a-mi trimite pe aceia care trebuie să le ocupe şi garantez că ei nu vor mai ieşi. Mai ales dacă printre ei se găseşte Alteţa Sa regală, ducele d’Anjou.

Rândul vostru, Mayenne.

Eu dispun, spune masivul Mayenne, de două mii ostaşi pe care-i voi eşalona de-a lungul parcursului.

Nu, spune repede Henri de Guise, nu vreau soldaţi în stradă în ziua aceea. Poporul, numai bunul popor al

Parisului ne va servi’de escortă. Îi datorez asta, adăugă el cu un surâs nedefinit. Oamenii voştri, Mayenne, vor rămâne cantonaţi la palatul Guise, la Temple, la Châtelet. Totuşi, veţi trimite cinci sute de oameni la Luvru unde se vor uni cu trupele lui Cosse. Cât despre voi, se înţelege de la sine că locul vostru este alături de noi.

Eu, spune cu impetuozitate ducesa de Montpensier, fără a fi invitată, voi avea cinci sute de oameni din popor masaţi în jurul Luvrului. Şi vă asigur că ei vor striga: „Trăiască regele!” ca nişte turbaţi.

Îmi place mai mult asta, surâse Guise. Rândul vostru, domnule episcop.

Cine era acest episcop? Guise nu-i spusese numele. Acesta pronunţă:

Începând de mâine, toţi predicatorii oraşului vor pregăti poporul pentru marele eveniment, care va fi lăsat cu grijă nedesluşit. Entuziasmul popular va fi încălzit în orb. Precis, 10 august este într-o duminică. Vor fi mulţi gură-cască pe străzi. Când emisarii noştri vor striga: „La Notre-Dame!”, toţi aceşti gură-cască vor striga la fel şi mai tare decât ei.

Guise rămase un moment gânditor, căutând să analizeze dacă a prevăzut bine totul, dacă a evitat totul. Trebuie că ajunsese la concluzia că nu uitase nimic, căci spuse:

Nu-mi mai rămâne, domnilor, decât să vă spun: toate promisiunile care v-au fost făcute vor fi ţinute cu scrupulozitate, dacă toate condiţiile vor fi îndeplinite. Nimic, nici o persoană nu va fi uitată. Eu sunt în primul rând şi înainte de toate regele vostru, pentru voi. În opt zile, sper să vă dovedesc că nu uit asta. Căci, domnilor, dacă-mi este interzis să întăresc ceea ce am convenit între noi, nimic nu se opune la ceea ce regele dăruieşte fiecăruia dintre voi, în afară de ceea ce ducele de Guise n-a promis. Şi tocmai această este intenţia mea nestrămutată.

Această promisiune, este de la sine înţeles, fu întâmpinată printr-un murmur de mare bucurie.

Cu un gest într-adevăr regal, Guise îi concedie spunând:

Acum, fiecare se întoarce acasă şi-şi reia preocupările. Veţi primi la timp ultimele instrucţiuni.

Capitolul XXXVIII Conspiraţia lui Sorrient?

Toţi conspiratorii, unii după alţii, veniră să se încline înaintea ducelui de Guise şi ieşiră.

În marele cabinet, nu mai rămaseră cu Sorrient?s decât Guise, fraţii săi, sora sa şi o jumătate de duzină de apropiaţi care trebuia să-i escorteze până la locuinţa lor. Ducele îşi luase rămas bun de la gazda sa. El se îndrepta deja spre uşă pentru a se retrage la rândul său împreună cu ai săi.

În acest moment, uşa se deschise violent şi Pinacle, uitând complet de etichetă, strigă cu o voce care gâfâia:

Alarmă, monseniore, alarmă! Ragastens nu este mort!… am dovada sigură, indubitabilă: l-am văzut…

Aţi văzut prost, făcu Sorrient?s ridicând din umeri.

I-am vorbit. I-am recunoscut vocea.

Aţi crezut că-l recunoaşteţi.

El mi-a salvat viaţa.

Dovada că nu este el: Ragastens nu v-ar fi salvat. Dimpotrivă.

Avea motivele lui să acţioneze astfel, se înfiora Pinacle. Motive întemeiate, pe care mi le-a adus la cunoştinţă, de altfel.

V-a explicat pentru ce v-a salvat viaţa?

Da, monseniore.

Guise şi Sorrient?s începură să întrevadă că Pinacle nu era poate atât de nebun pe cât credeau. Ei se consultară din priviri. Guise făcu o mişcare din cap care însemna: „Interogaţi-l”.

Iar Sorrient?s, cu acea îngăduinţă puţin maliţioasă pe care o manifeşti faţă de copiii îndărătnici sau de bolnavi:

Vorbiţi, spune el, explicaţi-vă.

Şi Pinacle se explică. Adică el povesti cum fusese smuls pumnalului lui Trombafior, pe care nu-l numi pentru simplul motiv că nu-i ştia numele. Dar, în faţa amănuntelor pe care le furniza, trebuia să se recunoască faptul că nu se înşelase.

Toate persoanele prezente îl cunoşteau pe Ragastens. Sau cel puţin ştiau că era în posesia unui secret care, dacă un capriciu l-ar fi împins să meargă să-l divulge regelui, putea duce la căderea capului lui Guise sub securea călăului. Toţi ştiau deci ce. Interes avusese ducele să se debaraseze de un om care-i ţinea viaţa în mâinile sale. Toţi urmăriseră deci povestea lui Pinacle cu un viu interes. Toţi fură consternaţi să vadă că el nu se înşelase afirmând că acest duşman scăpase de la moarte prin nu se ştie ce minune.

Guise, foarte palid, năucit de această lovitură neprevăzută, îşi răsucea nervos mustaţa. Şi, într-o explozie de mânie:

Dar acest om este diavolul în persoană! Pe sângele Domnului, cu cât este omorât, cu atât este văzut apărând din nou, viu şi mai înrăit ca oricând. Cum dracu a putut scăpa loviturii de pumnal al omului vostru?

Sorrient?s, la fel de palid ca Guise, nu spunea nimic, se gândea deja, chibzuia. El răspunse cu o răceală înspăimântătoare:

Ceea ce contează, duce, nu este de a afla cum a scăpat acest om, ci de a lua măsurile necesare, imediate, pentru a-l reduce la neputinţă. Căci el se va năpusti asupra noastră… Şi nu este acum momentul de a lupta contra unui adversar de asemenea forţă!

Desigur! exclamă Guise care înţelese lecţia şi o acceptă cu bunăvoinţă, aveţi dreptate!

Cu atât mai mult, susţinu Pinacle, care cu toată starea lamentabilă în care-l adusese frica, nu uita ceea ce lui i se părea esenţial, cu atât mai mult cu cât el vă dă întâlnire, monseniore (el se adresa lui Sorrient?s) şi ştiţi unde? La Luvru.

La Luvru! strigară toţi într-un glas.

La Luvru, da, domnilor, repetă Pinacle cu putere. Şi ştiţi când? La 10 august, auziţi? La sărbătoarea dată de rege.

Această dezvăluire neaşteptată îi doborî pe toţi. Primul lor gând a fost că Ragastens era la curent cu conspiraţia lor şi că el trebuie că punea la cale vreo surpriză îngrozitoare

care se va sparge în capul lor în ziua aceea. Ei rămaseră zdrobiţi.

Sorrient?s îşi reveni primul. Răsucindu-şi mustaţa mătăsoasă cu un gest maşinal, el începu din nou să gândească. Guise fu al doilea care redeveni stăpân pe sine. El nu se gândi. El vorbi:

Nu trebuie ca el să intre la Luvru. Şi el nu va intra.

Sorrient?s ieşi din visare.

Spuneţi, monseniore, că nu trebuie ca Ragastens să poată intra la Luvru pe 10 august? Dimpotrivă, el trebuie să intre acolo. Numai că, după ce va fi intrat, nu mai trebuie să iasă.

Înţeleg, exclamă Guise cu vioiciune, pentru că noi vom fi în ziua aceea stăpânii Luvrului. Dumnezeu să mă ierte, cred că teama de acest aventurier ticălos ne-a făcut pe toţi să ne pierdem capul!

Să nu-l dispreţuim deloc, monseniore, remarcă Sorrient?s cu gravitate, acest aventurier ticălos, cum îi spuneţi, este un rival de temut. Fie ce-o fi, cred că acum puteţi să reveniţi la judecata calmă.

Acum redeveniseră cu toţii liniştiţi. Şi calmul suveran pe care-l afişa Sorrient?s era bun la ceva.

Dar de acum până la 10 august, reluă Guise, vreau să pun să-l caute peste tot şi dacă pot pune mâna pe el, vă garantez că nu va intra la Luvru. Nu vă ascund că nu voi fi cu totul liniştit decât atunci când îl voi vedea cu proprii mei ochi, întins, ţintuit între patru scânduri.

Asta ar fi mai bine, evident, replică Sorrient?s. Pot să vă asigur că, în ce mă priveşte, nu voi rămâne inactiv. Dar dacă vreţi părerea mea sinceră, nici voi, nici eu, nu-l vom împiedica să asiste la sărbătoarea regelui. Îl vom prinde chiar la Luvru. Şi să recunoaştem, monseniore, că într-adevăr va însemna să nu avem noroc dacă, fiind stăpâni pe situaţie, îl vom lăsa să scape.

În orice caz, spune Guise, voi da ordinele cele mai precise şi mai severe în această privinţă.

„Iar eu, gândi Sorrient?s conducându-l, de partea mea, le voi da pe ale mele şi sunt sigur că vor fi bine executate.”

Ducele şi suita să plecaţi, Pinacle retras în micul apartament pe care-l ocupa la palat, Sorrient?s reveni în cabinetul său. El trebuia să plece pentru a da ordine, căci totul era întunecat şi pustiu în camerele şi culoarele pe care le traversa, ţinând în mână un sfeşnic cu trei luminări. Din pivniţă până-n pod, totul părea adormit, realmente de data aceasta.

În cabinetul său, Sorrient?s stinse toate luminările şi nu lăsă aprins decât sfeşnicul pe care-l pusese pe masa de lucru. El luă o mantă aruncată pe un fotoliu şi se înfăşură în ea din cap până-n picioare. Ieşi fără zgomot. În întuneric, el se îndreptă fără să ezite spre camera sa. El luă de acolo un felinar cu geamuri opace pe care îl aprinse. Cu felinarul în mână, el coborî în grădină şi merse drept la. Acea poartă dosnică pe unde Pompignan se strecurase la ultima întâlnire pe care o avusese cu doamna în gri. Întredeschise fără zgomot această poartă. O formă vagă, cu figura acoperită în întregime de manta se ridică în faţa lui. Pe şoptite, abia auzit, Sorrient?s puse această întrebare:

Când va fi momentul potrivit?

Când Franţa şi Spania vor fi unite răspunse forma vagă, întinzând o mână având în căuşul palmei un semn de aur care strălucea.

Sorrient?s îndreptă lumina felinarului spre figura omului care îndepărtă o secundă mantaua.

Intraţi, spune el.

Omul intră în grădină. În mai puţin de un minut, zece persoane fură introduse cu acelaşi ceremonial. Două minute mai târziu erau adunaţi cu toţii în cabinetul lui Sorrient?s care el singur, la lumina slabă a celor trei luminări aprinse, avea figura descoperită. El se aşează în faţa mesei şi cu o voce tăioasă:

Aţi asistat cu toţii la întrunirea care a precedat-o pe aceasta, sunteţi deci la curent cu situaţia. Destul cu

trăsnăile, acum să vorbim serios. Credeţi că Henri de Guise poate fi regele vostru?

Cei zece conjuraţi, pronunţară într-un glas şi în acelaşi timp:

Nu vom accepta niciodată ca rege un asasin.

Voi hotărâţi deci condamnarea lui Guise? întrebă Sorrient?s cu o voce de o răceală înspăimântătoare.

În numele parlamentului pe care îl reprezint aici, spune o voce, declar: Henri de Lorrena, duce de Guise, va fi condamnat la moarte ca uneltitor de tulburări şi de răscoală, ca aţâţător la ura cetăţenilor unii contra altora şi ca ucigaş. Judecata va avea loc la 10 august.

Poporul, spune o a doua voce, nu va aştepta această judecată. La ieşirea sa de la Luvru, Henri de Guise va fi luat şi făcut bucăţi. S-a hotărât astfel în mânia să legitimă.

Corporaţiile oraşului pe care le reprezint, spune a treia voce, acceptă în unanimitate propunerile care le-au fost făcute şi care depăşesc în generozitate concesiunile smulse cu greutate vechilor noştri regi, care, de altfel, n-au fost niciodată respectate. Chiar de pe acum, corporaţiile oraşului au întreprins demersuri active pe lângă cele mai importante municipalităţi ale regatului pentru a le determina să recunoască şi să confirme acordul intervenit între noi.

Clerul pe care îl reprezint, spune o a patra voce, se va găsi la 10 august, în mare pompă, în biserica metropolitană Notre-Dame, pentru a primi acolo jurământul de credinţă al Alteţei Sale ducele de Sorrient?s, vicerege al Franţei. După care clerul, corpurile legiuitoare şi corporaţiile de meşteşugari, la rândul lor, vor depune jurământul lor viceregelui, reprezentantul recunoscut al Maiestăţii Sale Filip al II-lea, rege al Franţei şi Spaniei.

Cele zece personaje necunoscute, rând pe rând, luară cuvântul şi, în final, cu un entuziasm nestăvilit, aclamară într-un glas:

Trăiască regele Franţei şi Spaniei!… Trăiască viceregele nostru!

Domnilor, reluă Sorrient?s fără a se despărţi de calmul său, să lăsăm aclamaţiile pentru 10 august, ziua când vom depune jurământul de credinţă.

Şi îi concedie cu o măreţie suverană:

Mergeţi, domnilor şi de acum până la 10 august, continuaţi-vă treaba ascunsă, dar atât de generoasă, spunându-vă că, dacă am fost în suferinţă, se apropie ora când noi toţi vom fi în culmea gloriei.

Ei ascultară în linişte. Dar în trecere, toţi, unul după altul, sărutară mâna lui Sorrient?s. Iar Sorrient?s acceptă acest omagiu regal.

Singur, din nou, în marele său cabinet, cu un surâs de triumf pe buze, el murmură:

Într-un an, după ce-i voi înşela, rând pe rând, pe Henri de Valois, Henri de Guise şi Filip al Spaniei, voi fi rege!… Regele Franţei…!

Capitolul XXXIX Ajunul lui 10 august.

Pe durata zilelor care urmară, Guise, pe de-o parte şi Sorrient?s, pe de altă parte, întreprinseră cercetări active, dar ele rămaseră infructuoase. Niciunul nu dădu de urma lui Ragastens. Nimeni nu-l văzuse. Ajunseră să creadă că Pinacle visase.

Dar acesta, pe care Sorrient?s, care pentru moment nu se mai gândea să se debaraseze de el, îl interogă din nou faţă de Guise, îşi menţinu energic declaraţiile. Şi el fu acela care dădu explicaţia cea mai plauzibilă:

Noi nu ştim, spune el, ce plănuieşte Ragastens. Dar el ştie bine că, dacă-l vom descoperi, s-a zis cu el. El se va păzi să se arate. A spus că îl vom vedea la Luvru la 10 august. Fiţi siguri că-şi va ţine cuvântul. Îl veţi găsi la Luvru. Şi îl veţi găsi la 10 august şi nu înainte.

El părea şi era într-adevăr atât de convins încât sfârşi prin a le transmite convingerea sa. Şi, continuându-şi cercetările

la întâmplare, ei îşi luară toate măsurile încât Ragastens să nu le poată scăpa atunci când vor fi stăpâni pe situaţie.

Dacă nu puteau scăpa de o vagă nelinişte gândindu-se la acest Ragastens pe care nu puteau, pune mâna, ei erau mai liniştiţi îh privinţa regelui. Pinacle îi asigură că-l făcuse pe rege să ia o nouă porţie de otravă şi că el se va stinge la data fixată. Asupra acestui punct, Sorrient?s avea în el o încredere absolută. În plus, rapoartele spionilor pe care-i întreţinea la Luvru erau unanime în a semnala boala regelui care se agrava pe zi ce trece. Se punea chiar întrebarea dacă, având în vedere starea de, sănătate a regelui, această faimoasă sărbătoare de la 10 august nu va fi amânată pentru mai târziu.

Totul mergea deci bine. Cel puţin aşa gândeau ei.

Într-adevăr, Pinacle nu minţise asigurându-i că pusese din nou otravă în vinul destinat regelui.

Încă de a doua zi după acea dublă întrunire care se ţinuse la palatul ambasadorului Spaniei, Pinacle executase conştiincios ordinul lui Sorrient?s. Şi de atunci, în fiecare zi, el constata cu proprii săi ochi progresele rapide ale bolii. Iar el avea satisfacţia intimă de a constata în acelaşi timp că ceea ce prevăzuse se realiza: Miron, medicul obişnuit al regelui, nu bănuise nici un moment otrava şi în boală regalului său client nu vedea decât o boală banală pe care-şi făcea iluzii s-o vindece.

Dacă Guise şi Sorrient?s, sub calmul lor aparent, nu-şi puteau reprima un fior de groază de fiecare dată când se gândeau la Ragastens şi se întrebau neliniştiţi la ceea ce putea unelti în umbră, Pinacle recăzuse în chinurile spaimei. Pinacle trăia sub apăsarea unei spaime îngrozitoare care nu-i lăsa o clipă de răgaz şi care creştea pe măsură ce se apropia ziua fatală.

Era văzut rătăcind ca o fantomă pe culoarele Luvrului pe care le cercetă cu ochii măriţi de groază. Avea tresăriri teribile la cel mai mic zgomot suspect. Şi toate zgomotele lui i se păreau suspecte. O adiere, un nimic, o uşă trântită, o

perdea mişcată de vânt îi dădeau palpitaţii cumplite, aducându-i pe frunte o sudoare rece. El nu se simţea în siguranţă nicăieri. În afara apartamentului său, el tremura şi se grăbea ca un nebun să se încuie cu cheia. Iar când era la el acasă, aceeaşi groază nebună îl apucă de gât, îl sufoca şi-l făcea să fugă afară, la întâmplare.

Din nou frica, o frică puternică, deprimantă, înnebunitoare se abătuse asupra lui şi nu-l mai părăsea. Şi dacă această viaţă de coşmar cum devenise viaţa să se mai prelungea câtva timp, era sigur că, aşa cum păţise Trombafior, îl va duce la nebunie, aceleaşi cauze conducând în mod fatal la aceleaşi efecte.

Sosise 9 august, ajunul acelei faimoase sărbători despre care curtea şi oraşul nu încetau să vorbească şi când atâtea evenimente însemnate urmau să se producă.

O dată mai mult, gonit de teama cumplită, Pinacle începu să fugă prin sălile unde o mulţime de lucrători se străduiau febril să facă ultimele pregătiri, fixând draperii aici, ridicând estrade acolo, agăţând ghirlande de flori şi de verdeaţă. O dată mai mult el se refugie în apartamentul său unde, totuşi, un instinct sigur îl avertiză că era mai ameninţat că oriunde.

Intrând la el acasă, Pinacle închise uşa cu cheia şi puse cheia în buzunar. În mica anticameră, el aruncă o privire bănuitoare în jurul lui, scormonind toate colţurile întunecate, încet, şovăind cu regret parcă, el se îndreptă spre uşa laboratorului său şi puse mâna pe clanţă.

Dar nu deschise. Rămase acolo, nemişcat, întrebându-se dacă să deschidă sau să se întoarcă. Brusc, se întoarse pe jumătate, cuprins de o spaimă de nespus pe care nimic nu părea s-o justifice. Un moment, fu pe punctul să se năpustească asupra uşii de ieşire şi să fugă.

El se supuse raţiunii. Făcu apel la întregul său sânge-rece, îşi trecu maşinal mâna peste fruntea îngheţată, ca şi cum voia să alunge gândurile negre care-l copleşeau. Reuşi să treacă peste acest acces de frică iraţională. Căci, trebuie să

recunoaştem, el lupta din toate puterile, cu disperare, uneori cu un curaj admirabil, împotriva lui însuşi şi împotriva acestei spaime cumplite care-i măcina creierul.

Deschise. Deschise încet, fără zgomot, cu prudenţă, ca şi cum avea de gând să surprindă pe cineva. El deschise, dar nu intră. Rămase un moment pe prag, scormonind camera cu o privire neliniştită.

El nu văzu acolo pe nimeni, nu descoperi nimic suspect. Toate lucrurile sale se găseau la locul lor, acolo unde le lăsase. Nimic nu fusese deranjat. Nimeni nu intrase acolo, asta era evident. Se simţi puţin mai liniştit şi suspină uşurat.

Intră. Făcu doi paşi. Nu mai mult; încă nu era complet liniştit şi nu voia să se îndepărteze prea mult de uşa pe unde putea să fugă. Făcu deci doi paşi şi se opri, gata să sară înapoi în caz de pericol. Şi din nou răscoli încăperea cu privirea, cu aceeaşi atenţie neliniştită. Se convinse că era singur acolo, că nimic nu-l ameninţa. El se y linişti cu totul şi se întoarse pentru a închide uşa în urma lui.

Se întoarse şi rămase încremenit, livid, cu ochii rătăciţi, cu părul zbârlit.

Acolo, în cadrul acestei uşi pe care se pregătea s-o închidă, bărbatul atât de temut, Ragastens, pentru a-i spune pe nume, stătea nemişcat, fixa asupra lui o privire licărind de maliţiozitate şi surâzând batjocoritor. Şi lucru cel mai rău era, aşa cum era plasat, interzicea orice fugă. Pinacle, care nu cunoştea altă ieşire decât pe aceea, întrucât era singura vizibilă, se afla prins în laboratorul său ca un şobolan în cursă. Şi el ştia bine asta.

El nu-şi revenise încă din uluirea care i-o provocase această apariţie inexplicabilă şi înspăimântătoare, când Ragastens spunea deja cu vocea sa tăioasă şi zeflemitoare:

Pe Dumnezeul meu, domnule Pinacle, câte precauţii pentru a intra la voi acasă! Ce om prudent sunteţi! La naiba, nu e un lucru uşor să vă surprindă cineva la voi acasă! Nu vorbesc despre mine, bineînţeles. Eu sunt un demon ieşit din infern. Ştiţi asta. Şi mai ştiţi, de asemenea,

că demonii se bucură de avantajul de a trece prin cele mai groase ziduri.

Şi, în derâdere, intră, închise uşa răsucind cheia de două ori, punând-o apoi în buzunar.

Pinacle îl privea buimăcit. În acest moment era complet incapabil să spună o vorbă, să schiţeze cel mai mic gest de apărare. Dacă ar fi vrut, Ragastens îl putea apuca de gât pentru a-l sugruma. El n-ar fi putut opune nici o rezistenţă, ca o oaie la abator.

Iar Ragastens îl vedea bine, căci surâsul său batjocoritor se accentua. Şi cu o dezinvoltură care-l duse pe Pinacle la ultimele limite ale spaimei, îl invită cu amabilitate:

Intraţi, intraţi, domnule Pinacle şi aşezaţi-vă. Căci, Dumnezeu să mă ierte, vă clătinaţi pe picioare ca şi cum aţi fi beat.

Spunea adevărul: Pinacle se clătina atât de rău încât părea că este gata să se prăbuşească. Şi ar fi căzut, într-adevăr, dacă Ragastens nu i-ar fi venit în ajutor, cu mâna de fier, nu l-ar fi susţinut şi condus la un scaun pe care căzu grămadă şi rămase apatic, ştergându-şi maşinal transpiraţia rece care-i inundase fruntea. Între timp Ragastens, aşezându-se liniştit, spunea cu aerul său de batjocură neîndurătoare:

Văd de unde vă vine emoţia: v-am spus că mă veţi vedea pe 10 august şi sunt în avans cu o zi. Vreau să vă spun: mâine am o treabă cu stăpânul vostru. Ştiţi bine că acest ilustru duce de Sorrient?s, devenit viceregе al Franţei, trebuie să facă din voi un prim-ministru.

Aceste cuvinte, care dovedeau că ştie tot, sfârşiră prin năruirea puţinei lucidităţi care încă mai rămăsese în mintea lui Pinacle. În acest moment, el nu mai avea decât un gând:

„Oh! Demonul infernului!… Ce va face cu mine…?”

Această unică întrebare se învârtea în mintea lui şi-l distrugea. El era curajos, totuşi, era înarmat. Putea deci să se apere. Dar era atât de sigur de inutilitatea unei rezistenţe, încât nu-i venea această idee.

Iar Ragastens. Continuă fără cruţare:

Este necesară o ordine în toate şi fiecărei zile îi ajunge osteneala ei. Mâine, voi termina cu stăpânul. Astăzi termin cu valetul. Fiecare la rândul lui. Ştiu că nu este obiceiul să laşi să treacă valetul înaintea stăpânului, dar pentru mine este necesar să fie aşa.

Şi, începând să ironizeze, se ridică brusc şi, ţinându-l sub focul privirii, cu o voce înfricoşătoare prin răceala ei:

V-am spus că vă voi omorî când voi crede de cuviinţă şi cum voi considera eu. Momentul a venit: veţi muri.

El avea o înfăţişare atât de înspăimântătoare încât Pinacle, în culmea groazei, horeai înăbuşit.

Sunteţi înarmat, continuă Ragastens cu vocea sa de gheaţă, ca şi mine, aveţi pumnalul vostru şi spada voastră: puteţi deci să vă apăraţi. Dar să nu credeţi că vă voi face onoarea să încrucişez spada cu voi. Cu un ticălos de talia voastră pumnii ajung. Pumnii şi o funie bună.

Şi scotocindu-se, scoase o sforicică lungă, subţire dar foarte rezistentă. Şi arătându-i-o, adăugă:

Dacă vreţi să vă rugaţi, spuneţi-vă rugăciunea căci nu mai aveţi de trăit decât un minut. Vă voi sugruma cu asta.

Dacă Pinacle ar fi putut citi în mintea sa, s-ar fi simţit în deplină siguranţă. Într-adevăr, sub aparenţa sa glacială, cu înfăţişarea sa care părea înspăimântătoare, Ragastens îl urmărea pe Pinacle cu atenţie îngrijorată şi se întreba, cu inima strânsă de o nelinişte de nespus:

„Va fi destul de îngrozit pentru a consimţi la ceea ce vreau? Asta este întrebarea”.

Dar Pinacle este incapabil să citească în mintea lui Ragastens. El nu vedea decât aparenţele. Iar aceste aparenţe erau atât de îngrozitoare încât simţi că leşină. Din tot ceea ce-i spusese Ragastens, el nu auzise decât un cuvânt: moarte.

Să moară! El se gândea cu disperare că urma să moară… Iar el nu voia să moară… Era încă tânăr… viaţa era

frumoasă… Şi el dorea cu ardoare să trăiască… Chiar dacar fi decât o zi.

El vru să vorbească, să ceară îndurare. Buzele sale încleştate de groază nu lăsară să treacă decât un geamăt surd.

De partea lui, Ragastens, pe care o mare bucurie îl înăbuşea, gândi:

„Îi este teamă!… Îl am la mână!… El va face ce voi vrea eu…!”

Iar cu o voce tare, cu aceeaşi înfăţişare înspăimântătoare, cu aceeaşi voce glacială, el biciui:

Apăraţi-vă, drăcia dracului!… Voi nu sunteţi deci bărbat?

Pinacle făcu un efort disperat şi izbuti să bâlbâie:

Nu pot!

Nu poţi! zeflemisi Ragastens. Eşti deci sigur că vei muri?

Da!… Simt!… Ştiu… de mult timp ştiu că voi mă veţi omorî! horcăi Pinacle.

Ragastens îl privi o secundă cu o milă dispreţuitoare. Şi încet, apăsând pe fiecare cuvânt, el renunţă:

Şi dacă te iert şi te las în viaţă? Aceste cuvinte îl însufleţiră pe Pinacle. Pe loc el fu în picioare. Şi imediat căzu în genunchi, îşi ridică fruntea şiroind de o transpiraţie rece şi fixând asupra celui care vorbea astfel ochii înecaţi în lacrimi, el mormăi cu voce răguşită:

Iertare!… Da, lăsaţi-mă în viaţă!… Lăsaţi-mă să trăiesc!

Ţii atât de mult la viaţă?

Nu vreau să mor… Sunt încă tânăr… Să trăiesc, lasă-mă să trăiesc, chiar dacă va trebui ca restul zilelor mele să-mi cerşesc pâinea pe drumuri.

Ei bine!… Te iert, dar cu o condiţie.

Cu o exclamaţie de bucurie delirantă, Pinacle promise:

Tot ce doriţi!… Vorbiţi! Ordonaţi!… Şi infernul să mă înghită dacă nu mă supun orbeşte…!

Bine, ridică-te.

Pinacle se ridică dintr-o săritură şi aşteptă, gâfâind şi fixându-l cu ochi aprinşi.

La rândul său, Ragastens promise cu o voce gravă:

Vei trăi… dacă îndeplineşti cu devotament ordinele pe care ţi le voi da.

Sunt gata… oricare ar fi aceste ordine, mă voi supune.

Chiar dacă îţi cer să trădezi?

Zece trădări dacă vreţi, numai să trăiesc! spuse asta cu o hotărâre sălbatică. Ragastens înţelese că era sincer şi că pentru a-şi salva viaţa el va comite orice josnicie, orice mârşăvie, nu va da înapoi din faţa nici unei crime, nici unei infamii. Şi el se simţi la fel de uşurat ca şi Pinacle.

Aşezaţi-vă, spune el cu o voce liniştită, să stăm de vorbă.

Pinacle se supuse în tăcere şi deveni atent. Ragastens se aşează în faţa lui şi-l cercetă un moment înainte de a vorbi. Şi îl văzu la fel de hotărât. Fiind sigur că se va supune fără discuţie, el îşi explică temeinic intenţiile.

Mâine, în faţa întregii curţi întrunite în marea sală de festivităţi, în faţa regelui care, deşi bolnav, a binevoit să-mi acorde această audienţă publică, îl voi acuza pe ducele de Sorrient?s de a-şi fi însuşit imensa avere a prinţilor de Montcapet prin furt şi prin asasinat.

Pe măsură ce vorbea, o schimbare radicală se producea în atitudinea lui Pinacle. Pinacle, care puţin înainte dârdâia de groază, nu mai tremura. Pinacle, care era prăbuşit, zdrobit, se redresa încet. Pinacle, a cărui privire stinsă nu îndrăznea să se ridice spre Ragastens decât pentru a implora iertare şi milă, Pinacle îl privea acum în faţă, ca şi cum voia să-l scormonească până în fundul sufletului pe cel care-i vorbea şi de care se părea că nu se mai teme. Iar în această privire, care-şi regăsise ca prin minune toată agerimea sa naturală şi acea expresie remarcabilă de inteligenţă strălucită care-i era obişnuită, în această privire se aprindea şi creştea o licărire ciudată, alarmantă.

Ragastens, care nu-l slăbea din ochi, nu putea să nu fie frapat de această transformare într-adevăr extraordinară. Totuşi, el nu se nelinişti. Crezu că Pinacle îşi încorda toată forţa inteligenţei pentru a înţelege ce aştepta de la el.

Pinacle voia să înţeleagă bine pentru a executa întocmai ordinele pe care i le va da, deoarece de bună îndeplinire a acestor ordine depindea salvarea lui. Era normal, în definitiv. Şi continuă:

Eu nu am dovada crimelor de care-l acuz pe ambasadorul Spaniei. Dar există un. Martor care a fost complicele său de la început. Acest martor sunteţi voi. Această dovadă pe care eu n-am putut-o descoperi, este, poate, în mâinile voastre?

Nu. Moseniorul şi doamnă sunt prea abili pentru a comite o asemenea imprudenţă. Eu nu am nici cea mai mică dovadă.

Răspunsul era net, categoric. Iar el avea un fel de orgoliu sălbatic şi o inconştienţă nemaipomenită în modul cum vorbea despre abilitatea stăpânilor săi care ştiuseră să se descurce în aşa fel încât să nu rămână nici o dovadă a crimelor lor. Ragastens înţelese că el nu minţea. El nu insistă.

Fie, spune el, dar în lipsa dovezilor, voi ştiţi, deoarece aţi fost complice, iar eu voi invoca mărturia voastră. În faţa regelui şi a curţii sale veţi vorbi, veţi spune ceea ce ştiţi şi ceea ce aţi făcut. Cu această condiţie vă las viaţa.

Mă veţi omorî totuşi, spune Pinacle cu răceală. Numai că, în loc să mă omorâţi cu mâna voastră, mă veţi arunca în mâinile călăului.

Nu, mă angajez pe onoarea mea să obţin de la rege iertarea voastră.

Şi dacă regele moare?… Voi, care ştiţi atâtea lucruri, nu se poate să nu ştiţi că mâine regele va trăi ultima sa zi.

Ragastens încruntă sprâncenele. Se aştepta la o supunere pasivă. Iar Pinacle discuta cu o luciditate şi un sânge-rece care deveneau alarmante. Dar el îşi spuse că în cele din urmă temerile sale erau de înţeles. Nu se enervă. El vru să se liniştească.

Orice s-ar întâmpla, spune el energic, dacă regele trăieşte sau moare, veţi fi iertat din plin şi în întregime, auziţi? Cu alte cuvinte, după ce veţi depune mărturie în faţa justiţiei

regelui, vă veţi putea retrage liber, fără a fi hărţuit de nimeni. Pe onoarea lui Ragastens, vă dau cuvântul meu că aşa va fi. Şi voi ştiţi că-mi ţin întotdeauna ceea ce promit, deoarece nu promit niciodată ceea ce nu potv să fac.

Vă cred, domnule, răspunde Pinacle fără să ezite, ca omul care are încredere deplină.

Atunci, s-a făcut? strigă Ragastens fără să-şi ascundă bucuria, veţi vorbi în faţa regelui şi a curţii?

Pinacle ridică spre el ochii în care strălucea o bucurie diabolică şi, cu un surâs vânat:

Iar când voi vorbi, monseniorul de Sorrient?s va trebui să restituie moştenitoarei legale titlurile şi imensa avere a prinţului de Moncapet? întrebă el.

Şi nu este drept, deoarece această moştenitoare există? replică Ragastens cu o voce gravă.

Desigur, mărturisi Pinacle fără ezitare, recunosc asta cu plăcere. Merg chiar mai departe: nu ezit să recunosc că tânăra cunoscută sub numele de Rayon d’Or mai întâi, apoi sub numele de domnişoara d’Orberives nu este alta decât prinţesa Rolande, moştenitoarea naturală şi unică a prinţului, tatăl său.

Astfel încât, făcu Ragastens care începea să se întrebe unde voia să ajungă, vorbind, veţi repara în parte răul pe care l-aţi făcut odinioară.

Ca şi cum n-auzise, Pinacle, care avea ideea lui, continuă:

Iar când prinţesa Rolande va intra în posesia averii tatălui ei, voi… voi vă veţi căsători cu ea?

Vocea sa avea vibraţii atât de ciudate, încât Ragastens tresări şi simţi o vagă nelinişte. Trebui să facă un efort pentru a se forţa să rămână calm.

Prinţesa Rolande este logodnica mea, spune el, deci mă voi căsători într-adevăr cu ea.

Pinacle izbucni într-un râs strident, cumplit. Şi printre hohotele acestui râs demonic:

Într-un cuvânt, târgul pe care mi-l propuneţi se rezumă la asta: voi mă iertaţi şi mă lăsaţi în viaţă. În schimb, eu vă dau

titlurile şi averea prinţului de Moncapet… Căci, atunci când vă veţi căsători cu prinţesa, voi veţi pune mâna pe toate acestea! Drace, ştiţi să le aranjaţi!

Caraghiosule, strigă Ragastens care simţea cum clocoteşte de furie.

Pinacle se ridică într-o atitudine sfidătoare, cu o voce aprigă, tăioasă:

Ei bine! Această avere nu vă va reveni!… Omorâţi-mă, dacă vreţi, dar eu nu voi vorbi!

Ce spui? Repetă! răcni Ragastens.

Cu o voce seacă, tăioasă ca o lovitură de secure, cu aceeaşi atitudine sfidătoare şi cu ochii strălucind de o bucurie sălbatică, Pinacle repetă:

Nu voi vorbi!

Ragastens îl cercetă o secundă, descumpănit de această lovitură neprevăzută. Pinacle nu mai era acelaşi om. Pinacle nu se mai temea şi-l înfrunta pe faţă. Pinacle, în sfârşit, părea hotărât să nu cedeze. Ragastens văzu toate acestea dintr-o privire şi o disperare groaznică se abătu asupra lui şi în mintea sa tulburată, strigă:

„Blestem! De unde vine această inexplicabilă schimbare? Pe ce temei se bazează acest ticălos pe care teama îl dobora adineaori?”

N-a fost decât o slăbiciune trecătoare. El văzu că Pinacle părea să-l sfideze, bucurându-se de tulburarea sa şi de încurcătura sa. Redeveni stăpân pe sine. Instantaneu, trăsăturile sale îşi reluară acea expresie glacială, teribilă, care avea darul de a-l îngrozi pe Pinacle. Cu pumnalul în mână el merse încet spre el:

Refuzi să vorbeşti?

Un uşor fior îl străbătu pe Pinacle, care păli. Dar el răspunse hotărât:

Da.

În acest caz, vei muri, declară Ragastens cu răceală.

Din palid, Pinacle deveni livid. Acelaşi fior îl scutură din creştet până-n tălpi. Evident, îi era teamă. Dar el nu se

mişcă şi cu aceeaşi hotărâre, deşi cu o voce mai înăbuşită, spune:

Omoară-mă!

Încet, Ragastens ridică braţul, propti vârful pumnalului în gâtul lui Pinacle care se încorda, tremură, închise ochii, dar nu făcu o mişcare, nu spuse un cuvânt pentru a scăpa de moarte. Ţâşniră câteva picături de sânge. Pinacle gemu înăbuşit. Dar nu se mişcă. El nu ceru îndurare. Ragastens înţelese că se va lăsa înjunghiat ca o oaie dar nu va reveni asupra hotărârii sale. O furie teribilă puse stăpânire pe el. El aruncă pumnalul, căci n-avusese niciodată intenţia de a lovi, îl apucă de gât şi scuturându-l violent:

Ah! Ticălosuleî şi totuşi ţi-e teamă să mori! Cel puţin spune-mi pentru ce nu vrei să vorbeşti!

Şi cu un brânci puternic îl trimise să cadă în fotoliul care se găsea în spatele lui.

Pinacle se clătină, îşi şterse sângele care curgea din înţepătura pe care Ragastens i-o făcuse la gât şi, îndreptându-se, cu o voce care tremura, nu de teamă, ci de ură, o ură arzătoare, sălbatică, neînduplecată, într-un rânjet hidos:

Vă voi spune: da, mi-e teamă de moarte şi adineaori v-am cerut iertare. Dar vă urăsc… vă urăsc pentru că aţi făcut din mine un monstru dezgustător de care oricine se îndepărtează cu dezgust, pentru că, datorită vouă, am fost condamnat la această izolare îngrozitoare care-mi otrăveşte viaţa… Vă urăsc cu o ură atât de turbată încât îmi voi da cu bucurie viaţa, eu care mă tem de moarte, îmi voi da cu bucurie sufletul satanei chiar dacă trebuie să mor blestemat, numai să am certitudinea că vă va ajunge răzbunarea mea.

Cum, se miră sincer Ragastens, cum te vei răzbuna pe mine refuzând să ajuţi să i se facă dreptatea care i se datorează unei orfane?

Nu înţelegeţi? Vă voi explica… Eu nu mă gândisem la asta. Voi sunteţi acela care mi-aţi dat ideea. Nu mă plâng de asta,

ideea este grozavă, iar eu voi fi răzbunat, vă asigur. Iată care este această răzbunare: prinţesa Rolande nu va reuşi să i se recunoască drepturile, deoarece n-are dovezi. Ea va rămâne săracă, atât de lipsită de toate, încât nu va avea nici măcar un nume al ei. Acesta, când vă veţi căsători, dacă vă veţi căsători, va fi ţiganca Rayon d'Or. Asta este tot.

Ei bine! Dar… eu nu văd în asta răzbunarea!… Ori că este prinţesa Rolande de Montcapet, foarte bogată, ori că este săraca ţigancă Rayon d'Or, crezi că asta mă va împiedica să mă căsătoresc cu ea şi să fiu fericit?

Vă veţi căsători, fie! triumfă Pinacle, dar ca să fiţi fericit, asta este o altă chestiune! Viaţa voastră va fi otrăvită aşa cum este a mea. Mai întâi, oric6 aţi spune, veţi regreta nespus s-o vedeţi nenorocită pe femeia iubită care ar fi putut fi fabulos de bogată. Asta nu e totul. Cine va fi soţia legitimă a distinsului nobil de Ragastens, conte de Pompignan? O doamnă săracă, adevărat, dar de rang nobil? Nu. O fată fără nume, o rătăcitoare de drumul mare, o fostă tovarăşă a acelei josnice femei numită „Patroana". Ah! Desigur! Veţi vedea primirea care vi se va face când o veţi prezenta pe această nobilă doamnă de Ragastens. Se vor îndepărta de voi cu dezgust, aşa cum se îndepărtează de mine. Ca şi mine, veţi fi condamnat să trăiţi în singurătate. Singurătate în doi, este adevărat. Iar când iubeşti, cauţi singurătatea. Aşteptaţi. Lăsaţi timpul să lucreze şi veţi vedea ce existenţă cumplită veţi duce. Ah! Ah! Începeţi să înţelegeţi!… Vă spuneţi fără îndoială că cel mai simplu va fi să nu vă căsătoriţi cu Rayon d'Or. Atunci, răzbunarea mea se va împlini, oricum. Căci voi o adoraţi pe această tânără şi fără ea veţi lâncezi într-o existenţă de o mie de ori mai nenorocită decât a fost a mea. Oricum, răzbunarea mea este asigurată. Puteţi să mă omorâţi, eu nu voi vorbi.

El se înflăcărase şi, în ura turbată care izbucnea din fiecare din cuvintele sale înveninate, părea hidos, înspăimântător.

Ah! Ticălosule! strigă Ragastens la capătul răbdării, aceasta este mârşava socoteală pe care ai făcut-o. Aşteaptă puţin.

Se repezi la el, îl răsturnă, îl imobiliza proptindu-i genunchii în piept. De altfel, Pinacle nu opunea rezistenţă. Cât ai bate din palme, Ragastens îl legă, îl ridică pe umăr, deschise uşa secretă care dădea în acel mic cabinet unde l-am văzut în mai multe rânduri pe al doilea Pinacle la pândă şi îl lăsă să cadă pe patul îngust care se găsea acolo.

După ce făcu asta, fără să-i mai dea vreo atenţie, începu să meargă într-un du-te-vino agitat, gândind:

„Cum, am lucrat în umbră săptămâni şi săptămâni pentru a ajunge la asta!… Ceea ce se poate spune, este că în pofida fricii care îl sugrumă, el nu va vorbi, ticălosul!… Acum, ce-i de făcut? Ce-i de făcut?”

Merse astfel mult timp, căutând, chibzuind. Şi, deodată, ideea cea bună trebuie că ţâşni în mintea sa suprasolicitată, căci trăsăturile sale contractate se destinseră, îşi reluară expresia obişnuită de nepăsare şi surâsul său ironic îi reapăru pe buze în timp ce-şi spunea:

„Pe Dumnezeu! Devin şi eu turbat! Cum de această idee atât de simplă, care descurcă totul, nu mi-a venit mai devreme?”

Şi apropiindu-se de Pinacle care îl privea cu ochii încărcaţi de o ură mortală, ca şi cum nimic nu se întâmplase, cu vocea sa glacială şi tăioasă:

Mâine, voi veni să te caut şi, în faţa regelui şi a curţii sale, tu vei vorbi.

Nu voi vorbi, repetă Pinacle cu aceeaşi încăpăţânare neclintită.

Iar eu, surâse Ragastens, foarte sigur pe el, îţi spun că vei vorbi. Şi tu vei vorbi, chiar dacă vrei sau nu.

Şi ieşi, lăsându-l pe Pinacle stupefiat şi într-o oarecare măsură neliniştit de această siguranţă extraordinară.

Capitolul XL 10 august.

Veni în sfârşit această faimoasă zi de 10 august.

Guise dăduse ultimele dispoziţii, de comun acord cu prietenul său Sorrient?s, de ajutorul căruia nu se putea lipsi. Avea convingerea că va triumfa.

O singură umbră întuneca marea lor bucurie: dispariţia neliniştitoare a lui Ragastens, ceea ce făcea inevitabilă o întâlnire cu el. Căci ei nu se îndoiau că-l vor vedea apărând la Luvru. Dar această întâlnire nu-i neliniştea peste măsură: îşi luaseră până într-atât precauţiile lor, de comun acord, încât erau foarte siguri pe ei.

Această sărbătoare la care regele ţinea în mod deosebit, deoarece în ciuda stării sale de sănătate foarte gravă, se spunea, nu numai că nu voise s-o anuleze, dar se încăpăţânase dorind să asiste la ea, această sărbătoare ce se desfăşura ziua. Guise plecă de la palatul său spre amiază. Aproape trei sute de gentilomi, îmbrăcaţi în veşminte luxoase de curte, urcaţi pe cai splendizi, acoperiţi cu valtrapuri minunate, îi serveau de escortă. Acest alai strălucitor fu întâmpinat cu aclamaţii frenetice de către popor care, în haine de sărbătoare, invadase străzile.

Sorrient?s sosi la Luvru aproape în acelaşi timp cu Guise. El avea de asemenea o numeroasă suită care depăşea poate în frumuseţe şi măreţie suita ducelui. Într-o litieră splendidă: Jocelyne acoperită de pietre preţioase care, sub razele arzătoare ale unui soare strălucitor, sclipeau în mii de focuri, îmbrăcată în alb din cap până-n picioare şi sora sa Hermosa care, potrivit obiceiului său, purta o bogată dar foarte simplă toaletă neagră şi nu avea altă bijuterie decât acel rubin enorm, de un roşu sângeriu, tăiat în formă de romb, care-i împodobea degetul.

Era în aceeaşi sală a Cariatidelor în care am întrezărit o dată cum se mişca aceeaşi mulţime strălucitoare. Erau aceleaşi costume luxoase şi sclipitoare, în culori vii. Era acelaşi decor seducător, cu aceleaşi gărzi în costume de o bogăţie autentică, cu suliţa în mână, ţepeni ca nişte statui, comandaţi de acelaşi Larchant, cu sabia în mână, în picioare la baza unei estrade. Era acelaşi decor, mai puţin

splendidele draperii de tapiserii care mascau toate ferestrele iar sala, deşi afară era ziuă, era luminată cu strălucire de o mare cantitate de lustre, candelabre, aplice, sfeşnice de toate felurile încărcate de o abundenţă de luminări roşii parfumate. Mai puţin de asemenea că estrada era înălţată cu mai multe trepte, acoperită cu un tapet bogat din catifea bleu de Franţa, presărat cu flori de crin de argint brodat, dominată de o boltă din aceeaşi stofă şi culoare, sub cerul căreia era brodat blazonul regelui. Iar pe această estradă, un fotoliu larg, înalt şi adânc din lemn aurit: tronul.

În acest fotoliu, regele. Costum negru de o simplitate căutată, la gât cu colierele ordinelor, la centură cu şiragul de mătănii. Dar în ce stare! Încovoiat, chircit, pierdut în vastul său fotoliu, dârdâind, jilav de febră, abătut, se ghicea livid sub fardurile cu care-i era încărcată faţa. Nu mai era un rege, nu mai era un om: era o umbră, o fantomă.

Şi totuşi, el dorise să fie aici. Fusese adus acolo pe sus. Şi cu o voce sfârşită, el ordonase:

Vreau ca toată lumea să se distreze… Veţi vedea numaidecât surpriza pe care v-am rezervat-o… O surpriză de care vă veţi minuna cu toţii… Şi aşteptând surpriza mea, săriţi, dansaţi, distraţi-vă.

Şi se distrau. Sau cel puţin păreau s-o facă. Căci sub bucuria de comandă, fiecare se simţea paralizat, cuprins de o nelinişte nelămurită. Şi fiecare, în orice clipă, întorcea privirile spre acest muribund cu teamă sau speranţă după cum era prieten sau duşman să-l vadă murind în mâinile medicului său Marc Miron, care nu-l părăsea, care se dedica îngrijirii lui şi care se străduia să-l convingă să se înapoieze în pat. În zadar de altfel, căci la tot ce-i spunea, Henri al III-lea răspundea cu un nu foarte sec.

Guise şi Sorrient?s veniseră să-şi prezinte omagiile respectuoase regelui. Henri al III-lea le făcuse cea mai bună primire. Dar cum ei consideraseră potrivit să-şi ia o mână de circumstanţă, el se supărase:

Ce figură ne faceţi aici? Suntem la sărbătoare şi nu la o înmormântare. Aici, văd că se distrează, se râde.

Şi îşi reluase refrenul:

Frumosule văr şi voi, prietenul nostru, veţi vedea imediat surpriza mea. Vă veţi minuna.

Guise şi Sorrient?s îşi luaseră imediat o figură radioasă.

Şi nu le fusese greu căci bucuria îi răscolea. Şi, la un semn discret al lui Miron care implora îndurare pentru regalul său bolnav, ei se îndepărtaseră, pierduţi în mulţimea strălucitoare care îşi dădea osteneala cât mai bine pentru a lăsa impresia că se distrează.

Nu mai este decât umbra lui, murmură Guise la urechea lui Sorrient?s. Cât mai poate dura? Poate o oră.

Mă mir că nu-l văd pe Pinacle, răspunse Sorrient?s. El ne-ar fi lămurit. Ce dracu poate să facă? Să ne înarmăm cu răbdare, monseniore şi să aşteptăm.

Oh! surâse Guise, fiţi liniştit, nu voi pleca de aici înainte ca totul să fie terminat. Doresc numai să nu ne facă să aşteptăm prea mult.

Şi cu un râs răsunător, căci certitudinea succesului îi dădea o siguranţă deplină:

Veţi vedea că lăudărosul nostru nu va îndrăzni să vină. Va fi în profitul nostru.

Să dea Domnul! răspunse Sorrient?s care poate nu avea aceeaşi încredere.

În acest moment, un crainic strigă cu o voce puternică:

Alteţa Sa, doamna prinţesă de Montcapet! Loc Alteţei Sale!

Iar acest anunţ zgomotos căzu asupra lui Sorrient?s ca o lovitură de măciucă ce-l ameţi.

Aruncat astfel, brusc, acest nume ilustru de Montcapet, pe care majoritatea îl credea stins, atrase atenţia. Conversaţiile se întrerupseră, voiau să vadă cine era această prinţesă de Montcapet pe care nimeni nu o cunoştea şi toate privirile se îndreptară spre ea.

Rolande era condusă de un tânăr gentilom cu o expresie strălucitoare, care avea într-adevăr o înfăţişare mândră şi falnică în costumul său negru, din catifeaua cea mai fină, cel mai bogat care se putea vedea, fără ornamente sau broderii, înfrumuseţat de sclipitoarea albeaţă a unor dantele scumpe.

Cea mai mare parte dintre cei de faţă nu-l cunoşteau pe acest bărbat tânăr şi nu-i ştiau numele. Dar Guise şi Sorrient?s, ca şi cei din anturajul lor, îl recunoscură pe cavalerul de Ragastens pe care-l căutaseră în zadar timp de opt zile.

Şi îi scutură un fior. Se simţiră pălind. Căci expresia strălucitoare a lui Ragastens, mersul său suplu, degajat, atitudinea sa mândră, hotărâtă, privirea sa ascuţită, încărcată cu o ironie maliţioasă pe care o aruncă spre ei, totul anunţa bătălia. Şi, cu toate forţele covârşitoare de care dispuneau, cu toate precauţiile luate, pentru prima dată în această zi care se anunţa triumfătoare pentru ei, avură groaznicul presentiment al unei înfrângeri ireparabile.

Roşie sub focul miilor de priviri curioase aţintite asupra ei, foarte dreaptă în toaleta ei simplă din satin alb, Rolande, mână în mână cu Ragastens, înainta cu acel mers de o nobleţe firească la ea şi totuşi uşor şi extrem de graţios. Şi

avea atâta puritate în azurul limpede al ochilor ei blânzi, un farmec atât de puternic în surâsul care-i înflorea pe buze, încât bărbaţii, fascinaţi, cuceriţi, formară din instinct un culoar viu. Şi prin mijlocul acestui culoar perechea strălucitoare, atât de minunat potrivită, înainta, expresie vie a tinereţii, a frumuseţii şi a dragostei, se îndreptă spre tron, salutată în momentul trecerii printr-un lung murmur de admiraţie.

Sorrient?s şi Guise, amândoi palizi şi agitaţi, cu mintea asaltată din ce în ce mai mult de presentimente sumbre, înţelegând din instinct necesitatea de a se sprijini unul pe altul, se apropiară împreună, dorind să vadă şi să audă, dorind mai cu seamă să-şi reunească forţele pentru a face faţă pericolului iminent.

Cele două surori, Hermosa şi Jocelyne, doamna în negru şi doamna în alb, cele două surori care se iubeau cu tandreţe, dar care erau totuşi învrăjbite şi se luptau ca duşmanii tocmai din cauza acestei perechi care stârnea o emoţie atât de măgulitoare în rândul acestei nobile şi strălucitoare asistenţe, atât de greu de emoţionat, cele două surori se apropiaseră una de alta. Şi ele se prinseră de braţ, ca pentru a se apăra şi proteja reciproc.

Noi ştim că una dintre ele ştia că Ragastens trăieşte deoarece, prin intermediul Rolandei, avea o informaţie preţioasă. Aceea nu fusese surprinsă văzându-l apărând în mijlocul acestei ciudate şi fantastice sărbători care se desfăşura în jurul acestui muribund care părea să fie Henri al III-lea. Dar cealaltă pe care Sorrient?s, ocupat în întregime cu intrigile sale numeroase şi tenebroase, o lăsase dinadins în necunoştinţă de cauză care poate chiar nu se mai gândea la Ragastens, fiind atât de sigură de moartea sa, cealaltă trebuie că primise o lovitură îngrozitoare văzându-l apărând brusc. Şi totuşi, atât de mare era stăpânirea de sine a celor două enigmatice femei, încât era imposibil de spus care dintre cele două trebuia să profereze blesteme şi ocări în mintea sa descumpănită, într-

atât arătau o faţă calmă, de nepătruns, gravă cu un surâs melancolic la una, veselă şi poznaşă la cealaltă, cum erau de obicei.

Între timp, Ragastens şi Rolande ajunseră să se oprească la piciorul tronului. Iar mulţimea compactă de curteni se întorsese spre această parte, curioasă de ce va ieşi din această senzaţională audienţă publică. Căci, cu acel instinct sigur al oamenilor obişnuiţi să se mişte în voie în mijlocul intrigilor de tot felul, toţi presimţiseră imediat scandalul. Un scandal uriaş, fantastic, cum rar se văzuse unul asemănător.

Rolande îngenunche pe prima treaptă a tronului şi rămase în această postură umilă, aşteptând o vorbă din partea regelui.

Ragastens, după ce se înclinase adânc în faţa regelui, se ridicase şi fixase asupra lui o privire limpede, radiind de sinceritate cavalerească.

Henri al III-lea încercase să-şi îndrepte bustul pentru a-i primi. Dar această mişcare simplă îi smulsese o strâmbătură de durere şi se ghemuise din nou în vastul său fotoliu, dârdâind de febră. Cu toate acestea, această pereche necunoscută de nimeni la Luvru, trebuia să se bucure de o favoare deosebită pe lângă el, căci era vizibil că, în pofida durerii care-i crispa figura, el se străduia să le zâmbească binevoitor.

La un gest al regelui, Ragastens vorbi. Iar vocea sa puternică se făcu auzită de la un capăt la altul al imensei săli.

Sire, spuse el, o vedeţi la picioarele voastre pe doamna prinţesă de Montcapet, logodnica mea, care imploră dreptatea voastră.

Henri al III-lea făcu un efort şi cu o voce slabă invită cu o bunăvoinţă accentuată:

Ridicaţi-vă, verişoara mea… Căci Montcapeţii, care descind în linie directă din strămoşul nostru comun, Hugues

Capet cel Mare, sunt verii noştri. Veri buni care s-au găsit întotdeauna alături de noi, loiali şi fideli până la moarte.

Rolande se supuse şi se ridică în picioare la baza tronului, alături de Ragastens care se declarase public logodnicul său.

Regele gâfâi, luă o înghiţitură dintr-o poţiune calmantă pe care i-o dădu Miron şi reluă cu aceeaşi bunăvoinţă:

Vorbiţi, frumoasa mea verişoara. Şi dacă nu depinde decât de noi, vi se va face pe deplin dreptate.

Sire, spune Rolande cu vocea sa armonioasă, cer restituirea titlurilor şi bunurilor tatălui meu, Bertrand al VI-lea, prinţ de Montcapet, a cărui moştenitoare legitimă şi unică sunt eu.

Cum, se miră Henri al III-lea, nu sunteţi în posesia moştenirii paterne?

Nu, sire. Şi dacă Maiestatea Voastră permite, voi lăsa domnului cavaler de Ragastens, viitorul meu soţ, sarcina de a-mi susţine drepturile.

Fie, consimţi cu amabilitate Henri. Vorbiţi deci, domnule de Ragastens.

O tăcere deplină se lăsă asupra acestei strălucitoare asistenţe.

Îşi aminteau că această avere fabuloasă a Montcapeţilor, pe care această frumoasă tânără o reclamă ca fiind a ei, era deţinută de ambasadorul duce de Sorrient?s. Scandalul presimţit părea inevitabil, luând proporţii formidabile, care depăşeau tot ce se putea imagina. Iar atenţia deveni ascuţită. Şi începeau deja să se privească pieziş, cu priviri încărcate de bănuială şi suspiciune, căci partizanii lui Sorrient?s erau numeroşi, iar numărul lor sporea cu partizanii lui Guise care se solidarizau cu ei şi cu stăpânul lor. Şi toţi, prieteni sau duşmani, simţeau că ambasadorul va fi acuzat.

Invitat să vorbească, Ragastens atacă direct. Şi arătându-l pe Sorrient?s cu un gest dispreţuitor, cu o voce tăioasă:

Sire, îl acuz pe acest bărbat că în complicitate cu una din aceste două femei, şi-a însuşit moştenirea Montcapeţilor prin uneltiri criminale.

Ce spuneţi de asta, domnule ambasador? întrebă Henri adresându-se lui Sorrient?s.

Spun, sire, răspunse Sorrient?s cu amărăciune, că se pare că acceptaţi cu uşurinţă o acuzaţie dezonorantă împotriva unui om pe care l-aţi onorat cu prietenia voastră.

Voi sunteţi prietenul nostru, replică regele, dar Montcapeţii sunt părinţii noştri.

Montcapeţii, fie. Dar această femeie nu este o Moncapet. Această femeie şi acest bărbat sunt impostori, aventurieri din cel mai rău soi, pe care îi desfid să poată aduce cea mai mică dovadă în sprijinul obraznicelor minciuni pe care au avut insolenţa să le susţină în faţa Maiestăţii Voastre.

În acest moment, regele fu scuturat de un acces atât de violent încât Sorrient?s crezu că dezbaterea se va încheia prin moartea sa. El schimbă cu Guise o privire triumfătoare. Dar nu fusese decât o alarmă. Prin îngrijirile energice ale lui Miron, Henri al III-lea îşi reveni. Păru chiar că-şi regăsise puţin mai multă putere. Chiar prin aceasta ei sfârşiră prin a se linişti. Pentru ei, ca şi pentru toţi cei care ştiau, era clar că regele îşi trăieşte ultimele minute.

Din clipa aceea, Sorrient?s nu mai acordă decât o importanţă minoră acuzaţiilor lui Ragastens. Sigur de reuşită, făcu această uriaşă greşeală de a-l dispreţui pe formidabilul adversar pe care-l avea înaintea lui. Greşeală cu atât mai de neiertat la el, care fusese primul în a-i recunoaşte valoarea.

Regele fiind restabilit, se întoarse spre Ragastens ca pentru a-l invita să răspundă. Acesta reluă imediat, cu aceeaşi voce tăioasă:

Îl acuz pe acest bărbat de a fi încercat, mereu în complicitate cu una dintre cele două femei, în trei rânduri distincte, s-o asasineze pe prinţesa Rolande, aici de faţă, pentru a-şi asigura stăpânirea unei averi furate.

Nu mai spune! rânji Sorrient?s cu un dispreţ suprem, pe cine veţi face să creadă că ducele Sorrient?s, reprezentantul Maiestăţii Sale regele Spaniei, este un pungaş josnic dublat de un asasin ticălos? Dacă ţineţi neapărat să mă acuzaţi de crime imaginare, căutaţi cel puţin crime mai nobile, mai distinse, aşadar verosimile. Dar această prostească, această ridicolă născocire, mai bine îmi smulg limba decât să mă înjosesc s-o contest.

Vreţi crime mai nobile, mai distinse? Fie, replică Ragastens cu vocea sa rece şi tăioasă. Vă acuz de complot împotriva siguranţei statului. Şi cine ştie? Poate de atentat contra persoanei sacre a regelui. Căci boala să poate să pară pe bună dreptate suspectă.

Bravo, zeflemisi Sorrient?s, iată cel puţin o descoperire ingenioasă. Haideţi, faceţi-ne dezvăluiri senzaţionale. Cât despre mine, nu mă voi supăra să aflu de ce sunt capabil când mă implic să conspir contra regelui Franţei căruia îi sunt oaspete.

Cei care erau implicaţi în complot îi admirau îndrăzneala. Guise în primul rând. Aceştia îi primiră cuvintele cu surâsuri complice.

Ragastens nu surâdea. El păstra acea atitudine glacială, dispreţuitoare, pe care o adoptase de la începutul acestui gen de duel. Şi el răspunse cu aceeaşi răceală:

Eu, nu voi vorbi. Dar, dacă regele binevoieşte să permită, voi aduce un martor care va reuşi să vă intereseze, având în vedere că el ştie multe.

Cum, se minună Sorrient?s, îl aveţi în mâna pe omul care a fost martor la atentatele mele criminale, omul care a fost, poate, complicele meu?

Voi aţi spus-o, domnule. Iar acest complice este numitul Pinacle!

Pinacle! râse în hohote Sorrient?s, ah! Pentru Dumnezeu, iată ce este foarte nostim. Acest domn Pinacle care trebuie să mă strivească, mă amestecă în revelaţiile sale! Sire voi vedeţi în mine un criminal înveterat şi îndrăzneţ. Vă rog, vă

implor să aprobaţi să se înfăţişeze înaintea voastră domnul Pinacle… Şi dacă acesta mă acuză… într-adevăr, voi consimţi să mă recunosc vinovat.

De această dată, Sorrient?s nu glumea. El vorbea serios şi cu toată francheţea, deoarece îşi luase atât de bune precauţii, el era sigur că nu are nimic a se teme de Pinacle. Chiar dacă ar fi vrut, Pinacle nu-l putea trăda. Siguranţa sa venea de la această certitudine absolută. Poate că ar fi fost mai puţin liniştit dacă l-ar fi cunoscut mai bine pe Ragastens şi dacă ar fi luat seamă la licărul maliţios care-i trecu prin privire ca un fulger.

Să vină domnul Pinacle, comandă Henri al III-lea.

Pinacle este prizonierul meu spune Ragastens foarte simplu. Dacă regele vrea să mă autorizeze, mă duc să-l caut. Şi pentru că domnul să nu poată spune că am influenţat martorul, prin prezenţa mea, mă ofer să stau în afara acestei săli tot timpul cât va dura interogatoriul.

Tocmai voiam s-o cer, făcu repede Sorrient?s.

Mergeţi, domnule, consimţi Henri al III-lea. Dar grăbiţi-vă, căci mă simt slăbit.

În două minute, Pinacle va fi în faţa Maiestăţii Voastre, promise Ragastens, care se îndreptă imediat spre uşă.

Capitolul XLI Pinacle vorbeşte.

Câteva secunde mai târziu, Ragastens pătrundea în acel cabinet secret unde, în ajun, îl închisese pe Pinacle, care, strâns legat, era întins pe pat. Ragastens se aplecă asupra lui şi, vesel, cu o siguranţă ciudată:

Am venit să te caut, spune el. A sosit momentul când trebuie să vorbeşti.

Eu nu voi vorbi, repetă Pinacle cu aceeaşi încăpăţânare.

Ragastens ridică din umeri, ca omul sigur de el. N-am putea spune ce argumente a folosit pentru a-şi aduce prizonierul la supunere oarbă, dar ceea ce este sigur, este că, două minute mai târziu, Pinacle se prezenta singur, liber, înaintea regelui şi se înclina adânc.

Dar, în timpul scurtului moment care se scursese, pe estradă, unde regele se lupta cu moartea, se petrecuse o scenă extrem de scurtă pe care trebuie s-o relatăm aici: între rege şi medicul său Miron se angajase o discuţie destul de vie. Nu se auzea ce spuneau deoarece vorbeau încet, dar după mimica lor expresivă se înţelegea că Miron insista ca regele să se lase transportat în patul său. Iar regele, care părea că este la capătul puterilor, răspundea nu, din cap, cu îndărătnicie. Şi la rândul său cerea nu se ştia ce, iar medicul se încăpăţâna să-l refuze. Atât de bine încât regele, pierzându-şi răbdarea, uită de sine o secundă şi pronunţă aceste cuvinte, destul de tare, încât persoanele care înconjurau tronul le auziră:

Ei! Domnule, credeţi că eu nu simt că mi-a sunat ceasul? Credeţi că pentru această tânără şi pentru acel cavaler de Ragastens consimt să-mi scurtez cele câteva momente care-mi rămân de trăit? S-a vorbit de complot împotriva siguranţei statului, de atentat contra persoanei mele… Trebuie să aflu înainte de a muri. Haide, daţi-mi elixirul vostru, v-o ordon.

Sire, imploră Miron, gândiţi-vă că după ce veţi bea, nu vă vor mai rămâne de trăit decât câteva minute.

Ce-are a face, numai să aflu. Daţi-mi.

Miron se resemnă suspinând şi-i dădu regelui câteva picături dintr-un întăritor care trebuia să fie un puternic stimulator, căci îi reveniră o parte din puteri.

Sorrient?s şi Guise auziseră. Ei schimbară un surâs subtil şi ridicară din umeri. Puţin îi interesa acum că erau acuzaţi. În câteva minute ei vor fi stăpânii. Şi ei luară o atitudine dispreţuitoare şi-şi ciuliră urechile spre sală care preceda marea galerie şi unde se auzeau acele zgomote specifice ale unei trupe de soldaţi care se instalează.

Şi de această dată ei se liniştiră cu totul, se priviră cu un aer triumfător. Căci această trupă care se grupa la câţiva paşi de tron era a lor. Şi dacă ea se instala acolo, asta însemna că erau stăpâni pe Luvru. Da, Luvrul le aparţinea;

n-aveau decât să facă un semn, aceşti soldaţi vor intra, vor şarja, vor ucide sau vor înhăţa pe toţi cei care îi vor desemna ei. Inclusiv regele. Dar la ce bun? Cele câteva minute pe care le mai avea de trăit, puteau să i le lase fără teamă să le trăiască liniştit.

Între timp regele, adresându-se lui Pinacle, îi cerea cu o voce destul de viguroasă, arătând-o pe Rolande care se afla în picioare la baza tronului:

Domnule, o cunoaşteţi pe această tânără? Fără să ezite, pe un ton indiferent, ca un lucru care n-avea nici o importanţă pentru el, Pinacle răspunse:

Este prinţesa Rolande de Montcapet. Sorrient?s fu în asemenea măsură uluit să vadă că Pinacle părea dispus să-l trădeze, încât îşi ieşi din fire o secundă şi strigă:

Cum, îndrăzniţi să pretindeţi că această aventurieră este prinţesa Rolande?

Pinacle ridică din umeri şi cu un calm surprinzător:

De ce nu? Este prinţesa Rolande. Şi voi o ştiţi foarte bine, monseniore. Dovada constă în aceea că voi sau doamnă, v-aţi străduit s-o suprimaţi în trei rânduri distincte.

Toată sala asculta. În mijlocul acestei mulţimi de curteni, partizanii lui Sorrient?s şi ai lui Guise, atât de numeroşi citi erau, se găseau pierduţi în masa partizanilor regelui care părea că au fost aleşi dintre cei mai fideli şi mai hotărâţi. La acuzaţia lui Pinacle, aceştia nu se jenară să murmure reprobator la adresa ambasadorului.

Sorrient?s îşi ieşi din nou din fire şi scrâşni din dinţi:

Ticălosule, vei plăti scump…!

Injurii, ameninţări? se miră Pinacle, pentru ce?!

Şi apropiindu-se repede de Sorrient?s, pe şoptite, în aşa fel încât să nu fie auzit decât de el:

Ei! Cum, monseniore, voi vă înjosiţi să discutaţi ca un procuror! Voi certaţi, contraziceţi, negaţi chiar eVidenţa! Voi uitaţi deci cine sunteţi? Uitaţi că Luvrul vă aparţine, că gărzile voastre vă aşteaptă ordinele în încăperea alăturată? Uitaţi că sunteţi stăpânul şi plecaţi capul ca un vinovat? Nu

vă mai recunosc, monseniore! Eu, care nu sunt decât umilul vostru servitor, mâna voastră dreaptă, „Complicele” vostru cum spuneau nătărăii care ne înconjoară, vreau să vă dau exemplul. Vreau să vă arăt, deoarece voi ezitaţi că, stăpâni fiind, trebuie să vorbim că stăpânii, dacă vrem să fim temuţi şi bine slujiţi. Asta nu este trădare, monseniore, este o satisfacţie pe care vreau să mi-o ofer. Eu nu am aici nici un merit deoarece ştiu că suntem cei mai puternici şi că la un semn al nostru toţi aceşti viteji la stima cărora aveţi marea vină că ţineţi, se vor târî în patru labe în faţa noastră.

Hei! întrerupse Henri al III-lea, vorbiţi tare, maestre Pinacle, încât să vă audă toată lumea.

Sire, suspină Pinacle, îl spovedeam pe monseniorul ambasador. Acum, confesiunea fiind încheiată, voi vorbi destul de tare pentru a fi auzit de toţi.

Şi aşezându-se în faţa tronului într-o atitudine de sfidare arogantă care provocă murmure indignate, pe care el nu păru să le ia în seamă, pe un ton provocator:

N-am ezitat să recunosc că această tânără este într-adevăr prinţesa Rolande de Montcapet şi că monseniorul, ca şi doamna doamna, sire, este una dintre cele două doamne de Hautfort care ne ascultă, dar la dracu dacă ştiu care au căutat de trei ori s-o omoare, ceea ce era cel mai sigur mijloc de a scăpa de revendicări ce puteau fi stânjenitoare. Din nenorocire noi n-am reuşit. Spun noi, căci este de la sine înţeles că i-am ajutat din toate puterile pe monseniorul duce şi pe doamna. Recunosc de asemenea că noi am făcut tot ce-am putut pentru a ne debarasa de monseniorul de Ragastens care devenise cavalerul prinţesei. Devotament care nu era tocmai dezinteresat, de altfel, căci, căsătorindu-se cu ea, spera să pună mâna pe această avere pe care-şi făcea iluzii că i-o va restitui.

Minţi, lacheule! aruncă Rolande, luând o atitudine de indignare orgolioasă.

Pinacle se înclină în faţa ei într-un salut de o ironie exagerată şi reluă:

Dragostea este oarbă, spuse el.

Şi, ca şi cum nimic nu se petrecuse, el continuă cu vocea sa tăioasă, fără să se intimideze de murmurele provocate de atitudinea sa insolentă şi de cinismul cuvintelor sale:

Din nefericire, ne-a urmărit ghinionul şi l-am ratat pe turturelul interesat, aşa cum o ratasem pe turtureaua oarbă.

Ah! remarcă Henri al III-lea ştiţi că daţi impresia că vă mândriţi cu crimele voastre?

Pinacle adoptă o atitudine de trufie nemăsurată. Şi, cu o violenţă nemaipomenită:

Eu mă mândresc cu ceea ce noi am făcut, da, spune el. Şi dacă este ceva care mă uimeşte, este de a vedea că monseniorul se încăpăţânează să păstreze tăcerea, în timp ce eu, care nu sunt nimic pe lângă el, eu vorbesc. De fapt, poate că socoteşte că această mare onoare îmi este acordată ca recompensă pentru bunele şi credincioasele mele servicii. Dacă este aşa, mulţumirile mele din toată inima, monseniore. Deci, eu mă mândresc cu ceea ce am făcut noi. Vorbiţi de crime, sire. Asta se poate interpreta. Ce numiţi voi crimă? Voi, viitor rege, pentru a obţine coroana Poloniei, aţi renunţat de bunăvoie la coroana Franţei. Cu toate acestea, la moartea regelui Charles al IX-lea, aţi alergat în mod deschis la scară. L-aţi înlăturat pe fratele vostru, devenit moştenitor legitim prin renunţarea voastră. I-aţi luat tronul, coroana, regatul, într-un cuvânt toate bunurile. Voi numiţi asta crimă? Nu, pe Dumnezeu! Voi spuneţi: „Acţiune politică”. Şi asta explică totul, justifică totul, reabilitează totul.

La aceste cuvinte de o cutezanţă insolentă, de neconceput, un mârâit ameninţător se făcu auzit printre partizanii regelui.

Guise, care exulta, şopti la urechea lui Sorrient?s:

Ştiţi că acest Pinacle este un bărbat!

Deci îl aprobaţi?

Întru totul, pe sângele lui Dumnezeu!

Ticălosule! strigă Henri al III-lea care încerca în zadar să se ridice, cred că încerci să-ţi insulţi regele!

Această replică a regelui fu susţinută de protestele partizanilor săi dintre care unii strigară:

La moarte, neruşinatul!

Pinacle nu păru să se tulbure nici de mânia regelui, nici de furtuna care vuia în jurul lui. Cu un sânge-rece ciudat, el făcu faţă vijeliei pe care o provocase. Într-o atitudine mândră, cu braţele încrucişate la piept, glacial:

Pardon, ripostă el, în numele vostru, domnul de Ragastens mi-a pus pumnalul în gât, m-a ameninţat cu cele mai vătămătoare chinuri dacă refuzam să vorbesc. Eu vorbesc, iar voi vă supăraţi şi aceştia urlă: „La moarte!” Dacă voi ordonaţi, eu pot să tac… Dar atunci n-o să aflaţi nimic din ceea ce vă interesează cel mai mult.

Vorbeşte! ordonă cu promptitudine regele. Şi adresându-se curtenilor săi:

Linişte, domnilor… Vom încheia imediat conturile.

El va fi mort numaidecât, rânji Guise la 332 urechea lui Sorrient?s care aprobă cu un surâs.

Pinacle reluă cu aceeaşi îndrăzneală nepăsătoare:

Noi eram săraci, noi nu eram nimic. Dar noi aveam pofte uriaşe, ambiţii uriaşe şi, de ce să n-o spunem? O mare inteligenţă, strălucitoare, capabilă să domine peste ceea ce se cheamă prejudecăţi. O avere fabuloasă se afla la îndemâna noastră. Noi am pus mâna pe ea. Cum? Suprimând moştenitoarea legitimă şi luându-i locul. După asta, doamna a lansat asupra posesorului acestei averi pe un tânăr gentilom pe care-l scosese din minţi cu dragostea ei, care l-a provocat şi l-a omorât pe loc. Noi am moştenit. Ce am făcut noi mai mult decât aţi făcut voi? Această avere noi n-am considerat-o decât mijlocul necesar pentru a atinge culmile care fără ea ne rămâneau interzise.

Şi întorcându-se spre Sorrient?s, cu un surâs insinuant:

Trebuie să merg mai departe, monseniore? V-aţi rezervat onoarea de a spune voi înşivă marile probleme pe care le-

aţi rezolvat cu această avere?

Iar Sorrient?s, contaminat fără voia lui de exemplul contagios al lui Pinacle, Sorrient?s, uitând de orice prudenţă, strigă:

Da, pe Dumnezeu! Ceea ce rămâne de spus, vreau s-o spun eu însumi.

Un moment, interveni Henri al III-lea. Înainte de a merge mai departe, este de înţeles că voi recunoaşteţi că tot ceea ce a spus acest om este exact.

Zău! bravă Sorrient?s.

Voi recunoaşteţi, preciza Henri, că această tânără este prinţesa de Montcapet, că averea pe care o deţineţi îi aparţine şi că va trebui să i-o restituiţi?

Recunosc, făcu Sorrient?s într-un puternic hohot de râs, că este într-adevăr Rolande de Montcapet. Recunosc că averea pe care o deţin îi aparţine. Cât despre a i-o restitui, asta este o altă problemă!

Capitolul XLII Prăbuşirea.

În acest moment, un alt hohot de râs, limpede, sonor, răspunse hohotului de râs strident al lui Sorrient?s.

Acesta, uimit, vag neliniştit, poate regretând deja bravada sa îndrăzneaţă, se întoarse spre Pinacle care de asemenea râdea. Iar Pinacle cu un gest iute, smulgând masca, perucă şi barba falsă, descoperi figura fină a lui Ragastens care, cu o privire jucăuşă, râzând din toată inima, spunea cu aerul său batjocoritor:

Pe Dumnezeu! Trebuie să recunoaştem că nu este uşor să vă smulgă cineva o mărturisire! Dar în sfârşit, voi aţi făcuto totuşi. Este esenţialul.

Ragastens! urlă Sorrient?s, care se văzu pierdut.

Diabolicul Ragastens în persoană! zeflemisi din nou Ragastens, Sorrient?s aruncă priviri cumplite în jurul lui. Se gândea poate la vreo acţiune disperată. În acest moment Guise îl împinse cu cotul şi, din ochi, i-l arătă pe rege care horcăia. Asta i-a fost de ajuns să-şi recapete acel sânge-rece

care rareori îl părăsea. Şi, batjocoritor la rândul său, el complimentă:

Bine jucat, domnule.

Ragastens surâse, îi întoarse spatele şi păru că nu se mai interesează decât de rege.

Miron se grăbi, se strădui cât putu mai bine; trebuie că-şi pierduse puţin capul, căci pronunţă cu voce tare, fără menajamente:

Am spus-o eu bine! Acum totul s-a sfârşit. Trebuie să vă pregătim, sire, pentru a vă înfăţişa înaintea Judecătorului Suprem.

Aceste cuvinte aruncară consternare printre partizanii regelui care începură să se lamenteze şi să geamă. Partizanii lui Sorrient?s şi ai lui Guise, dimpotrivă, îşi lăsară bucuria să izbucnească. Şi ei efectuară o manevră care, apropiindu-i de stăpânii lor, îi separară de duşmani. În aşa fel încât asistenţa se găsi împărţită în două tabere distincte: de o parte partizanii regelui, dintre care unii plângeau şi se lamentau, de cealaltă partizanii lui Guise şi ai lui Sorrient?s, amestecaţi, care rânjeau.

Totuşi, regele gemu cu o voce sfârşita:

Stăpâne Dumnezeul meu, ai milă de mine, biet păcătos!

El făcu un efort extraordinar pentru a se ridica, dar nu reuşi. Miron îl ajută. Şi el pronunţă cu greutate, destul de tare totuşi pentru a fi auzit:

Domnilor, regele moare… regele este mort…

Este momentul de a striga…

Franţa şi Spania, la noi! Lansă Sorrient?s cu o voce tunătoare.

Era semnalul convenit pentru a chema trupele care se găseau în sala alăturată. La acest semnal, draperiile se îndepărtară, toate uşile se deschiseră. Din toate părţile gărzile regelui năvăliră, cu archebuzele în mână, cu fitilele aprinse, gata să ia foc.

Mai întâi, Guise şi Sorrient?s, exultând, răvăşiţi de o bucurie nebună, se crezură stăpâni pe situaţie. Se

pregăteau deja să arunce ordine. Dar, în locul lui Cosse care trebuia să preia comanda generală a trupelor, ei îl văzură apărând pe Crillon; în locul căpitanilor pe care îi desemnaseră pentru a-i înlocui pe căpitanii regelui care trebuiau arestaţi, ei îi văzură pe ei înşişi, nicidecum arestaţi şi care, defilând, le aruncau surâsuri de o ironie ameninţătoare.

Ei dădură înapoi, livizi, nesiguri, înţelegând prea târziu că uneltirile lor, complotul lor eşuase, că fuseseră traşi pe sfoară de o mână de maestru, înţeleseră asta cu atât mai bine cu cât aceste trupe se aranjau astfel încât să le încercuiască partizanii care avuseseră nefasta idee de a se grupa de o parte. Iar soldaţii înarmaţi cu archebuze stăteau gata să tragă.

În acest moment regele, pe tronul său, regele muribund, se ridică vioi, singur, ca omul care se simte de minune şi n-are deloc poftă să moară. Şi, într-un hohot de râs, el spunea:

Ei bine! Domnilor, ce spuneţi de surpriza mea? Cred că este destul de reuşită.

Şi, oprindu-se din râs, luând o atitudine maiestuoasă, îşi reluă fraza:

Este momentul să se strige: Trăiască regele!

Şi într-o izbucnire de furie:

Haideţi domnule de Guise, strigaţi: Trăiască regele! Strigaţi tare pentru ca să vă auzim.

Guise se văzu pierdut. Dar el se gândi că, în toată această problemă pusă la cale de Ragastens, el o pricepea bine, numele său nu fusese pronunţat nici măcar o dată. El trase concluzia că Ragastens, în mod cavaleresc ca întotdeauna, nu vrusese să-l denunţe şi-şi destinase loviturile pentru Sorrient?s. El nu ezită şi aruncând o privire poruncitoare partizanilor săi masaţi în jurul lui:

Din toată inima, sire spune el. Şi strigă cu voce plină:

Trăiască regele!

Iar partizanii săi, ascultând de ordinul lui mut, strigară ca şi el, după el. Partizanii regelui nu rămaseră ultimii să aclame şi, timp de câteva secunde, fu un strigăt formidabil care zgudui până şi puternicele cariatide5 ale lui Jean Goujon.

Este bine, spuse regele când entuziasmul, sincer de o parte, simulat de cealaltă, se potolise.

Şi el adăugă pe un ton glacial:

Cred, domnule, că prezenţa voastră este necesară pe domeniile voastre.

Aceasta se adresa lui Guise care, în prăbuşirea tuturor visurilor sale ambiţioase, se consideră foarte fericit să scape atât de uşor. Şi, temându-se ca regele să nu se răzgândească, nu aşteptă să i se repete ordinul. El se înclină în tăcere şi, urmat de toţi ai săi, se retrase cu grabă, încât regele nu se putu împiedica să spună surâzând:

Fricoşii părăsesc scena.

Şi, arătându-l pe Sorrient?s, abătut, copleşit:

Acest om să fie arestat.

Căpitanul Larchand, care era de serviciu şi care asistase impasibil la toate aceste scene, se apropie de Sorrient?s şi, cu o voce aspră:

Sabia voastră, domnule.

Sorrient?s nu vru încă să se recunoască învins. El luă o atitudine mândră şi într-un mârâit ameninţător:

Luaţi seama, spune el cu trufie. Eu reprezint aici pe Maiestatea Sa regele Spaniei. Orice violenţă exercitată asupra persoanei mele aduce atingere regelui, stăpânul meu. Este războiul cu Spania.

Nu-i posibil, domnule, făcu Henri cu un dispreţ strivitor, regele stăpânul vostru ne va mulţumi de a-l fi scăpat de un răufăcător josnic aşa cum sunteţi voi!… Luaţi-l!

Iar Sorrient?s, clocotind de mânie, se văzu nevoit să-şi predea spada şi să urmeze garda care-l încadra cu suliţa în mână.

Trupele, devenite inutile, se retraseră. În marea sală, în jurul regelui, nu mai rămăseseră decât persoane a căror fidelitate era verificată de multă vreme. Toate feţele străluceau de o bucurie sinceră, căci foarte puţini oameni erau la curent cu comedia care se desfăşura la Luvru de câteva zile şi ale cărei scene ce o precedaseră nu fuseseră decât deznodământul. Şi cum aceştia ştiuseră să păstreze secretul, rezulta că ceilalţi crezuseră într-adevăr că regele se sfârşea.

Henri al III-lea coborî atunci de pe tronul său, mulţumi fidelilor săi şi adresându-se lui Ragastens, desemnându-i-le pe Jocelyne şi Hermosa care stăteau înlănţuite şi ţepene ca nişte statui, el spuse:

Trebuie să isprăvim cu aceste două femei şi să aflăm care dintre ele este criminală.

Şi adresându-se direct lor:

Haideţi, care este aceea să recunoască.

Cele două surori se strânseră în braţe mai strâns şi rămaseră ţepene, îngheţate, fără un cuvânt, fără un gest. Regele încruntă sprâncenele. Rolande înainta şi cu vocea sa blânda, spuse:

O iert din toată inima pe aceea dintre voi care a vrut să mă omoare. Dar cealaltă, atât de bună, atât de generoasă, căreia îi sunt datoare pentru viaţa mea, pe care o iubesc ca pe o soră mai mare, pe care aş vrea s-o consolez, căci o ghicesc groaznic de nefericită, aceasta nu va recunoaşte?

Cele două surori rămaseră mute, indiferente.

Să încheiem, spune regele cu nerăbdare. Îl vom aduce pe meşterul Tornebise, călăul oficial. El va şti să le facă să vorbească.

Cum sire, protestă Ragastens, vreţi să le 340 supuneţi Ia cazne pe cele două nefericite? Aşadar voi uitaţi că noi suntem datori pentru viaţa noastră uneia dintre ele?

Nu uit nimic, domnule, spune Henri cu blândeţe, dar nu văd alt mijloc de rezolvare.

Trebuie să credem că în ziua aceea călăul se găsea la Luvru, căci el apăru imediat după ce regele trimisese să-l cheme. În spatele lui, cele două ajutoare ale sale, unul rânjind şi strâmbându-se conform obiceiului său, celălalt grav, sever. La un semn al regelui, ei înaintară spre cele două surori. Meşterul Tornebise ridica deja formidabilul său pumn pentru a-l prăvăli asupra lor. Iar asta ajunse pentru a frânge pasiva lor rezistenţă.

Una dintre cele două surori se repezi, se lăsă să cadă în genunchi înaintea regelui şi, ascunzându-şi faţa în mâini, izbucni în hohote de plâns:

Eu sunt vinovată!

Aceasta era Hermosa, doamna în negru, doamna care nu se despărţea niciodată de acel rubin enorm, tăiat în formă de romb.

A fost o uşurare pentru toţi de a cunoaşte în sfârşit pe această vinovată. Dar atunci se petrecu ceva neprevăzut: Jocelyne, doamna în alb, vesela şi glumeaţă Jocelyne, se repezi la rândul său, cu trăsăturile înăsprite, cu buzele crispate, cu privirea dură, rea. Ea se aplecă asupra surorii ei, o apucă pe sub braţe, o săltă cu o putere de care nu putea fi vreodată bănuită şi cu o voce răsunătoare:

Ridicaţi-vă, sora mea! Tu te-ai sacrificat întotdeauna pentru mine, dar nu voi accepta acest ultim sacrificiu.

Şi în faţa regelui, ridicându-şi cu mândrie capul, cu o privire pătrunzătoare, ea bravă:

Vinovată, cum spuneţi voi, sunt eu. Iată capul meu, luaţi-l. Iată corpul meu, chinuiţi-l, zdrobiţi-l prin călăul vostru. Dar nu veţi reuşi ca eu să mă umilesc, să-mi plec capul, să cer iertare!

Într-adevăr, spune regele, dacă mai aveam o urmă de îndoială, un asemenea mod de exprimare era suficient pentru a o risipi.

Rolande căzu în genunchi înaintea regelui şi imploră:

Sire, dăruiţi-i viaţa acestei nefericite.

Regele se înălţă cu bunătate spunând:

Frumoasa mea verişoara, nu pot fi mai sever decât voi. Această criminală îşi va sfârşi zilele într-o mănăstire.

Atunci, Hermosa îngenunche din nou înaintea regelui şi imploră favoarea de a-şi urma sora în mănăstire. Regele ezită:

Ei cum! Vă închideţi într-un mormânt, tânăra şi frumoasă cum sunteţi?

Sire, hohoti Hermosa, am jurat mamei mele pe patul de moarte să veghez asupra ei.

Fie, consimţi regele cu un regret vizibil. Voi ne-aţi salvat viaţa, noi nu putem să vă refuzăm prima favoare pe care o solicitaţi.

Hermosa se ridică, merse la Rolande şi, cu o voce tristă:

Fiţi fericită alături de cel pe care-l iubiţi, spune ea, aţi fost demnă de el. În apartamentul meu veţi găsi partea care mi-a revenit din averea voastră, neatinsă. N-am consimţit niciodată să mă ating de acest aur obţinut prin crimă. Era partea voastră pe care am păzit-o cu mare grijă, căci aveam presentimentul că nu sunteţi moartă şi că vă voi revedea într-o zi.

Rolande o prinse în braţe cu dragoste, o îmbrăţişa cu efuziune şi-i şopti:

Rămâneţi cu noi. Veţi fi sora noastră preaiubită.

Hermosa o desemnă din ochi pe Jocelyne, încremenită în semeţia ei:

Am jurat să n-o părăsesc niciodată.

Fie, spune Rolande cu tristeţe, dar amintiţi-vă că aveţi în mine o soră şi că locuinţa noastră va fi întotdeauna şi a voastră.

Hermosa mulţumi cu un semn din cap şi merse la Jocelyne pe care o cuprinse de talie. Erau înconjurate de gărzi. Porniră. Hermosa cu capul aplecat şi hohotind nebuneşte. Jocelyne mergea cu un pas sigur, cu capul sus, cu buzele crispate într-un rictus dispreţuitor, cu o privire insolentă. Părea într-adevăr că ea conducea şi comanda gărzile, în timp ce sora sa avea aerul unei criminale. În momentul

ieşirii, ea se opri şi întoarse spre grupul unde se găsea Ragastens şi Rolande împreună cu regele, ea lansă ca pe un blestem:

Vă urăsc şi vă dispreţuiesc! Nu am decât un regret, acela de a nu fi putut să vă zdrobesc pe toţi!

Domnilor, spuse regele când ea ieşi, vi-l prezint pe domnul de Ragastens-Pompignan care în curând va fi prinţ de Montcapet. Iubiţi-l cu încredere. Nu pentru că va fi de zece ori mai bogat decât mine, iubiţi-l din dragoste pentru mine, căci dacă mai sunt încă în viaţă, lui i-o datorez. Lui care, sub deghizarea acelui scelerat de Pinacle, timp de săptămâni, ziua şi noaptea, a vegheat asupra mea cu un devotament care nu s-a dezminţit niciodată, nici măcar o secundă.

Epilog.

Căsătoria lui Ragastens, devenit printr-un brevet al regelui prinţ de Montcapet, cu Rolande de Montcapet, a fost celebrată la puţin timp după aceea, în biserica Saint-Germain-l'Auxerrois, cu un fast strălucit, regele Henri al III-lea ţinând să asiste cu toată curtea sa.

A doua a, într-o ceremonie mai modestă avu loc o triplă căsătorie:

Jehan Géhenne, poetul-gropar, se căsători cu frumoasa Muscade, Milord Gendarme cu graţioasa Saphir, iar Marasquin cu planturoasa Bergamote. Trebuie să credem că ei avuseseră curajul să-şi declare dragostea. Este de la sine înţeles că n-au părăsit serviciul la „domnul prinţ şi doamna prinţesă", cum îi numeau ei.

Lui Sorrient?s, printr-o favoare specială, i se tăie capul în piaţa Gr?ve, de către meşterul Tornebise.

Guise se retrăsese pe domeniile sale, fiind nerăbdător să revină.

Pinacle scăpă de călău, rămânând să-şi petreacă restul vieţii în închisoare.

În mai puţin de cincisprezece zile după căsătoria lor, Ragastens şi Rolande o văzură apărând pe Hermosa în mare doliu.

Nefericită mea soră, spune ea, s-a pedepsit ea însăşi înghiţind o otravă fulgerătoare. Singură pe lume, fără familie, cu viaţa distrusă, vin să mă stabilesc în căminul vostru.

Vă aşteptam, sora mea, spune Ragastens, ştiam bine că sora voastră nu va supravieţui prăbuşirii visurilor sale ambiţioase.

Şi cu aerul său ironic, adăugă:

Dar nu vorbiţi de viaţă distrusă, pe sângele lui Dumnezeu! Sunteţi tânără, frumoasă, bogată, viaţa voastră abia începe. Iau asupra mea sarcină de a vă găsi un gentilom viteaz şi demn care, căsătorindu-se cu voi, vă va dovedi că spun adevărul.

SFÂRŞIT

1 Veche monedă de aur sau argint. (N. T.)

2 Cartier al vagabonzilor cerşetori în vechiul Paris. (N. T.)

3 Vechi monede mărunte, para, mărunţiş. (N. T.)

4 Vechi monede mărunte, para, mărunţiş. (N. T.)

5 Cariatide? statuie reprezentând o femeie, înlocuind o coloană? arhit. (N. T.)